

nasza politechnika

nr 6–8 (238–240) czerwiec — sierpień 2023

ISSN 1428-295 X

Miesięcznik Politechniki Krakowskiej im. Tadeusza Kościuszki

TEMAT NUMERU

- 1 Rzeczywistość stawia przed nami nowe wyzwania — rozmowa z rektorem Politechniki Krakowskiej prof. Andrzejem Szaratą

INFORMACJE

- 5 Kronika
6 Podziękowania dla p.o. rektora Bogdana Siedleckiego
7 Rektor i Senat
8 Święto Szkoły: PK — powód do dumy dla Krakowa
10 Odznaczeni i nagrodzeni pracownicy PK
14 Profesor tytularny
15 Wspomnienia: Andrzej Karafiat
Ryszard Henryk Kozłowski
Wiesław Andrzej Komurka
19 Światowe spotkanie ekspertów BIM na PK
20 Pakt dla wody — nowe centrum badawcze

- 22 Miasto mądre — Wise City na Wydziale Architektury
23 Nowoczesne polimery w centrum uwagi
24 Stulecie urodzin prof. Stanisława Juchnowicza
25 STARS EU — wzmacniamy sojusz naukowy

- 26 Ludomir Sleńdziński — rektor z pędzlem w dłoni
28 Najlepsze prace dyplomowe w dziedzinie transportu nagrodzone
30 Prof. Krzysztof Kluszczyński członkiem honorowym PTETiS
Zbigniew Latała na czele Rady Programowej „Nowinek”
31 O polskich innowacjach w Muzeum PK

ARTYKUŁY

- 32 Uśmiechnięty mentor — Tomasz Jeleński
34 Cyfrowe wyzwania Politechniki — Lesław Peters
36 Kraków — tu bije polskie serce BIM — rozmowa z dr. inż. Jackiem Magierą z Katedry Technologii Informatycznych w Inżynierii PK

KALEJDOSKOP

- 38 Wyróżniono „Trudne czasy” Jana Zycha
39 Kajakami z betonu po... medale w Holandii
40 Pierwsza dekada Koła Seniorów
41 Moja, Twoja, Nasza — Biblioteka! Prace dzieci w Galerii „Gil”
42 Przemysł — na styku kultur
43 Galeria „Kotłownia”
Mała retrospektywa 2013–2023 — Laboratorium Wzornictwa Przemysłowego PK
Klub Studencki „Kwadrat 2.0”
44 Galeria „Gil”
„Projekcje” Józefa Wąsacza
Pomyślane jako możliwość — Kraków_Nowa Przestrzeń 2014–2022

NASZA POLITECHNIKA
(ISSN 1428-295 X)

Miesięcznik
Politechniki Krakowskiej
im. Tadeusza Kościuszki.
Ukazuje się od 1997 roku.

Adres redakcji:
Politechnika Krakowska
ul. Warszawska 24
31-155 Kraków
tel.: (12) 628 25 08

e-mail: naszapol@pk.edu.pl
www.nasza.pk.edu.pl

Kolegium redakcyjne:

REDAKTOR NACZELNY
Lesław Peters
SEKRETARZ REDAKCJI
Katarzyna Tyńska
REDAKTORZY:
Ewa Deskur-Kalinowska,
Renata Dudek, Danuta Zajda,
Jan Zych

Opracowanie graficzne:
Projekt winiety tytułowej
Magdalena Orczyk
Layout
Ewa Deskur-Kalinowska

Skład: Adam Bania,
Wydawnictwo PK

Druk: Drukarnia Kolumb,
Chorzów

Nakład: 800 egz.

Za treść nadesłanych materiałów odpowiadają autorzy. Redakcja zastrzega sobie prawo dokonywania skrótów i zmian redakcyjnych. Nie zwraca materiałów niezamówionych.

Na okładce:

Strona I: Mosty z... makaronu budowali studenci przy okazji konferencji na temat cyfryzacji budownictwa. O konferencji piszemy na s. 19.

Strona IV: W Holandii nasi studenci zdobyli medale w wyścigach kajaków z... betonu (więcej na s. 39).

Fotografował: Jan Zych

Rzeczywistość stawia przed nami nowe wyzwania

Rozmowa z rektorem Politechniki Krakowskiej prof. dr. hab. inż. Andrzejem Szarata

Na stanowisko rektora Politechniki Krakowskiej został Pan wybrany w wyjątkowych okolicznościach, wkrótce po niespodziewanej śmierci rektora Andrzeja Białkiewicza. Obowiązki rektorskie — zgodnie z przepisami ustawy — musiał Pan podjąć już w dniu wyboru, czyli 12 maja. Równocześnie zakończył Pan sprawowanie funkcji dziekana Wydziału Inżynierii Lądowej. Z jakimi problemami wiązały się dla Pana te zmiany?

Z zakończeniem pracy na poprzednim stanowisku nie było większego problemu. Dziekan nie jest samotnym jeźdźcem. To praca w zespole, razem z całym kolegium dziekańskim. Dobrze mi się współpracowało z zespołem prodziekanów, mogłem na nich liczyć. Osoba, która była pierwszym zastępcą dziekana WIL — dr hab. inż. Lucyna Domagała, prof. PK — mogła niemal z marszu przejąć wszystkie obowiązki dziekańskie. Jeszcze w trakcie kampanii wyborczej odbyliśmy kilka roboczych spotkań, podczas których przekazałem pani prodziekan najważniejsze informacje, ustalenia. Po moim wyborze wydział mógł dalej spokojnie funkcjonować.

A jak było z podjęciem obowiązków rektorskich?

W zwykłych okolicznościach rektor-elekt ma od momentu wyboru do czasu objęcia stanowiska kilka miesięcy na przejrzanie dokumentów i odbycie niezbędnych rozmów. Tymczasem w sytuacji, która zaistniała, zostałem z miejsca rzucony na głęboką wodę. Zaraz po tym, jak poinformowano mnie, że zostałem wybrany na rektora, musiałem podjąć pierwsze decyzje. Początkowe tygodnie były wypełnione mnóstwem zajęć. Pracowałem po 12–14 godzin na dobę. Musiałem zapoznać się z wieloma sprawami, z którymi do tej pory nie miałem do czynienia. Politechnika Krakowska to duży organizm. Na uczelni jest kilkadziesiąt jednostek podlegających rektorowi, który musi podejmować decyzje w sprawach różnego rodzaju: organizacyjnych, finansowych, kompetencyjnych, a także czysto ludzkich. Przy czym nie można kierować się wyłącznie informacjami od osoby, która przychodzi z problemem. Muszę w takim przypadku zebrać opinie z różnych stron, żeby dogłębnie poznać sprawę, a to wymaga czasu.

Obowiązkami, które na mnie spadły, nie byłem jednak zaskoczony. Spodziewałem się, że będzie dużo pracy, i że zdarzać się będą trudne sprawy. Nie nastąpiło nic, z czym nie wiedziałbym, jak sobie poradzić. Pracuję z dobrym zespołem, z osobami, które bardzo mi pomagają, okazują duże wsparcie, ułatwiają różne rzeczy. To bardzo ważne.

Wyjątkowe były nie tylko okoliczności, w jakich przyszło Panu objąć funkcję rektora. Nietypowy jest także fakt, że obecna kadencja władz uczelni dobiegnie końca już

Prof. Andrzej Szarata — rektor Politechniki Krakowskiej

w przyszłym roku, z końcem sierpnia 2024 r. Jakie ma Pan plany na ten stosunkowo krótki okres?

Przede wszystkim zamierzam kontynuować działania rozpoczęte przez nieodwołanego rektora Andrzeja Białkiewicza, który przedsięwziął wiele kroków służących rozwojowi naszej uczelni. Rozpoczął on liczne zadania inwestycyjne i teraz trzeba dopilnować ich dokończenia. Przede wszystkim chodzi o Laboratorium Aerodynamiki Środowiskowej — wielkie przedsięwzięcie, realizowane przez ostatnie lata na Wydziale Inżynierii Lądowej. Przedsięwzięcie trudne, bo umowę na jego realizację podpisaliśmy kilka miesięcy przed spowodowanym pandemią lockdownem, i wszystkie nasze plany trzeba było przeformułować, dostosować do nowej sytuacji. Udało się i budynek już stoi. Wkrótce przewidujemy jego otwarcie. Obok budowane jest Laboratorium Ultraprecyzyjnych Pomiarów Współrzędnościowych, inwestycja bardzo ważna dla Wydziału Mechanicznego. Musimy ją dokończyć.

Laboratorium Aerodynamiki Środowiskowej, którego budowę zapoczątkował rektor Andrzej Białkiewicz, oczekuje na otwarcie

W dalszej kolejności czeka nas rozpoczęcie budowy nowego obiektu, przeznaczonego m.in. dla Wydziału Informatyki i Telekomunikacji. W planach jest modernizacja i rozbudowa bazy laboratoryjnej różnych wydziałów, a także modernizacja budynku Wydziału Architektury przy ulicy Warszawskiej. Podjęte zostaną starania, mające na celu rewitalizację parku w otoczeniu budynku przy ulicy Podchorążych. Jeśli chodzi o kampus przy ulicy Warszawskiej, przewiduję prace zmierzające do zagospodarowania terenu, z uwzględnieniem wydzielenia stref rekreacyjnych i komunikacyjnych oraz pozyskania nowej przestrzeni dla studentów, służącej do nauki i wypoczynku.

W ostatnich miesiącach cieszyliśmy się z powodu odnotowania przez Politechnikę Krakowską ogromnego sukcesu w procesie ewaluacji dyscyplin. Nasza uczelnia zajęła miejsce w gronie trzech najlepszych szkół wyższych w kraju.

To sukces, będący efektem ciężkiej pracy nas wszystkich, ale jednocześnie bardzo wysoko zawieszona poprzeczka. Dlatego musimy zadbać o jeszcze bardziej wszechstronny rozwój naukowy. Jak napisałem w swoim programie, należy wesprzeć naszych naukowców przez odciążenie ich od pracy administracyjnej, aby swoje umiejętności mogli wykorzystywać w działalności merytorycznej. Pracując nad wnioskami grantowymi, powinni skupiać się na twórczym rozwiązywaniu wyzwań badawczych. Chcąc utrzymać wysokie kategorie naukowe, musimy wzmoczyć aktywność w zakresie uzyskiwania grantów, a także aktywność patentową.

Zamierzam uruchomić program wspierający rozwój kadry profesorskiej w celu zwiększenia na uczelni liczby profesorów tytularnych. Ważne z punktu widzenia rozwoju naukowego jest też wspieranie Szkoły Doktorskiej. Na Politechnice jest ona w gruncie rzeczy czymś w rodzaju dziewiątego wydziału i tak powinna być traktowana. Kształcenie doktorantów — to początek rozwoju naukowego. Jeśli doktorantów będzie zbyt mało, nie będziemy mogli funkcjonować jako nowoczesna uczelnia.

Jestem też zdania, że powinniśmy podjąć starania, aby w 2026 r. Politechnika Krakowska znalazła się w gronie uczelni badawczych. Status uczelni badawczej wiąże się z przyznaniem większej subwencji. Oznacza też korzystniejszą proporcję studentów do pracowników, co w warunkach niżu demograficznego może być dla uczelni korzystne, a także wesprzeć rozwój naukowy. Jeśli taka będzie wola społeczności akademickiej, przygotujemy odpowiedni wniosek. Będzie to okazja, aby pokazać uczelnię od jak najlepszej strony.

To już zadanie wykraczające poza horyzont kadencji 2023–2024.

Uważam, że nie wystarczy koncentrować się wyłącznie na najbliższym roku. W czasie, który pozostał do zakończenia obecnej kadencji, trzeba nakreślić perspektywę rozwoju uczelni na następne lata. Żyjemy w szalonych czasach. Tempo rozwoju technologii jest nieprawdopodobne. Netflix potrzebował około 3,5 roku, aby zdobyć milion subskrybentów. A ChatGPT osiągnął to w pięć dni! Jesteśmy świadkami niesamowitego postępu. Nie możemy stać z boku i udawać, że nie widzimy, co się dzieje.

Co się zmieni w sferze kształcenia studentów?

Proces dydaktyczny wymaga ciągłego unowocześniania. Otańczająca nas rzeczywistość, pełna cyfrowego wsparcia i coraz agresywniej rozpychającej się sztucznej inteligencji, stawia przed nami nowe wyzwania, determinujące wizję procesu dydaktycznego na każdym poziomie: inżynierskim, magisterskim, jak i w Szkole Doktorskiej. Musimy stawiać na nowoczesne kształcenie, nauczanie przez projekty — Project Based Learning — a także umożliwiać realizowanie prac dyplomowych w powiązaniu z aktywnością w kołach naukowych. Studenci powinni mieć możliwość wybierania przedmiotów specjalistycznych i korzystania z indywidualnych programów studiów. Należy rozszerzać edukację ekonomiczną, marketingową i humanistyczną poprzez proponowanie zajęć i kursów, podnoszących kompetencje biznesowe i miękkie. Inżyniera

Bardzo ważna inwestycja Wydziału Mechanicznego — Laboratorium Ultra-precyzyjnych Pomiarów Współrzędnościowych — wymaga dokończenia

trzeba kształcić w taki sposób, by po rozpoczęciu pracy był on dla pracodawcy cennym nabytkiem nie tylko dlatego, że został nauczony pewnych procedur, sposobu działania, ale też dlatego że nauczyliśmy go myślenia.

Naszą ofertę dydaktyczną powinniśmy uelastyczniać, dostosowując ją do potrzeb rynku. Poszczególne kierunki i przedmioty trzeba modyfikować we współpracy z partnerami z otoczenia gospodarczego. Jednocześnie potrzebne są narzędzia motywujące nauczycieli akademickich do przygotowywania nowych podręczników i innych pomocy dydaktycznych.

Politechnika Krakowska od wielu lat współpracuje z wieloma ośrodkami naukowymi, instytucjami i firmami. Czy w tym zakresie również przewiduje Pan istotne zmiany?

Zamierzam powołać Radę Przedsiębiorców, która będzie organem funkcjonującym przy rektorze PK, wspierającym rozwój

Wiadomość o balonie wysłanym przez studentów do stratosfery pojawiła się w mediach w całej Polsce; takie wydarzenia są kluczowe dla promocji marki uczelni

Proces dydaktyczny wymaga ciągłego unowocześniania

zawodowy naszej kadry i studentów. Konieczne jest dalsze integrowanie środowiska akademickiego z otoczeniem gospodarczym poprzez liczne działania o charakterze eksperckim, promocyjnym i wizerunkowym, w tym zachęcanie firm do współpracy w ramach wspólnych projektów badawczych. Oczekuję, że owocne w tym zakresie okaże się wsparcie ze strony Stowarzyszenia Wychowanków Politechniki Krakowskiej. Wielu absolwentów Politechniki czuje dumę z faktu przynależności do SWPK. Jest to potencjał, którego nie możemy zmarnować. Jeśli chodzi o współpracę z zagranicznymi ośrodkami naukowymi, przewiduję aktualizację i weryfikację umów międzynarodowych. Zajmiemy się też poszukiwaniem nowych ośrodków zainteresowanych prowadzeniem wspólnych badań.

Mówił Pan już o zmianach dotyczących kształcenia studentów. Czy mogą oni liczyć na poprawę warunków studiowania?

Określaniu bieżących potrzeb studentów i kierunków rozwijania inicjatyw studenckich służyć będą regularne spotkania ze współgospodarzami uczelni, jakimi są Samorząd Studencki i Samorząd Doktorantów. Nastąpi poprawa jakości i unowocześnienie domów studenckich PK. Planuję we współpracy z miastem równocześnie udzielać studentom wsparcia w poszukiwaniu alternatywnych miejsc zakwaterowania, czyli stacji. Zwiększone zostanie wsparcie rozwoju naukowego studentów poprzez rozwój działalności FutureLab i kół naukowych. Jak już wcześniej wspominałem, sukcesywnie poszerzana i odpowiednio zagospodarowywana będzie przestrzeń służąca do nauki i relaksu. Zależy mi też na zwiększaniu roli sportu akademickiego na naszej uczelni. Jako człowiekowi, który sam biega, jeździ na rowerze, a zimą szusuje na desce snowboardowej, jest mi bliska maksyma „W zdrowym ciele zdrowy duch”.

Zarówno sukces Politechniki Krakowskiej w procesie ewaluacji dyscyplin, jak i wiele indywidualnych osiągnięć pracowników i studentów PK, nagradzanych w różnych konkursach czy też podczas zawodów sportowych, korzystnie

Należy zwiększać rolę sportu akademickiego zgodnie z maksymą „W zdrowym ciele zdrowy duch”

wpływa na wizerunek uczelni. Czy pod tym względem przewiduje Pan jeszcze inne działania?

Niewątpliwie trzeba wzmacniać działania promocyjne, ukierunkowane na pozyskiwanie uzdolnionej młodzieży. Służyć temu będzie dalsze kreowanie wizerunku PK jako uczelni należącej do najlepszych w Polsce oraz promowanie jej osiągnięć naukowych. Dużą wagę przykładam do działalności kół naukowych. Ich potencjał w zakresie promocji uczelni to dla nas ogromna szansa. Wiadomość o balonie wypuszczonym do stratosfery przez członków koła z Wydziału Informatyki i Telekomunikacji pojawiła się w mediach w całej Polsce i przez kilka dni o tym mówiono. Efekt reklamowy był gigantyczny. Wspieranie studentów, którzy dokonują takich rzeczy, jest kluczowe w promocji marki naszej uczelni. Wzmacniać też trzeba wizerunek Politechniki jako uczelni proekologicznej.

Po objęciu funkcji rektora ogłosił Pan, że na dotychczasowych stanowiskach pozostają zarówno prorektorzy, jak i dziekani wydziałów. Czy to oznacza, że zachowany będzie dotychczasowy model zarządzania uczelnią?

Jestem za partycypacyjnym modelem zarządzania, dlatego zwiększony będzie udział pracowników w procesie decyzyjnym. W szczególności kwestie dotyczące naszego otoczenia będą objęte konkursami i szerokimi konsultacjami prowadzonymi wśród społeczności akademickiej PK. Poza tym proces decyzyjny nie może polegać na naszych przeświadczeniach, tylko na sprawnej, dobrze działającej bazie danych. Teraz potrzebne informacje musimy często wyciągać z różnych komórek w systemie informatycznym, a powinny być osiągalne za przysłowiowym jednym kliknięciem. System informatyczny powinien być zgrany ze sposobem zarządzania uczelnią. Na Politechnice są osoby, które świetnie się na tym znają. Trzeba skorzystać z ich wiedzy.

Proszę na koniec powiedzieć coś o sobie. Pracę na Politechnice Krakowskiej rozpoczął Pan trzy dni po obronie pracy

magisterskiej na Politechnice Śląskiej w Gliwicach i cały swój życiorys naukowy związał Pan z PK. Czym zajmuje się Pan naukowo?

Analizami symulacyjnymi rozwoju systemu transportowego. Opracowuję prognozy ruchu dla dużych inwestycji infrastrukturalnych. Z tej racji jestem zapraszany do tworzenia koncepcji dla różnych polskich miast, takich jak: Kraków, Warszawa, Wrocław, Poznań, Gdańsk, Rzeszów czy Kielce. Uczestniczyłem też w opracowaniu modelu dla Salonik w Grecji. Wykonałem ponad 250 projektów o charakterze wdrożeniowym, związanych z badaniem efektywności funkcjonalnej inwestycji transportowych. Jako konsultant w dziedzinie transportu pracowałem w Grecji, Danii, Niemczech, Ukrainie i Stanach Zjednoczonych.

A zainteresowania prywatne? Na uczelni jest Pan znany ze swej pasji motoryzacyjnej. Rektor na motocyklu — to raczej nieczęsty widok.

Na motocyklu podróżuję z żoną. Poszukujemy ciekawych miejsc. Odbiliśmy wyprawę motocyklową dookoła Maroka, także dookoła Portugalii. Sporo jeździmy po Polsce, głównie południowej, i po Słowacji. Są miejsca, które szczególnie lubimy odwiedzać. Mam duży motocykl turystyczny, a także zabytkowego moskwicza z 1970 r., który daje mi sporo frajdy. Jestem osobą, która spędza czas bardzo aktywnie. Dużo biegam i jeżdżę na rowerze.

Ma Pan ulubione trasy rowerowe?

Najchętniej jeżdżę doliną Korzkwi do Ojcowa, a potem wracam do Krakowa bocznymi drogami, przez Bolechowice. Lubię też wyjeżdżać poza Kraków w poszukiwaniu nowych tras górskich (głównie Beskid Sądecki i Beskid Niski, gdzie są fantastyczne trasy o różnym poziomie trudności). Zimą bardzo lubię snowboard.

Posiada Pan kwalifikację w zakresie złotnictwa...

Mój dziadek był złotnikiem, tata też jest złotnikiem, dlatego gdy jeszcze byłem w liceum, musiałem nauczyć się tego fachu. Zdałem egzamin państwowy i jestem mistrzem w rzemiośle złotnictwa. Moją pracą „dyplomową” był pierścionek, który żona ma do tej pory. Sam wykonałem też nasze obrączki ślubne. Niedawno profesorowi Janowi Pielichowskiemu, z okazji jego 85-lecia, podarowałem mały znaczek PK wykonany ze złota. Hobby, na które brakuje mi teraz czasu, to sklejanie modeli lotniczych, szczególnie helikopterów w skali 1:48. Najnowszą pasją jest stolarstwo. Po ukończeniu remontu wspomnianego wcześniej moskwicza zająłem się obróbką drewna. Lubię robić małe meble: stolik, szafkę czy półeczkę. Wyremontowałem też starą, prawie stuletnią maszynę do szycia z drewnianym stolikiem. Sprawia mi to dużą przyjemność.

A przy okazji powstaje coś użytecznego. Dziękuję za rozmowę.

Rozmawiał: Lesław Peters
Zdjęcia: Jan Zych

KRONIKA

maj — czerwiec

8–15 V Tydzień Biblioteki PK.

9 V Uczelniana debata wyborcza z kandydatami na rektora PK, zorganizowana przez Parlament Samorządu Studenckiego w Międzywydziałowym Centrum Edukacyjno-Badawczym „Działownia”.

10 V Święto Szkoły.

11 V Dzień Ładowca.

12 V Wybory rektora Politechniki Krakowskiej.

13 V Spotkanie towarzyskie pracowników i studentów Wydziału Inżynierii Ładowej „Ładowiec 2023”.

Podpisanie porozumienia o współpracy PK z Gminą Miasta Dębica w zakresie wypracowywania koncepcji i wizualizacji potencjalnego zagospodarowania terenów inwestycyjnych miasta przez studentów międzywydziałowego kierunku gospodarka przestrzenna.

16 V Dzień Chemika.

16–21 V Juwenalia Krakowskie.

17 V Koncert Kwartetu Dafó w Muzeum PK poświęcony pamięci zmarłego w marcu br. rektora prof. Andrzeja Białkiewicza.

17–19 V 8. Międzynarodowe Seminarium „Modern Polymeric Materials for Environmental Applications”, zorganizowane przez Wydział Inżynierii i Technologii Chemicznej PK.

19 V Noc Muzeów 2023 w Muzeum PK.

Koncert Akademickiego Chóru PK „Cantata” pt. „Zderzenie Światów” w kościele św. Krzyża, pod dyrekcją Mateusza Szymanka, studenta Akademii Muzycznej, w ramach jego egzaminu dyplomowego.

23–25 V Międzynarodowa konferencja „InfraBIM 2023 Expo & Multi-Conference” zorganizowana przez Europejskie Centrum Certyfikacji BIM przy wsparciu Politechniki Krakowskiej w Międzywydziałowym Centrum Edukacyjno-Badawczym PK „Działownia”.

24 V Otwarcie wystawy twórczości Joanny Banek „Droga do siebie” w Galerii PK „Kotłownia”.

24–26 V Konferencja inauguracyjna realizację międzynarodowego projektu badawczo-rozwojowego „Nextlevel Parking”, w ramach unijnego programu „Interreg Europa Środkowa”. Liderem projektu, realizowanego przez 12 partnerów, jest Politechnika Krakowska.

VI Międzynarodowa Konferencja Naukowo-Techniczna „Współczesne Technologie i Urządzenia Energetyczne 2023” zorganizowana przez Katedrę Energetyki PK.

25–27 V 3rd Polish – Czech – Slovak Meeting on Construction Management — wydarzenie zorganizowane w Muszynie przez Katedrę Zarządzania w Budownictwie PK.

27 V Spacer dendrologiczny w parku Bednarskiego w Krakowie z okazji dziesiątych urodzin Studenckiego Koła Naukowego „Arboris”, działającego przy Katedrze Architektury Krajobrazu Wydziału Architektury PK.

30 V Otwarcie wystawy prac dzieci pracowników PK z okazji Dnia Dziecka w Galerii PK „Gil”.

1 VI Finał Uczelnianej Sesji Kół Naukowych na PK, w Pawilonie Konferencyjno-Wystawowym „Kotłownia”.

1–2 VI Zgromadzenie Plenarne Konferencji Rektorów Akademickich Szkół Polskich we Wrocławiu.

2 VI Spotkania towarzyskie studentów i pracowników Wydziału Architektury i Wydziału Inżynierii i Technologii Chemicznej PK.

2–4 VI Ogólnopolska Konferencja Kół Naukowych „NAOKOŁO” zorganizowana przez Samorząd Studencki PK, Forum Uczelni Technicznych i FutureLab PK. W ramach konferencji 3 czerwca odbyła się Naukowa Sesja Mistrzów, podczas której zaprezentowały się najlepsze uczelniane koła naukowe — zdobywcy krajowych i międzynarodowych nagród.

Udział Akademickiego Chóru PK „Cantata” w 50. Festiwalu Pieśni w Ołomuńcu (Czechy) i Międzynarodowym Konkursie Chóralnym „Mundi Cantant 2023”, zwieńczony Złotym Medalem w kategorii muzyki sakralnej oraz nagrodą specjalną, Special Award for excellent dramaturgy of the competition programme.

3 VI Złot Złoty Wychowanków Politechniki Krakowskiej.

4–6 VI Festiwal Mechanika na Politechnice Krakowskiej, w ramach którego 4 czerwca odbył się m.in. II Złot Samochodów i Motocykli na parkingu Wydziału Mechanicznego w Czyżynach oraz 5 i 6 czerwca odbyły się Dni Sportu.

5 VI Międzynarodowe Sympozjum „Nowe Miasto Kraków 2040 — w poszukiwaniu wizji”, podczas którego zaprezentowano opracowania studentów kierunku architektura i architektura krajobrazu Politechniki Krakowskiej i Technische Universität Dresden. Wydarzenie zrealizowane przez Wydział Architektury PK, Katedrę Urbanistyki i Architektury Struktur Miejskich PK w Pawilonie Konferencyjno-Wystawowym „Kotłownia”.

Posiedzenie Rady Naukowej Generalnej Dyrekcji Dróg Krajowych i Autostrad z udziałem rektora PK prof. Andrzeja Szaraty.

5–7 VI Konferencja Kolegium Prorektorów ds. Nauki i Rozwoju publicznych wyższych szkół technicznych oraz Kolegium Prorektorów ds. Ogólnych, Organizacji i Kontaktów z Otoczeniem Społeczno-Gospodarczym publicznych wyższych szkół technicznych w murach Akademii Górniczo-Hutniczej w Krakowie.

7 VI Podpisanie porozumienia o współpracy PK z Technikum Programistyczno-Robotycznym New Technology w zakresie realizacji inicjatyw i projektów studenckich, koordynowanych przez FutureLab z udziałem uczniów.

7 VI Debata Rektorów w Radiu Kraków.

12–14 VI Konferencja szefów działów IT uniwersytetów holenderskich i szefów działów IT uczelni polskich na Politechnice Krakowskiej.

13 VI Uroczystości upamiętniające setną rocznicę urodzin prof. Stanisława Juchnowicza, założyciela i wieloletniego dyrektora Międzynarodowego Centrum Kształcenia PK. Nadanie Międzynarodowemu Centrum Kształcenia imienia Profesora i odsłonięcie pamiątkowej tablicy.

13 VI Uroczystość wręczenia nagród oraz dyplomów laureatom konkursu Stowarzyszenia Inżynierów i Techników Komunikacji RP Oddział w Krakowie i na najlepsze prace dyplomowe I i II stopnia w dziedzinie transportu za 2022 r., zorganizowana w Sali Senackiej PK.

14 VI Otwarcie wystawy prezentującej pamiątki związane z prof. Stanisławem Juchnowiczem w Pałacu Krzysztofora, siedzibie Muzeum Historycznego Miasta Krakowa, w ramach cyklu „Widok na krakowian”, na wystawie stałej „Kraków od początku, bez końca”.

Uroczyste zakończenie roku akademickiego 2022/2023 Centrum Pedagogiki i Psychologii PK Uniwersytetu Trzeciego Wieku.

15–17 VI I Ogólnopolska Konferencja Naukowo-Techniczna pt. „Hydroinżynieria, hydromorfologia i gospodarka wodno-ściekowa” w Dobczycach, zorganizowana przez Wydział Inżynierii Środowiska i Energetyki PK.

15 VI Gala Sportu zorganizowana przez Klub Uczelniany Akademickiego Związku Sportowego PK w Klubie Studenckim „Kwadrat”.

15–18 VI Obchody jubileuszu 60-lecia Muzeum Lotnictwa w Krakowie.

16 VI XVI Międzynarodowe Forum Górskie „Transport i geotermia na Podtatrze dziś i jutro” zorganizowane przez Tatrzańską Agencję Rozwoju Promocji i Kultury w Zakopanem.

19 VI Wernisaż wystawy Bogny Kwiatkowskiej-Baster „Kolaże” w Galerii PK „Kotłownia”.

23–24 VI XXII Krajowy Zjazd Sprawozdawczy Krajowej Rady Polskiej Izby Inżynierów Budownictwa.

26 VI „Pod niebem Krakowa” — wernisaż wystawy poplenerowej zorganizowanej w ramach XXIV Tygodnia Osób Niepełnosprawnych „Kocham Kraków z wzajemnością” w Galerii PK „Gil”.

29 VI Uroczyste wręczenie decyzji nadania uprawnień budowlanych przez Małopolską Okręgową Izbę Inżynierów Budownictwa w Międzywydziałowym Centrum Edukacyjno-Badawczym „Działownia”.

Ogłoszenie wyników XXIII edycji konkursu dla studentów Wydziału Architektury „Architektura Betonowa — Gra Brył — Dom w Krajobrazie”, organizowanego przez Katedrę Projektowania Architektonicznego PK i Stowarzyszenie Producentów Cementu.

30 VI Zakończenie kolejnej edycji studiów podyplomowych „Polsko-Amerykańska Szkoła Biznesu. Program Executive Master of Business Administration (MBA)”.

Opracowała: Renata Dudek

Pierwsze posiedzenie Senatu Politechniki Krakowskiej pod przewodnictwem rektora prof. Andrzeja Szaraty

Podziękowania dla p.o. rektora Bogdana Siedleckiego

Od podziękowań dla dr. inż. arch. Bogdana Siedleckiego, prof. PK, który bezpośrednio po niespodziewanej śmierci prof. Andrzeja Białkiewicza przejął czasowo obowiązki rektora Politechniki Krakowskiej, rozpoczęło się pierwsze posiedzenie Senatu Politechniki Krakowskiej pod przewodnictwem nowego rektora — prof. Andrzeja Szaraty.

Rektor Andrzej Szarata podkreślił, że choć Bogdan Siedlecki przejął stery uczelni w trudnym momencie, zrobił to w sposób bardzo profesjonalny. — *Społeczność akademicka jest panu profesorowi bardzo wdzięczna za pracę, którą pan wykonał* — powiedział Andrzej Szarata. Ze swej strony Bogdan Siedlecki podziękował całemu środowisku akademickiemu za okazaną mu pomoc, wsparcie.

Podczas posiedzenia, które odbyło się 24 maja, rektor Andrzej Szarata poinformował, że skład kolegium rektorskiego nie uległ

zmianie. Jego członkami pozostają: prof. Dariusz Bogdał — prorektor ds. nauki, dr inż. Marek Bauer — prorektor ds. studenckich, dr hab. inż. Tomasz Kapecki, prof. PK — prorektor ds. ogólnych, dr hab. inż. Jerzy Zając, prof. PK — prorektor ds. kształcenia i współpracy z zagranicą. Pełnomocnikiem ds. kształcenia pozostał dr inż. Otmar Vogt. Nie uległ również zmianie, poza jednym wyjątkiem, korpus dziekanów. Ów wyjątek wynika z faktu wyboru na stanowisko rektora dotychczasowego dziekana Wydziału Inżynierii Lądowej. Obowiązki dziekana przejęła dotychczasowa prodziekan WIL — dr hab. inż. Lucyna Domagała, prof. PK.

Rektor Andrzej Szarata (z prawej) podziękował Bogdanowi Siedleckiemu za przejęcie sterów uczelni w trudnym momencie. Fot.: Jan Zych

(ps)

REKTOR I SENAT

Posiedzenia Senatu PK

24 maja 2023 r.

Senat podjął uchwałę w sprawie:

- ustalenia programu studiów kierunku matematyka stosowana, prowadzonego na Wydziale Informatyki i Telekomunikacji Politechniki Krakowskiej;
- opiniowania wewnątrzuczelnianego algorytmu podziału środków pochodzących z subwencji na PK.

28 czerwca 2023 r.

Senat podjął uchwałę w sprawie:

- opiniowania wniosków o przyznanie nagród ministra właściwego do spraw szkolnictwa wyższego i nauki;
- zgłoszenia kandydatów do Rady Doskonałości Naukowej;
- opiniowania wniosku o nadanie tytułu *doctora honoris causa* Politechniki Rzeszowskiej prof. Krzysztofowi Matyjaszewskiemu;
- zmian w składzie Komisji Dyscyplinarnej ds. Nauczycieli Akademickich;
- wyrażenia opinii dotyczącej rozwiązania stosunku pracy z mianowanym nauczycielem akademickim;
- ustalenia programu studiów podyplomowych „gospodarka odpadami”, prowadzonych przez Centrum Szkolenia i Organizacji Systemów Jakości Politechniki Krakowskiej;
- ustalenia programu studiów podyplomowych „planowanie zrównoważonej mobilności miejskiej (SUMP)”, prowadzonych przez Wydział Inżynierii Lądowej Politechniki Krakowskiej;
- ustalenia programu studiów podyplomowych „ekspertyza wypadku drogowego”, prowadzonych przez Wydział Mechaniczny Politechniki Krakowskiej;
- ustalenia programu studiów podyplomowych „cyberbezpieczeństwo — praktyczna analiza zagrożeń”, prowadzonych przez Wydział Inżynierii Elektrycznej i Komputerowej Politechniki Krakowskiej;
- warunków, trybu, sposobu przeprowadzania oraz terminu rozpoczęcia i zakończenia rekrutacji na studia pierwszego i drugiego stopnia, prowadzone w roku akademickim 2024/2025;
- zmiany uchwały Senatu Politechniki Krakowskiej z 24 czerwca 2020 r. nr 74/d/06/2020 w sprawie zasad przyjęć laureatów i finalistów olimpiad stopnia centralnego na pierwszy rok studiów pierwszego stopnia, rozpoczynających się w roku akademickim 2024/2025;
- zmiany uchwały Senatu Politechniki Krakowskiej z 24 czerwca 2020 r. nr 75/d/06/2020 w sprawie zasad przyjmowania laureatów konkursów międzynaro-

- dowych oraz ogólnopolskich na pierwszy rok stacjonarnych i niestacjonarnych studiów pierwszego stopnia, rozpoczynających się w roku akademickim 2024/2025;
- zasad przyjęć laureatów i finalistów olimpiad stopnia centralnego na pierwszy rok studiów pierwszego stopnia, rozpoczynających się w roku akademickim 2027/2028;
- zasad przyjmowania laureatów konkursów międzynarodowych oraz ogólnopolskich na pierwszy rok stacjonarnych i niestacjonarnych studiów pierwszego stopnia, rozpoczynających się w roku akademickim 2027/2028;
- zmian w trybie działania i sposobie postępowania w sprawie nadania stopnia doktora i doktora habilitowanego;
- zmiany „Statutu Politechniki Krakowskiej”;
- zmian w „Regulaminie przyznawania odznaczeń Politechniki Krakowskiej”;
- nadania Międzynarodowemu Centrum Kształcenia imienia Profesora Stanisława Juchnowicza;
- opinii dotyczącej przekształcenia Kolegium Nauk Społecznych.

Zarządzenia rektora PK

Zarządzenie nr 35 z 8 maja 2023 r. w sprawie zmian w „Regulaminie pracy Politechniki Krakowskiej im. Tadeusza Kościuszki”.

Zarządzenie nr 36 z 8 maja 2023 r. w sprawie liczby miejsc na pierwszym roku stacjonarnych i niestacjonarnych studiów I i II stopnia, rozpoczynających się na Politechnice Krakowskiej w semestrze zimowym i letnim roku akademickiego 2023/2024.

Zarządzenie nr 37 z 8 maja 2023 r. w sprawie wzorów dokumentów rekrutacyjnych, wymaganych od kandydatów ubiegających się o przyjęcie na pierwszy rok stacjonarnych i niestacjonarnych studiów I i II stopnia, rozpoczynających się w roku akademickim 2023/2024.

Zarządzenie nr 38 z 8 maja 2023 r. w sprawie harmonogramu rekrutacji na stacjonarne i niestacjonarne studia I i II stopnia, rozpoczynające się w semestrze zimowym roku akademickiego 2023/2024.

Zarządzenie nr 39 z 8 maja 2023 r. w sprawie opłaty za przeprowadzenie rekrutacji na studia, rozpoczynające się na Politechnice Krakowskiej w roku akademickim 2023/2024.

Zarządzenie nr 40 z 10 maja 2023 r. w sprawie utworzenia studiów II stopnia na kierunku matematyka stosowana, na Wydziale Informatyki i Telekomunikacji.

Zarządzenie nr 41 z 10 maja 2023 r. w sprawie zmian w „Zasadach oddawania nieruchomości Politechniki Krakowskiej do korzystania innym podmiotom w drodze najmu, dzierżawy lub użyczenia”.

Zarządzenie nr 42 z 15 maja 2023 r. w sprawie wprowadzenia zmian do „Regulaminu przyznawania nagród »Student Lider pierwszego roku«”.

Zarządzenie nr 43 z 29 maja 2023 r. w sprawie wprowadzenia „Regulaminu wynajmu ogólnodostępnych sal konferencyjnych i sali teatralnej oraz cennika opłat za ich wynajem”.

Zarządzenie nr 44 z 29 maja 2023 r. w sprawie zatwierdzenia zmian w planie rzeczowo-finansowym na 2022 r.

Zarządzenie nr 45 z 31 maja 2023 r. w sprawie wysokości opłat za usługi edukacyjne w roku akademickim 2023/2024.

Zarządzenie nr 46 z 7 czerwca 2023 r. w sprawie zasad przyznawania miejsc, odpłatności i terminów kwaterowania w domach studenckich Politechniki Krakowskiej na rok akademicki 2023/2024.

Zarządzenie nr 47 z 12 czerwca 2023 r. w sprawie wprowadzenia „Regulaminu uczestnictwa wystawców w Inżynierskich Targach Pracy na Politechnice Krakowskiej”.

Zarządzenie nr 48 z 13 czerwca 2023 r. w sprawie powołania dziekana Wydziału Inżynierii Lądowej.

Zarządzenie nr 49 z 19 czerwca 2023 r. w sprawie powołania pełnomocnika rektora ds. organizacji przestrzeni studenckich.

Zarządzenie nr 50 z 19 czerwca 2023 r. w sprawie „Zasad finansowania działalności Politechniki Krakowskiej w 2023 r. oraz wewnątrzuczelnianego algorytmu podziału środków z subwencji na PK”.

Zarządzenie nr 51 z 20 czerwca 2023 r. w sprawie powołania Uczelnianej Komisji Pojednawczej.

Zarządzenie nr 52 z 23 czerwca 2023 r. w sprawie wprowadzenia cennika na kwaterowanie doraźne w domach studenckich Politechniki Krakowskiej.

Zarządzenie nr 53 z 23 czerwca 2023 r. w sprawie zmian w „Regulaminie przyznawania i najmu lokalu mieszkalnego w Domu Asystenta Politechniki Krakowskiej im. Tadeusza Kościuszki”.

Zarządzenie nr 54 z 26 czerwca 2023 r. w sprawie przyjęcia planu rzeczowo-finansowego na 2023 r.

Zarządzenie nr 55 z 28 czerwca 2023 r. w sprawie zmian w strukturze organizacyjnej Wydziału Inżynierii Elektrycznej i Komputerowej.

Zarządzenie nr 56 z 30 czerwca 2023 r. w sprawie zmian w zarządzeniu dotyczącym wprowadzenia cennika na kwaterowanie doraźne w domach studenckich Politechniki Krakowskiej.

Polecenie służbowe rektora PK

Polecenie służbowe nr 3 z 31 maja 2023 r. w sprawie utrzymania stopnia alarmowego BRAVO oraz stopnia alarmowego CHARLIE-CRP.

Święto Szkoły 2023

PK — powód do dumy dla Krakowa

Dźwięki pieśni „Gaudeamus igitur” zabrzmiały na otwarcie uroczystego posiedzenia Senatu Politechniki Krakowskiej z okazji Święta Szkoły, 10 maja w auli Międzywydziałowego Centrum Edukacyjno-Badawczego „Działownia”. Zasłużeni pracownicy uczelni otrzymali odznaczenia państwowe, resortowe i uczelniane oraz nagrody rektora PK. Dyplomami uhonorowano studentów, którzy otrzymali stypendia ministra edukacji i nauki, oraz przedstawicieli szkół średnich, biorących udział w konkursach organizowanych przez PK.

Tegoroczne Święto Szkoły przypadło w szczególnym dla uczelni czasie — niecałe dwa miesiące po niespodziewanej śmierci rektora Politechniki Krakowskiej prof. Andrzeja Białkiewicza i krótko przed wyborami nowego rektora uczelni. Przybyłych powitał pełniący w tym czasie obowiązki rektora dr inż. arch. Bogdan Siedlecki, prof. PK.

Goszczący na uroczystości wicewojewoda małopolski Mateusz Małodziński nazwał Politechnikę Krakowską marką samą w sobie, uczelnią, która ma silną pozycję w kraju i jest rozpoznawalna za granicą. Wicewojewoda podziękował za pomoc, którą nasza uczelnia niesie przyjacielom z Ukrainy. Mateusz Małodziński odczytał list wojewody Łukasza Kmity ze skierowa-

Wicewojewoda Mateusz Małodziński dziękował naszej uczelni za pomoc niesioną walczącej Ukrainie

W uroczystości uczestniczyli członkowie kolegium rektorskiego PK, od lewej: prorektor Jerzy Zając, prorektor Tomasz Kapecki, prorektor Dariusz Bogdał, p.o. rektora Bogdan Siedlecki, prorektor Marek Bauer

nymi pod adresem Politechniki życzeniami dalszych sukcesów.

Na ręce p.o. rektora PK Bogdana Siedleckiego list skierował również prezydent Krakowa prof. Jacek Majchrowski. Prezydent napisał: „Z satysfakcją przyjąłem wiadomość, że Politechnika Krakowska znalazła się w gronie trzech najlepszych uczelni w Polsce pod względem wyników ewaluacji działalności naukowej za lata 2017–2021. Proszę przyjąć serdeczne

i zasłużone gratulacje z tej okazji. Victoria w tej rywalizacji jest powodem do dumy nie tylko dla zwycięzcy, lecz także dla naszego miasta”. Prezydent dodał, że wynik uzyskany przez PK to „prawdziwie pomnikowa spuścizna Profesora Andrzeja Białkiewicza”. List odczytał prowadzący uroczystość Bartłomiej Krystyński z Działu Promocji.

Wicewojewoda Mateusz Małodziński, w asyście p.o. rektora Bogdana

Siedleckiego, udekorował wyróżniających się pracowników przyznanymi przez prezydenta RP medalami „Za Długoletnią Służbę”, a także wręczył Srebrny Medal „Zasłużony Kulturze Gloria Artis” i Medale Komisji Edukacji Narodowej. Bogdan Siedlecki, pełniący obowiązki rektora, wręczył odznaczenia uczelniane, a wspólnie z prorektorem ds. nauki prof. Dariuszem Bogdalem — dyplomy osobom uhonorowanym nagrodami rektora PK. Z rąk prorektora ds. studenckich dr. inż. Marka Bauera dyplomy otrzymali studenci, będący laureatami stypendiów ministra edukacji i nauki.

Ponadto pełnomocnik rektora ds. kształcenia dr inż. Otmara Vogt nagroził przedstawicieli szkół średnich, będących laureatami konkursu dla uczestników mini-

kursów e-learningowych, a prorektor Marek Bauer wręczył dyplomy laureatom konkursu „Tadeusz Kościuszko — Inżynier i Żołnierz”. W tej ostatniej grupie wyróżnionych szczególną uwagę zwracało VII Liceum Ogólnokształcące im. Zofii Nałkowskiej w Krakowie. Zajęło ono pierwsze miejsce w konkursie dla uczestników minikursów e-learningowych na platformie edukacyjnej PK — w imieniu szkoły nagrodę odebrał dyrektor mgr Wojciech Zagórny — a uczniowie indywidualnie byli na miejscach pierwszym i trzecim. Również uczeń VII LO zwyciężył w tym roku w konkursie „Tadeusz Kościuszko — Inżynier i Żołnierz”.

Pełną listę osób odznaczonych i wyróżnionych publikujemy na następnych stronach.

Posiedzenie Senatu zakończył „Kra-kowiak Kościuszki” w interpretacji chóru „Cantata”, pod dyktando Marty Stós. Inaczej niż w latach poprzednich, gdy z powodu pandemii występy chóru podczas Święta Szkoły odtwarzano z nagrań, tym razem chórzycy zaśpiewali w „Działowni”. Całą uroczystość można było obserwować także dzięki transmisji prowadzonej *on-line*.

Po ceremonii w pobliżu „Działowni” zorganizowany został świąteczny piknik dla społeczności Politechniki Krakowskiej.

(ps)

Zdjęcia: Jan Zych

Paweł Zagórny, dyrektor VII LO w Krakowie, odbiera z rąk Otmara Vogta nagrodę za zwycięstwo szkoły w konkursie minikursów e-learningowych

Dyplom zwycięzcy w tegorocznym konkursie „Tadeusz Kościuszko – Inżynier i Żołnierz” uczeń VII LO w Krakowie Wojciech Buzala odebrał z rąk prorektora Marka Bauera

Ceremonię uświetnił Akademicki Chór PK „Cantata” pod dyktando Marty Stós

Odnaczeni i nagrodzeni pracownicy PK

Złoty medal „Za Długoletnią Służbę”

dr hab. inż. Tomasz Kisilewicz, prof. PK
 dr hab. inż. Aleksander Kuranowski, prof. PK
 dr inż. Adriana Biernacka
 (odznaczenia przyznane w 2022 r.)
 dr hab. inż. arch. Teresa Kusionowicz, prof. PK
 (odznaczenie przyznane w 2020 r.; odebrał brat, Stefan Kusionowicz)

Tomasz Kisilewicz otrzymuje z rąk wicewojewody Mateusza Małodzińskiego złoty medal „Za Długoletnią Służbę”

Srebrny medal „Za Długoletnią Służbę”

dr inż. Magdalena Kromka-Szydek, prof. PK
 mgr Agnieszka Knap
 mgr inż. Mariusz Krawczyk
 (odznaczenia przyznane w 2022 r.)
 dr inż. Jerzy Białas
 (odznaczenie przyznane w 2021 r.)

Adriana Biernacka odbiera gratulacje p.o. rektora Bogdana Siedleckiego z tytułu odznaczenia złotym medalem „Za Długoletnią Służbę”

Brązowy medal „Za Długoletnią Służbę”

dr inż. arch. Łukasz Wesołowski
 (odznaczenie przyznane w 2022 r.)
 dr hab. inż. Dariusz Borkowski, prof. PK
 dr Joanna Korpak
 mgr inż. Łukasz Faracik
 (odznaczenia przyznane w 2021 r.)

Srebrny medal „Zasłużony Kulturze Gloria Artis”

dr hab. inż. Zbigniew Latała, prof. PK

Zbigniew Latała dekorowany przez wicewojewodę Mateusza Małodzińskiego srebrnym medalem „Zasłużony Kulturze Gloria Artis”

Medal Komisji Edukacji Narodowej

dr hab. inż. Andrzej Bielski, prof. PK
 dr hab. inż. Aneta Liber-Kneć, prof. PK
 (odznaczenia przyznane w 2022 r.)
 dr hab. inż. arch. Teresa Kusionowicz, prof. PK
 (odznaczenie przyznane w 2019 r.; odebrał brat, Stefan Kusionowicz)

Medal „Zasłużony dla Politechniki Krakowskiej”

prof. dr hab. inż. Błażej Skoczeń
 dr hab. inż. arch. Krzysztof Bojanowski, prof. PK
 dr hab. inż. Zbigniew Kokosiński, prof. PK
 dr inż. Anna Jasińska-Suwada
 dr Marcin Skrzyński
 mgr Lidia Ponanta
 (odznaczenia przyznane w 2023 r.)
 dr inż. arch. Jacek Czubiński, prof. PK
 dr Katarzyna Pałasińska
 (odznaczenia przyznane w 2021 r.)

Andrzej Bielski, odznaczony Medalem Komisji Edukacji Narodowej, przyjmuje gratulacje wicewojewody Mateusza Małodzińskiego

Złota Odznaka Politechniki Krakowskiej

prof. dr hab. inż. Elżbieta Pilecka
 dr hab. inż. Wojciech Drozd, prof. PK
 dr hab. inż. Jadwiga Królikowska, prof. PK
 dr hab. inż. Aneta Liber-Kneć, prof. PK
 dr hab. inż. arch. Paweł Ozimek, prof. PK
 dr hab. inż. arch. Jadwiga Śródulska-Wielgus, prof. PK
 dr inż. arch. Rafał Zawisza, prof. PK
 mgr inż. Jarosław Chełmecki
 mgr Katarzyna Dydek
 mgr inż. Agnieszka Kostecka-Stec
 mgr inż. Elżbieta Malec
 mgr Ewa Różańska
 mgr inż. Janina Ryszka
 (odznaczenia przyznane w 2023 r.)
 dr hab. inż. Tomasz Węgiel, prof. PK
 dr inż. Jan Gertz, prof. PK
 dr inż. Waldemar Łatas
 dr inż. Marcin Radoń
 mgr inż. Małgorzata Węgiel
 (odznaczenia przyznane w 2021 r.)
 mgr Irmina Szkarłat
 Barbara Woźniak
 (odznaczenia przyznane w 2020 r.)

Aleksander Kuranowski dekorowany przez wicewojewodę Mateusza Małodzińskiego złotym medalem „Za Długoletnią Służbę”

Błażej Skoczeń przyjmuje z rąk p.o. rektora Bogdana Siedleckiego medal „Zasłużony dla Politechniki Krakowskiej”

Zbigniew Kokosiński otrzymuje medal „Zasłużony dla Politechniki Krakowskiej” z rąk p.o. rektora Bogdana Siedleckiego

Anna Jasińska-Suwada odbiera z rąk p.o. rektora Bogdana Siedleckiego medal „Zasłużony dla Politechniki Krakowskiej”

Honorowa Odznaka Politechniki Krakowskiej

prof. dr hab. inż. Agnieszka Sobczak-Kupiec

dr inż. Piotr Beńko, prof. PK

dr hab. Agnieszka Łuszczak, prof. PK

dr hab. inż. Małgorzata Chwał

dr inż. Joanna Bąk

dr inż. Artur Gawlik

dr inż. Jarosław Górszczyk

dr inż. arch. Angelika Lasiewicz-Sych

dr inż. Anna K. Nowak

dr inż. arch. Lukasz Olma

dr inż. Anna Plichta

dr inż. arch. Marek Początko

dr inż. arch. Anna Porębska

dr inż. Rafał Rachwałik

dr inż. Marcin Tekieli

dr inż. Małgorzata Ulmaniec

dr inż. Paweł Walczak

dr inż. Balbina Wcisło

dr inż. Jan Wojtas

dr inż. Jerzy Zaczek

mgr Magdalena Cora

mgr Monika Firlej

mgr inż. Artur Guzowski

mgr Renata Książek-Partyka

mgr Ewa Lutyńska

mgr inż. Anna Mleko

mgr inż. Katarzyna Nowak-Dzieszek

mgr Piotr Pitala

Lidia Ponanta przyjmuje medal „Zasłużony dla Politechniki Krakowskiej” z rąk p.o. rektora Bogdana Siedleckiego

lic. Iwona Dyba

Paweł Batuszczak

Jan Drabik

Teresa Mycek

Leszek Szczęśniak

(odznaczenia przyznane w 2023 r.)

prof. dr hab. inż. Anna Anielak

dr hab. inż. Michał Łach, prof. PK

dr inż. Zofia Bryniarska

dr inż. Arkadiusz Duda

dr inż. arch. Bartłomiej Homiński

dr inż. Anna Lenar-Matyas

dr inż. Andrzej Pakuła

dr inż. Bartosz Rozegnał

lic. Beata Kaczmarczyk

(odznaczenia przyznane w 2022 r.)

dr hab. inż. Magdalena Jaremkiewicz, prof. PK

dr hab. inż. arch. Andrzej Kłosak, prof. PK

dr inż. Marek Dudzik

dr Agnieszka Jakóbiak

dr inż. Anna Maślanka

dr Lidia Skóra

dr inż. Łukasz Ścisło

dr Maja Ziętara

Lidia Dębiec

Andrzej Rumin

(odznaczenia przyznane w 2021 r.)

dr hab. inż. Szczepan Bednarz, prof. PK

dr inż. Mirosława Bazarnik

dr inż. Piotr Poznański

dr Marcin Skrzyński

Barbara Woźniak przyjmuje Złotą Odznakę PK z rąk p.o. rektora Bogdana Siedleckiego

Złotą Odznaką PK uhonorowano Ewę Różańską

mgr Justyna Firganek

mgr Ewa Targosz

mgr inż. Paweł Zieliński

Bożena Kośmider

(odznaczenia przyznane w 2020 r.)

dr hab. inż. Grzegorz Zając, prof. PK

dr inż. Robert Szczepanek

dr inż. Sławomir Żaba

mgr Maria Śladek

Teresa Wiśniewska

(odznaczenia przyznane w 2019 r.)

Jadwiga Królikowska otrzymuje gratulacje p.o. rektora Bogdana Siedleckiego po wręczeniu Złotej Odznaki PK

Jadwiga Śródulka-Wielgus uhonorowana Złotą Odznaką PK przez p.o. rektora Bogdana Siedleckiego

Nagrody Rektora Politechniki Krakowskiej za 2022 r.

Nagroda za najwyższą punktowaną publikację naukową

dr hab. inż. Agnieszka Leśniak, prof. PK
dr inż. Filip Janowiec

(za publikację w czasopiśmie „Energy Conversion and Management” otrzymali 200 punktów)

Nagroda za najwyższą punktowaną publikację naukową, opracowaną wspólnie z partnerem zagranicznym

dr inż. Sylwia Dworakowska
(za publikację w czasopiśmie „Advanced Science” otrzymała 200 punktów)

Nagroda za największą liczbę cytowań

dr hab. inż. Joanna Ortyl, prof. PK
mgr inż. Wiktoria Tomal

Nagroda dla najmłodszego pierwszego autora publikacji naukowej w czasopiśmie wskazanym w aktualnym wykazie Ministerstwa Edukacji i Nauki czasopism naukowych i recenzowanych materiałów z konferencji międzynarodowych

mgr inż. Karolina Zawadzińska
(otrzymała 140 punktów za publikację w czasopiśmie „Materials”; w momencie ukazania się artykułu miała 28 lat)

Jan Gertz odbiera Złotą Odznakę PK z rąk p.o. rektora Bogdana Siedleckiego

Katarzyna Dydek przyjmuje Złotą Odznakę PK z rąk p.o. rektora Bogdana Siedleckiego

Nagroda dla najmłodszego wypromowanego doktora habilitowanego

dr hab. inż. Jolanta Pulit-Prociak, prof. PK
(w roku uzyskania stopnia doktora habilitowanego miała 36 lat)

Nagroda dla najmłodszego wypromowanego doktora

dr inż. arch. Agnieszka Żabicka
(w roku uzyskania stopnia doktora miała 28 lat)

Nagroda dla promotora najmłodszego wypromowanego doktora

prof. dr hab. inż. arch. Magdalena Jagiełło-Kowalczyk

Nagroda dla najmłodszego profesora

prof. dr hab. inż. Paweł Oćłoń
(w roku uzyskania tytułu profesora miał 37 lat)

Nagrody za wyróżniające osiągnięcia badawcze i badawczo-dydaktyczne

Wydział Architektury

dr hab. inż. arch. Rafał Blazy, prof. PK
dr hab. inż. arch. Michał Krupa, prof. PK
dr hab. Krystyna Romaniak, prof. PK

Marcin Radoń odbiera Złotą Odznakę PK z rąk p.o. rektora Bogdana Siedleckiego

Agnieszka Kostecka-Stec odznaczona przez p.o. rektora Bogdana Siedleckiego Złotą Odznaką PK

Wydział Informatyki i Telekomunikacji

dr Sylwia Dudek
dr Marcin Wątopek

Wydział Inżynierii Elektrycznej i Komputerowej

dr hab. inż. Krzysztof Tomczyk, prof. PK
mgr inż. Grzegorz Nowakowski

Wydział Inżynierii Lądowej

prof. dr hab. inż. Arkadiusz Kwiecień
dr hab. inż. Janusz Bohatkiewicz, prof. PK
dr hab. inż. Alicja Kowalska-Koczwara, prof. PK
dr hab. inż. Vitalii Naumov, prof. PK
dr inż. Krzysztof Ostrowski

Wydział Inżynierii Materiałowej i Fizyki

dr hab. inż. Bożena Tyliszczak, prof. PK
dr inż. Kinga Korniejenko

Wydział Inżynierii Środowiska i Energetyki

prof. dr hab. inż. Anna Anielak
dr inż. Katarzyna Baran-Gurgul
dr inż. Izabela Godyń

Marcin Tekieli otrzymuje Honorową Odznakę PK z rąk p.o. rektora Bogdana Siedleckiego

Magdalena Cora po przyjęciu Honorowej Odznaki PK z rąk p.o. rektora Bogdana Siedleckiego

Renata Książek-Partyka odbiera z rąk p.o. rektora Bogdana Siedleckiego Honorową Odznakę PK

Podczas uroczystości Monika Firlej otrzymała Honorową Odznakę PK

Wydział Inżynierii i Technologii Chemicznej

dr hab. inż. Katarzyna Bizon, prof. PK
dr hab. inż. Przemysław Jodłowski, prof. PK
dr hab. inż. Katarzyna Matras-Postołek, prof. PK
dr inż. Dariusz Karcz

Wydział Mechaniczny

prof. dr hab. inż. Edward Lisowski
prof. dr hab. inż. Beata Niezgoda-Żelasko
prof. dr hab. inż. Sebastian Skoczypiec
dr hab. inż. Ksenia Ostrowska, prof. PK

Nagrody Rektora PK za utworzenie e-kursów

Nagroda indywidualna I stopnia za e-kurs „Adaptacja miast do zmian klimatu GP”
dr inż. Elżbieta Jarosińska

Agnieszka Leśniak i Filip Janowiec otrzymali Nagrodę Rektora PK

Nagrodę Rektora PK Sylwii Dworakowskiej wręczyli p.o. rektora Bogdan Siedlecki i prorektor Dariusz Bogdał

Nagroda indywidualna II stopnia za e-kurs „English for student of architecture – level C1”
mgr Ilona Wojewódzka-Olszówka

Nagroda indywidualna III stopnia za e-kurs „Technologie informacyjne”
dr Magdalena Grzech

Nagroda zespołowa I stopnia za blok 18 e-kursów, m.in.: „Automatyka chłodnicza i klimatyzacyjna”, „Podstawy chłodnictwa”, „Podstawy wentylacji”, „Podstawy klimatyzacji”, „Systemy i urządzenia chłodnicze”, „Wymiana ciepła w technice chłodniczej i klimatyzacyjnej”
prof. dr hab. inż. Beata Niezgoda-Żelasko
mgr inż. Jan Kuchmacz
mgr inż. Marlena Sołek

Nagroda zespołowa II stopnia za e-kurs „Podstawy sieci komputerowych — laboratorium”

dr inż. Daniel Grzonka
mgr inż. Krzysztof Szałdek

Zdjęcia: Jan Zych

Elżbiecie Jarosińskiej nagrodę indywidualną I stopnia za utworzenie e-kursu wręcza p.o. rektora Bogdan Siedlecki

Nagrodę Rektora PK odbierają Wiktorja Tomal i Joanna Ortyl

Jolanta Pulit-Prociak otrzymała Nagrodę Rektora PK dla najmłodszego wypromowanego doktora habilitowanego

Ksenia Ostrowska znalazła się wśród nagrodzonych za wyróżniające się osiągnięcia badawcze i dydaktyczne

PRACOWNICY

Profesor tytularny

Lidia Żakowska

Pracuje w Katedrze Systemów Transportowych na Wydziale Inżynierii Lądowej Politechniki Krakowskiej.

Krakowianka, absolwentka VII Liceum Ogólnokształcącego w Krakowie. W latach 1976–1981 studiowała na Wydziale Budownictwa Lądowego Politechniki Krakowskiej (dyplom magistra inżyniera budownictwa, specjalność: drogi, ulice, lotniska). W 1994 r. uzyskała stopień doktora nauk technicznych w zakresie budownictwa, specjalność: projektowanie dróg (rozprawa doktorska pt. „Ocena łuków poziomych na podstawie badań percepcji obrazu drogi”, promotor: prof. Marian Tracz). W lutym 2013 r. Rada Wydziału Transportu i Elektrotechniki Uniwersytetu Technologiczno-Humanistycznego w Radomiu nadała jej stopień doktora habilitowanego w dziedzinie nauk technicznych w dyscyplinie transport (cykl publikacji dotyczących problematyki percepcji użytkowników transportu drogowego). W lutym 2023 r. uzyskała tytuł profesora nauk inżynieryjno-technicznych w dyscyplinie inżynieria lądowa i transport.

Na PK pracuje od 1982 r. Jest profesorką w Katedrze Systemów Transportowych Wydziału Inżynierii Lądowej PK.

Działalność naukowa prof. Lidii Żakowskiej jest związana z jej interdyscyplinarnymi zainteresowaniami, łączącymi inżynierskie metody badań transportu drogowego z wieloma specjalnościami, nieraz pozornie odległymi (w tym z architekturą, sztuką, estetyką, psychologią, socjologią, zrównoważonym rozwojem i zmianami klimatu). W pracach badawczych koncentruje się na zagadnieniach: metodologii badań bezpieczeństwa w transporcie drogowym; wizualizacji, modelowania i analizowania przestrzeni

transportu; projektowania ekologicznych rozwiązań infrastruktury transportowej; zrównoważonej mobilności użytkowników transportu i dostępności w transporcie oraz równości kobiet w inżynierii.

Badania naukowe prowadziła w ramach krajowych i międzynarodowych grantów i projektów naukowo-badawczych, m.in. Komitetu Badań Naukowych, Ministerstwa Nauki i Szkolnictwa Wyższego, Ministerstwa Edukacji i Nauki, British-Polish Research Partnership Programme, Fundacji im. Stefana Batorego, programów Ramowych UE i umów międzyrządowych. Pełniła funkcję krajowego koordynatora projektu SIZE w 5. PR Unii Europejskiej oraz projektu GEECCO w HORIZON 2020. Realizowała trzy projekty 7. PR Unii Europejskiej i cztery projekty COST Action TU1002, TU1208, TU1209 i TU1305 jako członkini komitetu zarządzającego.

Jest autorką ponad 100 publikacji naukowych i współautorką kilkudziesięciu prac zbiorowych. W swoim dorobku ma: monografie i książki oraz rozdziały w monografiach, artykuły w zagranicznych czasopismach indeksowanych w Journal Citation Reports oraz w recenzowanych czasopismach krajowych. Jej prace były drukowane w najwyższej punktowanych czasopismach, jak: „Journal of Transportation Research Board”, „Safety Science Journal”, „Ergonomics”, „Journal for Geometry and Graphics”, „Advances in Transport Studies Journal”. Swoje prace prezentowała na ponad stu głównie zagranicznych konferencjach naukowych w kilkudziesięciu krajach. Na zlecenie podmiotów gospodarczych i samorządowych wykonała wiele prac eksperckich. Jest zapraszana do udziału w międzynarodowych zespołach ekspertów, uczestniczyła m.in. w tworzeniu pierwszego raportu UNESCO Engineering Report w sprawie stanu światowej inżynierii.

Należy do wielu polskich i międzynarodowych organizacji naukowych i branżowych, m.in.: Stowarzyszenia Inżynierów i Techników Komunikacji RP (w latach 2014–2017 jako pierwsza kobieta pełniła funkcję prezeski SITK RP Oddział Kraków); Federacji Stowarzyszeń Naukowo-Technicznych NOT Oddział Kraków (od 2010 r. członek Krakowskiej Rady SFNT NOT); Polskiego Towarzystwa Geometrii i Grafiki Inżynierskiej (2001–2006 członkini Zarządu); International Society for Geometry and Graphics (od 1994 r. — Board

Member & Advisor); International Cooperation on Theories and Concepts in Traffic Safety (od 1997 r. Umbrella Board Member); Visualization in Transportation Committee (ABJ95), Transportation Research Board, US National Research Council. Aktywnie uczestniczy w pracach na forum światowym — od 2010 r. reprezentuje Polskę i Europę Centralną w Komitecie „Kobiety w Inżynierii” Światowej Federacji Organizacji Inżynierskich (WFEO WIE SC, World Federation of Engineering Organizations, Woman in Engineering Standing Committee). Współzałożycielka międzynarodowej organizacji WOMENVAI Women and Men in Environment and Artificial Intelligence; pełniąc funkcję sekretarza generalnego, organizuje akcje i projekty wprowadzające nowe technologie do rozwiązywania problemów zmian klimatu i zrównoważonego rozwoju.

Jako nauczyciel akademicki prowadzi na WIL i WIŚIE PK autorskie wykłady z geometrii wykreślnej, grafiki inżynierskiej i z wizualizacji w transporcie i urbanistyce. Ponadto wykłada na uczelniach zagranicznych w ramach Programu Erasmus. Jest zapraszana z wykładami przez instytuty naukowe w Europie, Ameryce i Azji, a także przez organizatorów konferencji klimatycznych UNFCCC COP i kongresów UNESCO.

Jej działalność organizacyjna obejmuje m.in. prace w komitetach organizacyjnych i naukowych wielu konferencji i kongresów zarówno w kraju, jak i za granicą, przewodniczenie sesjom na konferencjach międzynarodowych i krajowych, organizowanie seminariów na PK. Ponadto jest członkinią Rady Naukowej i Komitetu Redakcyjnego „Advances in Transportation Studies”, recenzentką w dziedzinie „transport i bezpieczeństwo” w programach UE (Expert-Reviewer).

Za swoją działalność otrzymała kilkakrotnie nagrodę rektora PK. Odznaczona za działalność stowarzyszeniową dla transportu w kraju, m.in. Srebrną, Złotą i Złotą z Diamentem Honorową Odznaką SITK RP, Złotą Odznaką FSNT NOT. Uhonorowana odznaczeniami państwowymi — złotym medalem „Za Długoletnią Służbę” oraz Srebrnym Krzyżem Zasługi RP.

Jej zainteresowania pozazawodowe to: różnorodność kulturowa na świecie, turystyka, równość kobiet i mężczyzn. Zajmuje ją również etyka i estetyka, historia sztuki, architektura. Lubi taniec, narciarstwo alpejskie i uprawia jogę. ●

WSPOMNIENIA

Andrzej Karafiat

W maju minęła trzecia rocznica śmierci dr. hab. Andrzeja Karafiat, pracownika naukowego i wykładowcy Politechniki Krakowskiej, reprezentującego środowisko matematyków na PK. Z tej okazji przypominamy jego postać.

Andrzej Karafiat urodził się 10 stycznia 1947 r. w Makowie Podhalańskim, w rodzinie nauczycielskiej. W rodzinnej miejscowości ukończył szkołę podstawową, następnie uczył się w liceum ogólnokształcącym w Jordanowie. Od 1965 r. studiował matematykę na Wydziale Matematyki, Fizyki i Chemii Uniwersytetu Jagiellońskiego. W czerwcu 1970 r. ukończył tzw. sekcję teoretyczną matematyki, uzyskując dyplom z wyróżnieniem, i podjął studia doktoranckie z zakresu matematyki. 16 listopada 1974 r. w Instytucie Matematycznym PAN obronił doktorat. Jego praca doktorska dotyczyła teorii równań różniczkowych („Równania o pochodnych cząstkowych typu parabolicznego ze sterowaniem”). Promotorem był prof. Andrzej Pliś.

Swą dalszą pracę naukową związał z Politechniką Krakowską. W latach 1974–1991 był zatrudniony na Wydziale Inżynierii Lądowej PK, w Instytucie Mechaniki Budowli, w Zakładzie Mechaniki Ośrodka Ciągłego, kierowanym przez prof. Gwidona Szefera. Jego prace, powstające w tym okresie, dotyczyły metod różnic skończonych dla dowolnych siatek (później znanych jako metody bezsiatkowe), metod optymalizacji konstrukcji oraz metod obliczeniowych w mechanice. Uczestniczył w realizacji wielu tzw. programów węzłowych, później zwanych grantami. Prowadził zajęcia dydaktyczne dla studentów w formie wykładów i ćwiczeń z przedmiotów takich jak matematyczne metody mechaniki czy mechanika teoretyczna.

Od 1991 r. pracował w Zakładzie Matematyki Stosowanej, utworzonym w tymże roku przy Ośrodku Elektronicznej Techniki Obliczeniowej (OETO) i kierowanym (do 1993 r.) przez prof. Leszka Demkowicza. W 1996 r. Zakład został przemianowany na Uczelniane Centrum Komputerowe (UCK), następnie — na Instytut Modelowania Komputerowego, a z niego rozwinął się później Instytut Informatyki (obecnie Katedra Informatyki na Wydziale Informatyki i Telekomunikacji PK).

W latach 1991–2004 Andrzej Karafiat uczestniczył w kolejnych grantach KBN odpowiednio w roli kierownika i wykonawcy. Dotyczyły one metod adaptacyjnych w mechanice.

Stopień doktora habilitowanego uzyskał w 1997 r. w Instytucie Podstawowych Problemów Techniki PAN na podstawie rozprawy „Analiza metody elementów brzegowych w zadaniu rozpraszania fali akustycznej”. Praca habilitacyjna została wydana przez Wydawnictwo Politechniki Krakowskiej, w serii „Monografie” (nr 204) w 1996 r.

Pełnił na uczelni odpowiedzialne funkcje. W latach 1993–1997 był p.o. kierownika Zakładu Matematyki Stosowanej, a od 1998 r., kiedy zmieniono nazwę jednostki na Zakład Metod Obliczeniowych — jej kierownikiem, aż do 2013 r. W latach 2000–2006 sprawował funkcję dyrektora Instytutu Modelowania Komputerowego PK. Angażował się w prace komisji senackich [np. dydaktycznej, ds. rozwoju kadr, statutowej; Uczelnianej Komisji Wyborczej (w latach 2008–2016)] i wydziałowych (wyborczej, regulaminowej, dydaktycznej).

Rozwój zawodowy łączył zawsze z doskonaleniem naukowym — odbywał staże na Uniwersytecie w Stuttgarcie, w Niemczech, pod kierownictwem prof. Wolfganga Wendlanda oraz na Uniwersytecie Teksaskim w Austin (Stany Zjednoczone), pod kierownictwem prof. J. Tinsleya Odena.

Był autorem i współautorem ponad 40 recenzowanych prac naukowych. Wiele z nich zostało opublikowanych w poważanych czasopismach naukowych i to w okresie, kiedy jeszcze nie przydzielano im wysokopunktowanych kategorii. Publikował m.in. na łamach: „Bulletin de l'Académie Polonaise des Sciences. Série des Sciences Mathématiques, Astronomiques et Physiques”; „Computer Methods in Applied Mechanics and Engineering”; „Zeitschrift für Angewandte Mathematik und Mechanik”; „International Journal of Engineering Sciences”; „Annales UMCS. Sectio AI Informatica”; „Computers & Mathematics with

Applications”; „Journal of Theoretical and Applied Mechanics”; „Computer Assisted Mechanics and Engineering Sciences”; „Annales Polonici Mathematici”.

Uczestniczył w wielu konferencjach międzynarodowych, jak np.: „GAMM Symposium on Numerical Methods and Error Bounds”, „Conference on Computer Methods in Mechanics”, „Polish Conference on Computer Methods in Mechanics”, „Symposium on Advanced Mathematical and Computational Aspects of the Boundary Element Method”, „Computer Methods and Systems”.

W 2001 r. aktywnie włączył się w proces tworzenia na Politechnice Krakowskiej międzywydziałowego kierunku informatyka. Zawsze intensywnie angażował się w organizowanie nowych kierunków studiów, w tworzenie nowych planów i programów studiów, rozbudowę i unowocześnianie bazy dydaktycznej. Przygotował i prowadził zajęcia z takich przedmiotów, jak: analiza matematyczna, algebra z geometrią, matematyka dyskretna na studiach dziennych czy elementy matematyki dyskretniej na studiach doktoranckich.

Był członkiem Polskiego Towarzystwa Matematycznego, członkiem-założycielem Polskiego Towarzystwa Metod Komputerowych Mechaniki (od 1991 r.; w latach 1991–1993 i 1995–1997 — członek zarządu PTMKM) oraz Sekcji Metod Komputerowych Mechaniki Komitetu Mechaniki PAN (od 1997 r.). Od 1980 r. należał do NSZZ „Solidarność”.

Za działalność naukową i organizacyjną otrzymał kilkakrotnie Nagrodę Rektora PK, przyznano mu Honorową i Złotą Odznakę PK oraz Srebrny Krzyż Zasługi.

Znane było jego zamiłowanie do twórczości angielskiej pisarki Agathy Christie — mówił, że przeczytał wszystkie jej kryminały.

Na Politechnice pracował do 2018 r. Zmarł 6 maja 2020 r. Jest pochowany na cmentarzu Rakowickim w Krakowie.

Jan Kucwaj, Waldemar Rachowicz

Na podstawie: Akta osobowe sygn. 1454/24, Archiwum PK.

✧

Zauważyłem Andrzeja wcześniej, ale poznaliśmy się bliżej, dopiero kiedy zacząłem pracować w zakładzie prof. Gwidona Szefera w 1975 r. Andrzej dzielił pokój z Basią Stachowicz, Jankiem Grabackim (oboje

już nie żyją) i Marianem Paluchem, z którym miałem zajęcia z mechaniki teoretycznej i teorii sprężystości. Moje biurko było obok, w pokoju, który dzieliłem z Marianem Mikolajkiem, Marianem Świerczkiem i Leszkiem Mikulskim.

Andrzej od początku zwracał na siebie uwagę niesłychanym taktem i delikatnością. Cały nasz zakład składał się z niezwykajnie taktownych (i bardzo ułożonych) osób, ale nawet na tym tle Andrzej bardzo się wyróżniał. W odróżnieniu od wszystkich miał doktorat z matematyki, wykonywał pod kierunkiem prof. Andrzeja Plisia z PAN w Krakowie. Od 1972 r. studiowałem matematykę na Uniwersytecie Jagiellońskim (równoległe do studiów na PK) i wspólne zamiłowanie do matematyki bardzo szybko nas zbliżyło.

Blizsza współpraca zaczęła się na jesieni 1981 r., po mojej pierwszej wizycie w Stanach Zjednoczonych, na uniwersytecie w Austin, w Teksasie. Przywiozłem ze sobą książkę prof. Philippe'a G. Ciarleta „The Finite Element Method for Elliptic Problems” i namówiłem Andrzeja oraz Janka Kucwaja na jej wspólne studiowanie. Spotykaliśmy się na dwie godziny co tydzień, dyskutując wcześniej wytypowane rozwiązania problemów, przedstawionych w książce.

W grudniu 1981 r. zaczął się stan wojenny. Na prośbę szefa „Solidarności” w Instytucie Mechaniki Budowli — prof. Zenona Waszczyszyna, zorganizowałem grupę ośmiu — dziesięciu osób, z którymi zaczęliśmy rozprowadzać „bibułę”. O ile dobrze pamiętam, Andrzej był w tej grupie. W miarę zaostrzenia się sytuacji, grupa topniała. Niecały rok później, w listopadzie 1982 r., wypadł mi dysk i zostałem „przykutym” do łóżka na ponad cztery miesiące, do operacji

w kwietniu 1983 r. Nasza (dosyć dziecinna) konspiracja się skończyła.

W tym okresie byliśmy już bliskimi przyjaciółmi z Andrzejem i Anią, jego żoną. Pamięć mnie trochę zawodzi, ale myślę, że Andrzej odwiedził mnie kilka razy w trakcie mojej choroby. Od września 1983 r. do sierpnia 1985 r. przebywałem znowu w Teksasie. Po powrocie do Polski, na zlecenie rektora PK prof. Józefa Nizioła, rozpocząłem dwuletnią serię wykładów z analizy funkcjonalnej i matematycznej teorii elementów skończonych (dwa wykłady z każdego kursu w tygodniu). Początkowo frekwencja była bardzo duża (sala seminaryjna była pełna), ale w miarę upływu czasu i wzrastającego poziomu trudności wykładanych zagadnień, liczba uczestników malała. Andrzej był jedną z czterech, pięciu osób, które wytrwały do końca. Ucząc analizy funkcjonalnej, pracowałem równocześnie nad książką na ten temat. Opublikowałem ją później z prof. J. Tinsleyem Odenem, moim szefem na Uniwersytecie Teksaszkim.

W latach 1985–1987 budowałem dom w Nowej Hucie. Było bardzo trudno o pracowników i często odwoływałem się do pomocy moich kolegów z Instytutu — Waldka Rachowicza, Mariana Świerczka i Andrzeja. Pamiętam jak dziś, że Andrzej przez cały dzień pomagał mi układać na zimę zakupione pustaki, zrzucone niechlujnie na ziemię przez przypadkowych robotników (spod budki z piwem). Andrzej nie był za bardzo przyzwyczajony do ciężkiej pracy fizycznej, ale nigdy nie potrafił odmówić moim prośbom o pomoc.

Od letnich miesięcy 1987 r. do lata 1990 r. przebywałem znowu w Teksasie. Po powrocie do Polski w 1990 r. dostałem mianowanie od rektora J. Nizioła na

kierownika Zakładu Matematyki Stosowanej i rozpocząłem rekrutację pracowników do zakładu. Po nieudanej próbie stworzenia go w Instytucie Matematyki przesunięto mnie (i tworzony przeze mnie zakład) do Ośrodka Elektronicznych Techniki Obliczeniowych (OETO), którym kierowałem w latach 1991–1993. Andrzej dał się namówić na przejście do mojego zakładu i został jego pierwszym pracownikiem. Nieco później dołączyli do nas Waldek Rachowicz, Janek Kucwaj (obaj zatrudnieni na PK) i Krzysztof Banas (AGH). Te trzy lata naszej współpracy wspominam jako jeden z najszcześniejszych okresów w moim życiu. Andrzej, Waldek i Jasiu rozpoczęli prace, które skończyły się habilitacjami, a Krzysztof obronił doktorat. Wszystkie obrony miały miejsce w prestiżowym Instytucie Podstawowych Problemów Techniki w Warszawie (czy dobrze pamiętam?). Nasza mała grupa uczyła studentów na mechanice komputerowej (Computational Mechanics) — nowo utworzonej specjalności na studiach magisterskich na PK.

Latem 1991 r. Andrzej (i Krzysiek?) polecieli ze mną do Teksasu, a w październiku zorganizowaliśmy w Krakowie „Second Workshop in Reliability and Adaptive Methods”. Przyjechało wiele sławnych osób (profesorowie: Olgierd C. Zienkiewicz, Ivo Babuška, J. Tinsley Oden, William B. Johnson i wielu innych). Udało się mi wysłać Andrzeja na półroczne stypendium do słynnego prof. Eduarda Romano Arantes e Oliveiry w Lizbonie, skąd Andrzej i Ania wrócili z córką — Marysią.

W 1993 r., też w lecie, wyjechałem ponownie do Teksasu, tym razem na stałe i wskazałem na Andrzeja jako następcę — kierownika zakładu i ośrodka OETO. Od 1993 r. co roku przylatuję na kilka tygodni do Krakowa, prowadzę seminaria i odwiedzam moich przyjaciół i współpracowników. Każdego lata spotykałem się z Andrzejem (i Anią), często bywali u nas w domu lub my bywaliśmy u nich.

Wiedziałem wcześniej o chorobie Andrzeja i byłem trochę zdziwiony brakiem bezpośredniej interwencji lekarskiej. Śmierć Andrzeja mnie zupełnie zaskoczyła. Kilka miesięcy wcześniej uczestniczyliśmy razem w kongresie w Krakowie, a Andrzej sprawiał wrażenie zupełnie zdrowego.

Pamiętam, że zapytałem kiedyś jedną z sekretarek OETO, jak się Andrzej sprawuje jako dyrektor, odpowiedziała: „To święty człowiek”. I takim go pamiętamy. Zawsze uśmiechnięty, trochę nieśmiały i cichy, nie potrafiący się gniewać. Przy jakiejś okazji naprawdę Go zdenerwowałem. Nie odzywał się do mnie przez dwadzieścia cztery godziny, ale później wszystko wróciło do normy, bo nie potrafił się gniewać.

Dziękuję Ci, Andrzej, za czterdzieści lat przyjaźni i współpracy. Mam nadzieję, że się spotkamy po drugiej stronie.

Leszek Demkowicz

Uczestnicy spotkania dla zasłużonych pracowników PK (od lewej): Andrzej Karafiat, Lech Jamroz, Danuta Kania, Stanisława Plichta i Jan Kucwaj. Fot.: Jan Zych

Ryszard Henryk Kozłowski

Spółeczność Politechniki Krakowskiej ze smutkiem przyjęła wiadomość, że 19 listopada 2022 r. zmarł w Krakowie prof. dr hab. inż. Ryszard Henryk Kozłowski — pracownik naukowy Wydziału Mechanicznego PK, nauczyciel akademicki, profesor nauk technicznych, specjalista w dziedzinie inżynierii materiałowej.

Ryszard Henryk Kozłowski urodził się 2 listopada 1942 r. we Lwowie jako syn Henryka i Stanisławy z domu Dekert. Jego ojciec, absolwent Politechniki Lwowskiej, został zamordowany w 1944 r. w obozie koncentracyjnym w Natzweiler-Struthof. W 1945 r. matka, dyplomowana pielęgniarka, wraz z synem, przeniosła się do Bytomia. Ukończył tu szkołę podstawową, a w 1960 r. — Liceum Ogólnokształcące im. Bolesława Chrobrego.

Studiował na Politechnice Śląskiej w Gliwicach. W 1965 r. uzyskał tytuł magistra inżyniera na Wydziale Mechanicznym tej uczelni (specjalność: metaloznawstwo i obróbka cieplna). W październiku 1965 r. podjął pracę w Instytucie Metalurgii Żelaza im. Stanisława Staszica w Gliwicach. Przeszedł tu wszystkie szczeble zatrudnienia — od stażysty, poprzez asystenta, starszego asystenta i adiunkta. Pełnił funkcję zastępcy kierownika Zakładu Badań Wytrzymałościowych, Zakładu Badań Mechanicznych, kierownika Pracowni Mechaniki Pełzania i Pracowni Badań Zmęczenia Stali. W okresie pracy w IMŻ odbył staże naukowe — w 1970 r. w Centralnym Laboratorium Badawczym w Dalmine, we Włoszech, a w 1979 r. — w Instytucie Technologicznym w Massachusetts (Massachusetts Institute of Technology), w Stanach Zjednoczonych. W latach 1984–1985 pracował jako ekspert UNIDO w dziedzinie metaloznawstwa i obróbki cieplnej w National Steel Council (Jos, Nigeria). W listopadzie 1985 r. zakończył pracę w Gliwicach, a 1 lutego 1986 r. został zatrudniony w Instytucie Odlewnictwa w Krakowie. Pracę na Wydziale Mechanicznym Politechniki Krakowskiej, w Instytucie Metaloznawstwa i Technologii Metali rozpoczął 1 maja 1986 r. Na PK objął stanowisko adiunkta naukowo-badawczego, następnie — docenta (1 sierpnia 1988 r.), w 1996 r. został mianowany na stanowisko profesora nadzwyczajnego, w 2001 r. — na stanowisko profesora zwyczajnego. Pracował na PK do 31 grudnia 2013 r.

Doktorat i habilitację uzyskał na Wydziale Metalurgii i Inżynierii Materiałowej Politechniki Śląskiej. Pracę doktorską pt. „Mechanizm pękania austenitycznej stali chromowo-niklowej z molibdenem (H17N13M2) w procesie pełzania” (promotor: prof. Adolf Maciejny) obronił w 1972 r., a stopień doktora habilitowanego uzyskał w 1986 r. na podstawie rozprawy z pogranicza mechaniki i inżynierii materiałowej — „Zmiany strukturalne i zjawiska dekohezji w procesie pełzania austenitycznych stali żarowytrzymałych”. Tytuł profesora nadał mu prezydent RP w 1996 r.

Na Politechnice Krakowskiej pełnił wiele odpowiedzialnych funkcji: dyrektora Instytutu Metaloznawstwa i Technologii Metali (w latach 1994–1997), kierownika Zakładu Obróbki Ciepłej (w latach 1993–2007) i kierownika Pracowni Zaawansowanych Technologii (w latach 2007–2013). Sprawował funkcję prodziekana ds. dydaktycznych Wydziału Mechanicznego w latach 1990–1993 oraz — przez dwie kadencje — w latach 1996–2002 był prorektorem ds. dydaktyki PK.

W jego trwającej ponad czterdzieści lat pracy zawodowej można wyróżnić dwa główne wątki zainteresowań badawczych. Okres pracy w Instytucie Metalurgii Żelaza był związany z badaniami nad własnościami mechanicznymi stali w temperaturach podwyższonych i wytwarzania wyrobów hutniczych ze stali żarowytrzymałych (współpraca z branżą hutniczą, Raciborską

Fabryką Kotłów oraz Zakładami Mechanicznymi „Zamech” w Elblągu — znanym producentem turbin parowych).

Prowadzone na Politechnice Krakowskiej badania dotyczyły przede wszystkim nowych wyrobów dla energetyki XXI wieku (o dużej sprawności i małej emisji zanieczyszczeń) oraz energetyki zasobów odnawialnych. Jego ważniejsze projekty naukowo-badawcze były poświęcone m.in. opracowaniu komponentów systemowych do fotowoltaicznych ogniw barwnikowych o dużym stopniu sprawności i trwałości; nowoczesnym systemom ciepło-wentylacyjnym; metodzie oceny diagnostycznej trwałości resztkowej w warunkach pełzania za pomocą techniki małych próbek oraz geotermii.

Udział w międzynarodowych projektach naukowych wymagał nowoczesnego warsztatu badawczego. Profesor zapoczątkował działania na rzecz wzbogacenia zaplecza aparaturowego uczelni (po serii wykładów na Uniwersytecie w Oslo otrzymał skaningowy mikroskop elektronowy JEOL50A oraz transmisyjny mikroskop elektronowy JEOL 200), co w kolejnych latach skutkowało powstaniem laboratoriów: badań pełzania, technologii małych próbek (wtedy jedne w Polsce) i nanotechnologii (związane z badaniami nad ogniwami fotowoltaicznymi typu DSC). Badania w dziedzinie inżynierii materiałowej doprowadziły go do funkcji oficjalnego przedstawiciela Komitetu Badań Naukowych w Komitecie Zarządzającym największym w tym czasie projektem Akcji COST 522 — „Power generation in the 21st Century: Ultra Efficient, Low Emission Plant” („Energetyka XXI wieku o wysokiej sprawności i niskiej emisji zanieczyszczeń; 1998–2003; polscy koordynatorzy: R. H. Kozłowski i A. Czyska-Filemonowicz).

W swoim dorobku ma ponad sto publikacji, także wiele opracowań naukowych, kilka patentów dotyczących nowych stali i stopów stosowanych w energetyce oraz kilkanaście wdrożeń przemysłowych nowych wyrobów hutniczych w branży energetycznej.

Profesor współpracował z uczelniami krajowymi i zagranicznymi ośrodkami naukowymi, jak: Uniwersytet w Clemson (USA), Uniwersytet Północnego Teksasu-UNT w Denton (USA), Departament Badań

Materiałowych w UE, w Petten, Southampton Institute (Wielka Brytania), Swedish Institute for Metals Research, Uniwersytet w Oslo — Instytut Fizyki i Instytut Energetyki w Kjeller (Norwegia), Uniwersytet Tsinghua w Pekinie oraz Beijing Institute of Gaoshui Mining Engineering of Materials (Chiny), City Polytechnic of Hong Kong (obecnie: City University of Hong Kong), Israeli Institute of Metals, Izraelski Instytut Techniczny Technion w Haifie, a także z przedsiębiorstwem Ishikawajima-Harima Heavy Industries Corporation (Japonia).

Był mentorem dla wielu studentów i młodych pracowników naukowych, recenzentem siedmiu rozpraw doktorskich i promotorem sześciu doktoratów — Jana Wasiała (1990), Waldemara Biłousa (1991), Kazimierza Bolanowskiego (1996), Piotra Putry (2006), Dariusza Mierzwińskiego (2006) i Krzysztofa Skupienia (2010).

Należał do poważanych organizacji naukowych: Sekcji Materiałów Metalicznych Komitetu Nauki o Materiałach PAN oraz Światowej Rady Programów Edukacyjnych w Inżynierii Materiałów. Był członkiem i rzeczoznawcą Stowarzyszenia Inżynierów i Techników Przemysłu Hutniczego w Polsce.

Za osiągnięcia naukowe i organizacyjne otrzymywał nagrody rektora PK, był wyróżniany za pracę dydaktyczną. Został odznaczony Honorową Odznaką PK, Złotą Odznaką „Zasłużony dla Energetyki”, Medalem KEN, Złotym Krzyżem Zasługi, a za działalność patriotyczną — Krzyżem Komandorskim Orderu Św. Stanisława Biskupa i Męczennika. W 2009 r. założył prawicową partię polityczną o charakterze narodowo-katolickim — Przymierze Narodu Polskiego i był jej prezesem do 2013 r.

Wraz ze śmiercią Profesora Politechnika Krakowska, a także polskie środowisko akademickie, straciło cenionego nauczyciela i wychowawcę, serdecznego kolegę, wspaniałego człowieka.

Pogrzeb odbył się 28 listopada 2022 r. na cmentarzu Rakowickim w Krakowie.

*Dariusz Mierzwiński
oraz Współpracownicy i Przyjaciele
z Katedry Inżynierii Materiałowej
na Politechnice Krakowskiej*

Na podstawie: „Akta osobowe Ryszarda Henryka Kozłowskiego”, sygn. 965/15, Archiwum PK. Materiały nadesłane przez Katedrę Inżynierii Materiałowej PK.

Bibliografia Publikacji Pracowników PK.

Wiesław Andrzej Komurka

Był pracownikiem Działu Poligrafii Politechniki Krakowskiej. Urodził się 16 sierpnia 1960 r. w Krakowie, „a właściwie w Nowej Hucie”, jak zawsze dodawał. Tu pobierał naukę w szkole podstawowej i Technikum Elektrycznym i tu stawiał pierwsze kroki w sporcie: jego pasją była piłka nożna, którą dziesięć lat trenował w drużynie juniorów „Hutnika”.

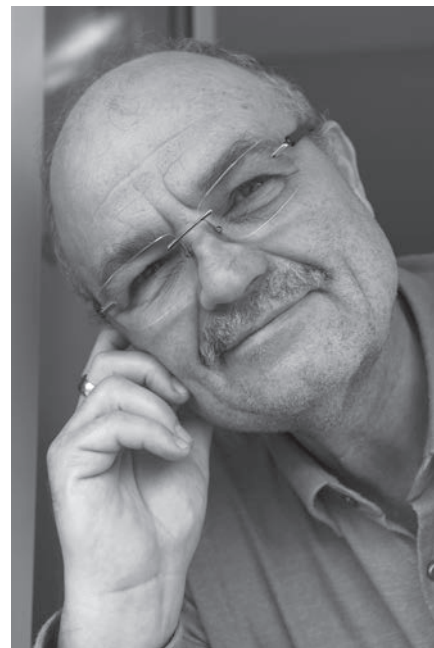
Studiował na Wydziale Elektrotechniki, Automatyki i Elektroniki AGH w Krakowie. W 1985 r. uzyskał dyplom magistra inżyniera telekomunikacji i przekonanie, że jako inżynier telekomunikacji „powinien być przede wszystkim komunikatywny” (tak uczył studentów jeden z jego wykładowców, profesorów).

Ostatecznie związał się z branżą prasową i wydawniczą. W latach dziewięćdziesiątych pracował w dzienniku sportowym „Tempo” jako operator DTP, a dodatkowo zajmował się łamaniem Tygodnika Rodzin Katolickich „Źródło”. W latach 1999–2000 był zatrudniony w dzienniku „Supertempo”. Do jego obowiązków należało projektowanie graficzne stron, skład i łamanie tekstu, nadzór techniczny nad pracą wydawniczą. W latach 2001–2002 był związany z Wydawnictwem i Poligrafią Zakonu Pijarów. Na Politechnice Krakowskiej został zatrudniony w Dziale Poligrafii na stanowisku operatora składu komputerowego 16 września 2002 r. W późniejszych latach zajmował się tu głównie drukiem cyfrowym.

Zmarł po długiej i ciężkiej chorobie 8 lutego 2023 r. Jest pochowany w Krakowie, na cmentarzu w Grębałowie (dzielnica XVII Wzgórza Krzesławickie).

✧

Spotykaliśmy się z Andrzejem dosyć często, choć przypadkowo, krążąc z powodów zawodowych między ulicą Warszawską, gdzie mieści się redakcja „Naszej Politechniki” i ulicą Skarżyńskiego, w Czyżynach, gdyż tam obok Klubu „Kwadrat” mają swoje siedziby inne uczelniane jednostki — Międzynarodowe Centrum Kształcenia, Wydawnictwo i Dział Poligrafii. Zdarzało się, że mijaliśmy się w drzwiach Wydawnictwa, gdzie Andrzej był właśnie coś wyjaśnić albo wynurzał się ze swojego pokoju

na krótką pogawędkę, albo tylko machał do nas po przyjacielsku przez duże partelowane okno, przy którym ustawione było jego biurko. Zawsze uśmiechnięty, zawsze, nawet w tych krótkich, przelotnych rozmowach, był serdeczny i otwarty, pytał, co słychać u innych. Zapraszał na dłuższą, spokojną pogawędkę, rozumiejąc, że czas jest dobrem nieocenionym i płynie dla wszystkich w tym samym kierunku.

Był miłośnikiem podróżowania, zapałem uczył się języków. Cieszył się z zakupionego przez siebie kampera, którym wraz z żoną zwiedzał Europę. Z łatwością nawiązywał kontakty i poszerzał grono znajomych. Chciał wiedzieć, jak żyją ludzie w różnych szerokościach geograficznych. Rozmowy z nimi zajmowały Go bardziej niż ciekawe miejsca i zabytki. Wychowany w Nowej Hucie, pozostał jej wierny do końca, tak jak szkolnym i osiedlowym przyjaźniom czy kolegom z boiska, których nawet po latach z daleka rozpoznawał.

W okresie pandemii straciliśmy kontakt, nie wiedzieliśmy, że Andrzej ciężko choruje. A On się nie poddawał, po każdym regresie choroby wracał na stanowisko i pracował niemal do końca. Chorobę znośił mężnie, pokładając nadzieję w Najwyższym...

Redakcja

Światowe spotkanie ekspertów na Politechnice Krakowskiej

BIM — nowa kultura pracy w budownictwie

O całkowicie nowym podejściu do cyfryzacji budownictwa debatowało na Politechnice Krakowskiej ponad 500 specjalistów z Polski i zagranicy. Spotkali się w dniach 23–25 maja na InfraBim V4 Expo & Multi-Conference. Była to piąta edycja konferencji uznawanej w dziedzinie cyfryzacji branży budowlanej za najważniejsze wydarzenie w Europie Środkowo-Wschodniej.

BIM (*Building Information Modelling*) to — mówiąc w skrócie — metodyka prowadzenia inwestycji budowlanej, oparta na efektywnym wykorzystaniu informacji. Dr inż. Jacek Magiera z Katedry Technologii Informatycznych w Inżynierii na Wydziale Inżynierii Lądowej PK wyjaśnia, że BIM jest jednocześnie nową technologią projektowania i realizacji obiektów budowlanych, jak również nową technologią zarządzania infrastrukturą, a nawet nową kulturą pracy i współpracy w realizacji inwestycji budowlanych. Pozwala zwiększać efektywność i jakość procesu inwestycyjnego oraz obniżać koszty budowy i eksploatacji obiektu budowlanego.

— *Cieszymy się, że to właśnie na Politechnice Krakowskiej rozmawiamy o przyszłości branży budowlanej w kontekście jej najnowszych osiągnięć* — mówił rektor PK prof. Andrzej Szarata przy okazji otwarcia konferencji. — *Jestem pewien, że filozofia, która stoi za wykorzystaniem technologii*

Przy okazji konferencji odbył się konkurs, w ramach którego studenci budowali mosty z... makaronu

BIM w budownictwie i generuje w nim tak wielkie zmiany, wkrótce zagości także w innych dziedzinach naszego życia. Będzie motorem zmian ekonomicznych i społecznych. Dlatego tak ważne jest, byśmy stwarzali platformę do edukacji, wymiany wiedzy i doświadczeń na temat cyfrowej rewolucji, w której uczestniczymy.

Wydział Inżynierii Lądowej Politechniki Krakowskiej jest absolutnym pionierem we wdrażaniu BIM w Polsce. Z pierwszym narzędziem BIM studenci PK zaczęli się zapoznawać na początku obecnego stulecia, a w 2015 r. WIL PK jako pierwsza w Polsce jednostka akademicka otworzyła studia magisterskie ze specjalnością BIM. Obecnie większość uczelni technicznych w Polsce ma w programach kształcenia przedmioty związane z BIM, jednak oferta PK w tym zakresie ma unikatowy charakter, bowiem obejmuje nie tylko nauczanie posługiwania się narzędziem, ale także proces i metodykę BIM oraz tzw. BIM management. Dzięki temu absolwenci tej specjalności są rozchwytywani na rynku pracy.

Podczas krakowskiej konferencji przedstawiono w części plenarnej prawie 60 prezentacji. Odbyło się wiele warsztatów i paneli dyskusyjnych. Podjęte tematy to m.in.: BIM w zamówieniach publicznych i projektach pilotażowych; zarządzanie bibliotekami i zasobami BIM u producentów,

Rektor PK Andrzej Szarata powitał uczestników konferencji

dostawców i projektantów; komponenty branżowe (drogi, koleje, mosty, kubatura); wykorzystanie modeli BIM na wyższych poziomach realizacji projektów (np. w analizie harmonogramów, kosztów, cyklu życia, śladu CO₂); nowe podejście do realizacji projektów budowlanych przez ich wirtualizację.

Organizatorzy konferencji przygotowali 50 darmowych wejściówek dla studentów. Zespoły studenckie z całej Polski rywalizowały w konkursie budowy mostów z makaronu. Oceniano estetykę i wytrzymałość wykonanych modeli. Obrazom, które toczyły się w Międzywydziałowym Centrum Edukacyjno-Badawczym „Działownia”, towarzyszyły pokazy z zakresu techniki budowlanej.

Konferencja została zorganizowana wspólnie przez Europejskie Centrum Cyfryzacji BIM (EccBIM) i Politechnikę Krakowską, przy wsparciu InfraTEAM.

(R.)

Zdjęcia: Jan Zych

Na s. 36–37 publikujemy rozmowę z dr. inż. Jackiem Magierą z Katedry Technologii Informatycznych w Inżynierii na Wydziale Inżynierii Lądowej Politechniki Krakowskiej, ekspertem w zakresie BIM.

Akademia Górniczo-Hutnicza, Politechnika Krakowska i Uniwersytet Rolniczy w Krakowie powołały wspólne centrum badawcze

Pakt dla wody

Trzej partnerzy, tworzący Związek Uczelni InnoTechKrak — Akademia Górniczo-Hutnicza, Politechnika Krakowska i Uniwersytet Rolniczy w Krakowie — zawarli porozumienie w sprawie utworzenia Międzyuczelnianego Centrum Badawczego WODA. Podpisanie umowy nastąpiło 7 czerwca na Uniwersytecie Rolniczym.

Powołanie nowego ośrodka jest odpowiedzią na pogłębiające się w Polsce problemy z wodą. Nasz kraj należy w Europie do państw najbardziej zagrożonych jej deficytem. Proces ocieplania się klimatu sprawia, że niedobór wody będzie stale narastał. Konieczne jest podjęcie zdecydowanych kroków w celu poprawienia bilansu wodnego. Uczelnie wchodzące w skład stowarzyszenia InnoTechKrak dysponują potencjałem, który pozwoli rozpocząć niezbędne działania w tym kierunku.

Podpisane porozumienie przewiduje prowadzenie badań nad kluczowymi aspektami zagrożenia deficytem wody, poprawę i konsolidację odpornych na zmiany klimatu systemów zarządzania zasobami wodnymi oraz rozwój modeli hydroekonomicznych, ukierunkowanych na dążenie do bezpieczeństwa wodnego w Polsce i w różnych częściach świata.

Uczestnicy uroczystości podpisania umowy, od lewej: Stanisław Rybicki (dziekan WIŚiE PK), Marcin Gałań (kanclerz URK), Andrzej Szarata (rektor PK), Sylwester Tabor (rektor URK), Jerzy Lis (rektor AGH), Leszek Książek (dziekan WIŚiG URK), Barbara Tomaszewska (WGGiOŚ AGH), Krzysztof Kupiec (InnoTechKrak)

Sygnatariusze umowy, od lewej: rektor PK Andrzej Szarata, rektor URK Sylwester Tabor, rektor AGH Jerzy Lis

W dokumencie mowa jest również o działaniach na rzecz zrównoważonego gospodarowania zasobami wodnymi w kontekście gospodarki o obiegu zamkniętym, o zwiększeniu efektywności magazynowania wody, a także o redukcji zużycia wody przemysłowej i metodach

ponownego jej wykorzystania. Umowa daje impuls do podjęcia kształcenia nowej generacji naukowców zdolnych radzić sobie z globalnymi wyzwaniami przyszłości w obszarze woda — energia — żywność — klimat. Podjęte zostaną badania nad modelami ekologicznymi, społecznymi i ekonomicznymi w obszarze wykorzystania i zarządzania zasobami wodnymi.

Podpisy pod umową złożyli: ze strony Uniwersytetu Rolniczego im. Hugona Kołłątaja — rektor dr hab. inż. Sylwester Tabor, prof. UR; ze strony Politechniki Krakowskiej im. Tadeusza Kościuszki — rektor prof. Andrzej Szarata; ze strony Akademii Górniczo-Hutniczej im. Stanisława Staszica — rektor prof. Jerzy Lis. W akcie podpisania umowy uczestniczyli koordynatorzy planowanej współpracy: prof. Barbara Tomaszewska (Wydział Geologii, Geofizyki i Ochrony Środowiska AGH), dr hab. inż. Leszek Książek, prof. URK (dziekan Wydziału Inżynierii Środowiska i Geodezji URK) oraz dr hab. inż. Stanisław Rybicki, prof. PK (dziekan Wydziału Inżynierii Środowiska i Energetyki PK).

Integrację krakowskiego środowiska naukowego wokół jednego

z najistotniejszych problemów XXI wieku, jakim jest dostęp do zasobów wodnych, rektor Akademii Górniczo-Hutniczej uznał za wspólny sukces, wyrażając przy tym nadzieję, że interdyscyplinarność powołanego ośrodka przyniesie efekty nie tylko w skali lokalnej, ale też ogólnopolskiej. Rektor Uniwersytetu Rolniczego podkreślił, iż w naszym kraju objętość wody zmagazynowanej w zbiornikach retencyjnych stanowi tylko sześć procent objętości średniego rocznego odpływu rzek, co sprawia, że musimy się liczyć z zagrożeniem braku wody w naszych domach — i dlatego tak ważna jest wspólna inicjatywa trzech uczelni.

Prace nad umową w sprawie utworzenia Międzyuczelnianego Centrum Badawczego WODA zostały zainicjowane jeszcze przez zmarłego w marcu br. rektora PK prof. Andrzeja Białkiewicza, jako przewodniczącego Związku Uczelni InnoTechKrak (funkcja ta pełniona jest w InnoTechKrak rotacyjnie). Rektor PK prof. Andrzej Szarata mówi:

— *Bardzo się cieszę, że do podpisania umowy, której koncepcję wypracował śp. rektor Andrzej Białkiewicz, doszło na początku mojej kadencji. Mam nadzieję, że to będzie punkt zwrotny we współpracy naszych uczelni, że będziemy się starali teraz kłaść nacisk na pozyskiwanie dużych grantów jako grupa uczelni, a nie indywidualnie. Wspólnie, pod względem kompetencji, jesteśmy bardzo mocni. Politechnika Krakowska specjalizuje się w takich zagadnieniach jak uzdatnianie wody, gospodarka wodna, retencja czy budownictwo hydrotechniczne. Stanowimy bardzo silny filar tej umowy. Jeśli dodamy do tego kompetencje Uniwersytetu*

Rolniczego i Akademii Górniczo-Hutniczej, mamy wspólnie dużą siłę przebicia w staraniach o granty, o dofinansowanie projektów, w których możemy wspólnie uczestniczyć.

Rektor Andrzej Szarata dodaje, że fundamentalną rolę w tej współpracy ze strony Politechniki będzie odgrywać Wydział Inżynierii Środowiska i Energetyki. Ale uczestniczyć też będą inne wydziały, w szczególności Wydział Inżynierii Lądowej i Wydział Inżynierii i Technologii Chemicznej.

— *Stworzyliśmy mechanizm, który pozwala nam występować jako jedna całość i korzystać z synergii potencjału trzech uczelni przy ubieganiu się o duże projekty — mówi dziekan Wydziału Inżynierii Środowiska i Energetyki PK dr hab. inż. Stanisław Rybicki, prof. PK. — To jest nasz główny cel. AGH ma świetną analitykę, jeśli chodzi o wodę występującą w przyrodzie, procesy wodne. Na Uniwersytecie Rolniczym nasi koledzy są specjalistami w zakresie zaopatrzenia w wodę małych osiedli i miast, a także regulacji wody, np. zatrzymywania wody w lesie. Z kolei Politechnika w ciągu minionych siedemdziesięciu pięciu lat stworzyła sieć kontaktów z przedsiębiorstwami wodociagowymi i kanalizacyjnymi, gdzie pracują nasi wychowankowie i koledzy. We współpracy z tymi przedsiębiorstwami realizujemy wiele grantów badawczych. Doskonale znamy się na przetwarzaniu wody występującej w przyrodzie na wodę do picia, o wysokiej jakości. Wiemy, jak niebezpieczne*

ścieki zamieniać w coś, co nie zagraża środowisku. Obejmujemy cały obszar rozpoznania zasobów wody, badań, analityki, przetwarzania, dostarczania mieszkańcom, a później odbierania, z możliwie jak najmniejszymi stratami w przyrodzie.

Dziekan Stanisław Rybicki wyjaśnia, że ideą podpisanej umowy jest zbliżenie do siebie naukowców trzech uczelni, zajmujących się wodą, w większym stopniu niż do tej pory. Podkreśla, że Międzyuczelniane Centrum Badawcze WODA nie jest ciałem, które uszczupli prerogatywy uczelni należących do InnoTechKrak. Mówi: — *To jest jednostka wspomagająca współpracę, służąca pomocą i koordynująca działania. Każdy pracownik centrum pozostaje pracownikiem uczelni. Afiliacja przy swojej uczelni stanowi dodatkową wartość. Tworzymy strukturę, która będzie dążyła do podejmowania dużych tematów badawczych.*

(ps)

Zdjęcia: Jan Zych

Trzy dęby — symbole współpracy uczelni tworzących InnoTechKrak — zasadzone przed laty, pięknie się rozwijają

Na PK oszczędnie gospodarujemy energią. Są efekty!

Rok ubiegły przyniósł wysoki wzrost cen energii. W związku z tym władze Politechniki Krakowskiej zwróciły się do pracowników i studentów o wprowadzenie oszczędności, szczególnie w zakresie zużycia prądu. Chodziło o wyłączenie sztucznego oświetlenia w sytuacjach, gdy nie jest ono niezbędne (np. gdy wychodzimy z pokoju lub światło naturalne jest wystarczające do pracy), a także o zmniejszenie poboru energii przez różne urządzenia — komputery, drukarki, ładowarki itp. Oczekiwany celem było obniżenie zużycia energii o 10 proc.

Dziś możemy stwierdzić, że społeczność akademicka Politechniki — w poczuciu wspólnej odpowiedzialności za sytuację uczelni — stanęła na wysokości zadania. Podczas posiedzenia Senatu 28 czerwca kanclerz Sylwia Momot-Luzara poinformowała, że w pierwszym kwartale bieżącego roku zużycie energii elektrycznej na PK spadło o ponad 15 proc. w porównaniu z analogicznym okresem roku ubiegłego. Kanclerz PK poinformowała również, że czynione są starania, aby zapewnić uczelni zaopatrzenie w energię na możliwie najkorzystniejszych warunkach.

(ps)

Międzynarodowa konferencja z zakresu urbanistyki na Wydziale Architektury PK

Miasto mądre — w teorii i... w praktyce

W dniach 12–13 maja na Politechnice Krakowskiej gościła XVII Międzynarodowa Konferencja Naukowa „Wise City — Theory and Practice”. Patronowały jej Sekcja Urbanistyki Komitetu Architektury i Urbanistyki PAN, Komisja Urbanistyki i Architektury Oddziału PAN w Krakowie, rektor PK śp. prof. Andrzej Białkiewicz oraz dziekan Wydziału Architektury dr hab. inż. arch. Magdalena Kozień-Woźniak, prof. PK. Spotkanie zorganizowane zostało przez kadrę naukową dawnego Instytutu Projektowania Urbanistycznego, obecnie tworzącą Katedrę Urbanistyki i Architektury Struktur Miejskich PK (A-9). Badacze mieli okazję zaprezentować swoje wyniki prac zarówno stacjonarnie, jak i *on-line*.

W obecności dziekana Wydziału Architektury PK Magdaleny Kozień-Woźniak, prorektora ds. nauki prof. Dariusza Bogdała oraz nowo wybranego rektora PK prof. Andrzeja Szaraty otwarcia konferencji dokonali 12 maja współprzewodniczący rady naukowej: dr hab. inż. arch. Kinga Racoń-Leja, prof. PK i dr hab. inż. arch. Wojciech Korbel, prof. PK oraz prof. Mateusz Gyurkovich.

Konferencję poświęcono aktualnym problemom miasta. Trwający kryzys klimatyczny i kryzys gospodarczy oraz konflikty militarne wpływają na strukturę przestrzeni miast. Eskalacja wojny w Ukrainie, tuż za wschodnią granicą Polski, unaczniła te problemy Europie po latach względnego spokoju. W tym kontekście nie wszystkie spośród prezentowanych do niedawna wizji „miast przyszłości” i zasad kształtowania miejskiego środowiska życia mają racjonalne czy też moralne uzasadnienie. Część ma

Współprzewodniczący konferencji (od lewej): Mateusz Gyurkovich (PK), Kinga Racoń-Leja (PK) i Wojciech Korbel (PK, KAİU PAN). Fot.: Anna Bać

charakter utopijny, jednak niektóre z pytań stawianych w innej sytuacji geopolitycznej (np. w marcu 2021 r. w ramach konferencji „Urban Composition of Resilient City”) nie straciły aktualności.

Zastanawiano się więc np., czy technokratyczna idea „smart city” nie powinna być zastąpiona koncepcją miasta odpornego, stworzonego w zgodzie ze środowiskiem i lokalnymi wzorcami kulturowymi. I czy dbałość o tożsamość miejsca jest równie ważna, co troska o zachowanie dziedzictwa materialnego, architektonicznego i urbanistycznego? W polu zainteresowań uczestników konferencji znalazły się także nowe kwestie, jak choćby związane z namysłem nad wojennym zniszczeniem substancji

urbanistycznej, niejednokrotnie o ogromnej wartości historycznej i artystycznej.

Była to kolejna z cyklu konferencji poświęconych miastu i organizowanych na PK od 2004 r. W obradach, które toczyły się w pawilonie konferencyjno-wystawowym „Kotłownia”, uczestniczyło ponad 140 osób (20 osób za pośrednictwem łączy internetowych). Sesje plenarne zostały poprzedzone wystąpieniami wybitnych architektów i urbanistów: prof. arch. Maria Cerasoliego z Uniwersytetu Roma TRE w Rzymie, prof. Emanuela Naboniego z Uniwersytetu w Parmie i z Królewskiej Duńskiej Akademii w Kopenhadze, prof. Zbigniewa W. Paszkowskiego z Zachodniopomorskiego Uniwersytetu Technologicznego w Szczecinie oraz prof. Piotra Lorensa z Politechniki Gdańskiej. Podczas 6 sesji konferencyjnych 60 prelegentów wygłosiło 50 referatów (10 wykładów *on-line*). Radę naukową konferencji tworzyło 41 wybitnych naukowców z kraju i ze świata.

Konferencja uzyskała wsparcie Urzędu Miasta Krakowa w ramach programu Krakowskie Konferencje Naukowe. Przyszłoroczna edycja, w maju 2024 r., będzie poświęcona aktualnym wyzwaniom współczesnej urbanistyki, modelom i sposobom odbudowy miast zniszczonych przez działania wojenne.

(D. P.-K.)

Od lewej: Piotr Lorens (PG, KAİU PAN), Michał Stangel (PŚI), Justyna Martyniuk-Pęcsek (PG, KAİU PAN), Emanuele Naboni (KDA w Kopenhadze i Uniwersytet w Parmie), Tomasz Bradecki (PŚI). Fot.: Tomasz Bradecki

Międzynarodowa konferencja na temat nowoczesnych polimerów

Materiały bezpieczne dla środowiska w centrum uwagi

Polimery należą do materiałów najczęściej stosowanych zarówno w przemyśle, jak i w życiu codziennym. To właśnie im poświęcona była międzynarodowa konferencja naukowa, 8th International Seminar on Modern Polymeric Materials for Environmental Applications (MPM2019), która odbyła się w dniach 17–19 maja na Politechnice Krakowskiej. Zgromadziła ona 132 uczestników, w tym wielu młodych badaczy i doktorantów.

Podczas obrad przedstawiono zagadnienia związane z otrzymywaniem i charakteryzowaniem właściwości nowoczesnych materiałów polimerowych, w tym polimerów uzyskiwanych z surowców odnawialnych. Zagadnieniem poruszonym szczególnie często był problem wytwarzania materiałów przyjaznych dla środowiska naturalnego.

— *Chodzi o to, aby polimery łatwo ulegały biodegradacji lub by ich szkodliwość dla środowiska była minimalna. Dotyczy to w szczególności foliowych opakowań, które po przyniesieniu zakupów ze sklepu przeważnie trafiają od razu do kosza* — wyjaśnia prof. Krzysztof Pielichowski, przewodniczący komitetu organizacyjnego spotkania.

Powitanie uczestników konferencji przez prorektora Dariusza Bogdała

— *Uczestnicy konferencji przedstawili nowe trendy w tej dziedzinie. Wiele uwagi poświęcono biopolimerom — polihydroksyalokanianom, budzącym zainteresowanie zarówno z punktu widzenia badań podstawowych, jak i aplikacyjnych.*

Z wykładami wystąpili: prof. Baljinder K. Kandola z Uniwersytetu w Bolton (University of Bolton, Wielka Brytania), prof. Bogdan Marciniak z Uniwersytetu im. Adama Mickiewicza w Poznaniu, dr Daniele Cangialosi z Centro de Fisica de Materiales CSIC w San Sebastian (Hiszpania), dr Raquel Verdejo z Instituto de Ciencia y Tecnologia de Polimeros CSIC w Madrycie, dr hab. Maciej Guzik, prof. IKFP PAN z Instytutu Katalizy i Fizykochemii Powierzchni im. Jerzego Habera PAN w Krakowie, prof. Emmanuel Richaud z HESAM University w Paryżu oraz prof. Angela Jedlovsky-Hajdu z Uniwersytetu Semmelweisa w Budapeszcie. Ponadto przedstawiono 36 wystąpień ustnych.

Materiały polimerowe przyjazne dla środowiska były też wątkiem przewodnim sesji posteroowej, podczas której zaprezentowano 67 prac. Trzy z nich zostały wyróżnione. Dwa wyróżnienia przyznano za prace wykonane na Politechnice Krakowskiej. Otrzymały je: Karolina Stachowicz z zespołem (II miejsce) i Magdalena Jankowska z zespołem (III miejsce). Miejsce pierwsze uzyskała Kinga Ślusarczyk z zespołem, z Politechniki Rzeszowskiej.

Konferencji towarzyszyła sesja specjalna „Polyhydroxyalkanoates: Synthesis, Modification and Applications”.

Uroczystego otwarcia obrad dokonał rektor PK prof. Andrzej Szarata, który podkreślił liczącą już

Pierwszego dnia obrad gratulacje z okazji 85. urodzin odbierał profesor Jan Pielichowski; na zdjęciu: życzenia składa rektor PK Andrzej Szarata

kilkanaście lat tradycję konferencji poświęconych tematyce polimerów i życzył wielu kolejnych spotkań w następnych latach. Głos zabrali również prorektor prof. Dariusz Bogdał i dziekan Wydziału Inżynierii i Technologii Chemicznej PK dr hab. inż. Piotr Miłchorczyk, prof. PK.

✧

Do grona członków komitetu naukowego konferencji należał prof. Jan Pielichowski, który w tym roku obchodzi 85. urodziny. Pierwszego dnia obrad rektor Andrzej Szarata złożył mu serdeczne gratulacje z okazji jubileuszu. W imieniu pracowników katedry szczególnie gorące podziękowania za lata opieki, wsparcia i współpracy skierował do jubilatą prof. Dariusz Bogdał.

Jan Pielichowski — ceniony specjalista w dziedzinie chemii i technologii polimerów — był w latach 1990–1993 dziekanem Wydziału Inżynierii i Technologii Chemicznej PK. Prawie przez dwadzieścia lat kierował Pracownią, Zakładem, a następnie Katedrą Chemii i Technologii Tworzyw Sztucznych PK.

(ps)

Zdjęcia: Jan Zych

Międzynarodowe Centrum Kształcenia otrzymało imię swego twórcy

Stulecie urodzin prof. Stanisława Juchnowicza

Profesor Stanisław Juchnowicz — wybitny architekt i urbanista, jeden z projektantów centrum Nowej Huty — bardzo zasłużył się również dla Politechniki Krakowskiej. 13 czerwca jego imię zostało nadane Międzynarodowemu Centrum Kształcenia PK, które powstało z inicjatywy Profesora.

— *Mówimy o ikonie krakowskiej, polskiej, europejskiej i światowej urbanistyki* — powiedział przybyły na uroczystość Jerzy Muzyk, wiceprezydent Krakowa. — *Bardzo brakuje profesora Juchnowicza, zwłaszcza w dzisiejszych czasach, kiedy tak trudno o dobrą urbanistykę. Ale miejsce, w którym jesteśmy, Międzynarodowe Centrum Kształcenia Politechniki Krakowskiej, daje możliwość korzystania z bogatego dziedzictwa, które pozostawił pan profesor Stanisław Juchnowicz.*

Rektor Politechniki Krakowskiej prof. Andrzej Szarata podkreślił, że podpisanie decyzji o nadaniu MCK imienia Stanisława Juchnowicza było dla niego wielkim zaszczytem. Za inicjatywę nadania imienia dziękowała dziekan Wydziału Architektury PK dr hab. inż. arch. Magdalena Kozień-Woźniak, prof. PK. — *Pan Profesor dla naszego wydziału jest jedną z tych postaci, które pozostają w naszej pamięci jako wielcy mistrzowie, nauczyciele, a także przyjaciele. Mieliliśmy szczęście, mogąc słuchać wykładów pana Profesora, rozmawiać z nim, cieszyć się jego obecnością. Był osobą niezwykle ciepłą, zawsze pomocną. Takich ludzi*

Dorobek Stanisława Juchnowicza przedstawił dyrektor MCK Tomasz Jeleński

spotyka się w życiu bardzo rzadko — mówiła Magdalena Kozień-Woźniak.

Podczas uroczystości dorobek Profesora przedstawił dyrektor MCK dr Tomasz Jeleński. Przypomniawszy, że Stanisław Juchnowicz urodzony 10 czerwca 1923 r. w Lidzie (w ówczesnym województwie nowogródzkim, dziś na terenie Białorusi) walczył w szeregach Armii Krajowej, a po wojnie działalność zawodową rozpoczął w Gdańsku, zaangażowany w proces podnoszenia miasta ze zniszczeń wojennych. W 1949 r. zaproszony został do zespołu projektującego Nową Hutę, która miała być nowym miastem. Był głównym projektantem osiedli B-1, B-2, B-3 i A-11. — *Tym samym zapisał się w historii światowej urbanistyki jako współprojektant jednego z najbardziej udanych miast drugiej połowy XX wieku* — powiedział Tomasz Jeleński. (Tekst całego wystąpienia drukujemy na stronach 32–33).

Nowa Huta — dzieło, którego Stanisław Juchnowicz był jednym z głównych autorów, została uznana w tym roku oficjalnie za pomnik historii. Rozporządzenie w tej sprawie 3 lutego prezydent RP Andrzej Duda przekazał na ręce prezydenta Krakowa prof. Jacka Majchrowskiego. Podczas uroczystości Politechnikę Krakowską reprezentował prof. Zbigniew Myczkowski.

Stanisław Juchnowicz był na Politechnice Krakowskiej dziekanem Wydziału Architektury, a następnie zaangażował się

w utworzenie Ośrodka Kształcenia Urbanistów dla Krajów Rozwijających się, który oficjalnie powołano w 1985 r. Po kolejnych zmianach nazwy ośrodek przyjął dzisiejsze miano Międzynarodowego Centrum Kształcenia. MCK prowadzi, jako jedyna placówka w kraju, wyspecjalizowane kursy przygotowawcze dla kandydatów na studia urbanistyczne, architektoniczne i artystyczne.

Po przejściu na emeryturę Stanisław Juchnowicz nadal uczestniczył

Wiceprezydent Krakowa Jerzy Muzyk nazwał Stanisława Juchnowicza ikoną światowej urbanistyki

w życiu uczelni, także jako przewodniczący Konwentu Seniorów PK, na którego spotkania zapraszał wybitne postacie polskiej nauki. Pamiętać należy, że Profesor był jednym z pierwszych w Polsce promotorów idei zrównoważonego rozwoju i wniósł znaczący wkład w założenie Polskiego Klubu Ekologicznego. Niemal do końca życia przewodniczył Komisji Urbanistyki i Architektury Polskiej Akademii Nauk. W uznaniu zasług został odznaczony m.in. Krzyżem Oficerskim Orderu Odrodzenia Polski oraz otrzymał tytuł Honorowego Obywatela Miasta Krakowa, a Politechnika Krakowska uhonorowała go Złotą Odznaką PK. Zmarł 31 stycznia 2020 r. w Krakowie.

Nadanie Międzynarodowemu Centrum Kształcenia imienia Stanisława Juchnowicza zostało połączone z odsłonięciem tablicy jego pamięci.

W uroczystości uczestniczyli prorektor PK dr hab. inż. Jerzy Zając, prof. PK, a także przewodnicząca Rady Dzielnicy XIV Krakowa Anna Moksa. Przybyło wielu współpracowników i przyjaciół Profesora. Obecna była jego córka — Małgorzata Juchnowicz-Sroka.

✱

Wystawę poświęconą Stanisławowi Juchnowiczowi z okazji setnej rocznicy jego urodzin zorganizowało Muzeum

PK otrzyma ponad milion euro na zadania w ramach konsorcjum STARS EU

Wzmacniamy sojusz naukowy

Na początku lipca ogłoszono wyniki konkursu związanego z naborem wniosków o dofinansowanie projektów w ramach Programu Erasmus+ „Uniwersytety Europejskie”. Ze wstępnych ustaleń wynika, że Politechnika Krakowska otrzyma milion trzysta dwadzieścia tysięcy euro na realizację zadań, jakich się podjęła jako członek konsorcjum STARS EU (projekt nosi nazwę „STrategic Alliance for Regional TranSition: STARS European University; STARS EU”). Kwota przyznana całemu konsorcjum wyniesie 12,4 mln euro.

STARS EU to porozumienie na rzecz współpracy, zawarte w Groningen, w Holandii w 2019 r. Obok Politechniki Krakowskiej (która dołączyła do sojuszu w 2021 r.) jego członkami są: Uniwersytet Nauk Stosowanych Hanze (lider), Instytut Politechniczny w Braganzie, Uniwersytet La Laguna na Teneryfie, Uniwersytet Nauk Stosowanych w Bremie, Uniwersytet Śląski w Opawie, Uniwersytet Zachodni w Trollhättan, Uniwersytet Franche-Comté, Uniwersytet Aleksandër Moisiu w Durrës. Uczelnie współdziałają w dziedzinie badań naukowych i nowoczesnego modelu kształcenia.

Do realizacji projektu PK przystąpi jesienią, na początku roku akademickiego

2023/2024. Projekt zakończy się po 4 latach. Zaangażowani są reprezentanci prawie wszystkich wydziałów uczelni. Działania projektowe prowadzone będą w sekcjach (*Thematic Interest Groups*) dotyczących zagadnień istotnych z punktu widzenia nowoczesnej gospodarki — tworzenia innowacyjnych produktów i usług w sektorze publicznym, jak i w prywatnym — w odniesieniu do tak ważnych społecznie potrzeb, jak: gospodarka obiegu zamkniętego, transformacja energetyczna i cyfrowa, zdrowe starzenie się, przedsiębiorczość i innowacyjność, przemysł kreatywny, przetrwanie do życia. Istotne, by partycypowali w nich nie tylko badacze, naukowcy, technolodzy, ale przede wszystkim studenci, przedsiębiorcy i liderzy lokalnych społeczności.

Z myślą o studentach i pracownikach naukowych PK przygotowywane są krótkie kursy, intensywne programy mieszane (*Blended Intensive Programmes*), wykorzystujące tradycyjne metody uczenia i e-learning, umożliwiające wyjazdy naukowe na inną uczelnię w Polsce lub za granicą. Możliwy będzie także udział w organizowanych na partnerskich uczelniach *Erasmus Staff Weeks*.

Wniosek, który zyskał dofinansowanie, został opracowany z udziałem Centrum Wsparcia Projektów PK, pod opieką prorektora ds. nauki prof. Dariusza Bogdała.

*

Inicjatywa „Uniwersytety Europejskie” ma na celu doskonalenie jakości oraz promowanie konkurencyjności europejskiego systemu szkolnictwa wyższego. Została przedstawiona przez Komisję Europejską w listopadzie 2017 r. jako część ogólnej wizji tworzenia europejskiego obszaru edukacji (w perspektywie do 2025 r.). W ramach trzech naborów wniosków wyłoniono 44 sojusze (konsorcja), w których skład wchodzi 340 instytucji szkolnictwa wyższego z 31 krajów w Europie, wśród nich jest 18 instytucji z Polski. Sojusze oparte są na wspólnie określonej, długoterminowej strategii, odwołującej się do idei zrównoważonego rozwoju, doskonałości i wartości europejskich. Powołuje się je, by studenci, pracownicy naukowcy i partnerzy zewnętrzni mogli wspólnie stawiać czoło wyzwaniom współczesnego świata.

(CWP, R.)

(ciąg dalszy ze s. 24)

Uroczystość zgromadziła wielu gości; w pierwszym rzędzie (od lewej): prorektor Jerzy Zajac, dziekan WA Magdalena Koziń-Woźniak, wiceprezydent Jerzy Muzyk, rektor Andrzej Szarata, Piotr Śliwiński, Krystyna Wieczorek-Ciurowa, Małgorzata Juchnowicz-Sroka z mężem

Krakowa. Otwarcie ekspozycji, wpisanej w cykl „Widok na krakowian”, odbyło się 14 czerwca.

Przedstawione zostały pamiątki udostępnione przez rodzinę, takie jak: medal za zasługi dla Armii Krajowej, dokumenty związane z różnymi okresami aktywności zawodowej Profesora (np. z okresu pobytu w Nigerii), zeszyty z jego notatkami, zdjęcia. Jego sylwetkę, podczas spotkania w Sali Fontanowskiej, przedstawił Kamil Stasiak, kurator stałej ekspozycji „Kraków od początku, bez końca”, do której wystawa poświęcona Stanisławowi Juchnowiczowi została dołączona.

(ps)
Zdjęcia:

Zanim krótko po wojnie został rektorem Politechniki Krakowskiej, Ludomir Sleńdziński był znanym i cenionym artystą

Rektor z pędzlem w dłoni

Piszemy o nim przeważnie jako o rektorze — pierwszym, który stanął na czele Politechniki Krakowskiej po przyznaniu jej w 1954 r. statusu samodzielnej uczelni. O tym, że był cenionym malarzem, mówi się w drugiej kolejności, niejako na marginesie tego, co zrobił dla uczelni. Jego dorobek artystyczny, jeśli nie liczyć wąskiego grona specjalistów, pozostaje praktycznie nieznanymi.

Właśnie jest okazja, by to zmienić. W Muzeum Narodowym w Krakowie czynna jest wystawa „Wilno, Vilnius, Vilne 1918–1948. Jedno miasto — wiele opowieści”. Zobaczyć na niej można serię prac Ludomira Sleńdzińskiego.

Uczelnia, którą Ludomir Sleńdziński kierował w latach 1948–1956, posiada dwa jego dzieła. To przede wszystkim autoportret, wchodzący w skład galerii byłych rektorów PK, zdobiącej Salę Senacką. Konterfekt Ludomira Sleńdzińskiego odbiega znacznie od portretów pozostałych rektorów. Postać nie została przedstawiona w tradycyjnej tozde rektorskiej z gronostajami i w birecie. Sleńdziński ubrany jest w zwykły płaszcz i beret. W tle rysuje się budynek PK. Wy-

Ludomir Sleńdziński — autoportret (1961). Repr.: Jan Zych

jaśnieniem przyjętej konwencji może być fakt, że portret powstał w 1961 r. — pięć lat po zakończeniu przez Sleńdzińskiego kadencji rektorskiej. Drugą pracą Ludomira Sleńdzińskiego, znajdującą się na uczelni, a konkretnie w zbiorach Wydziału Architektury, jest wykonany sangwiną portret mężczyzny.

Ludomir Sleńdziński, „Piłsudski pod Wilnem” (1927). Repr.: Materiały prasowe MNK

W Wilnie, gdzie się urodził w 1889 r. i gdzie spędził znaczną część życia, artysta namalował kilka autoportretów. Lubił przedstawiać siebie na tle panoramy miasta. Na wystawie w Muzeum Narodowym zobaczyć można jego „Portret rodzinny” z 1933 r., najbardziej imponujący z tej serii. Występuje tu z żoną Ireną i córką Julią. Siedzą wspólnie na balkonie swego mieszkania przy ulicy Teatralnej. W tle widać barokowe kościoły miasta i katedrę. Obraz, będący zapisem bodaj najlepszego okresu w życiu artysty, jest jednocześnie swoistym świadectwem czasu świetności miasta. Nie przypadkiem to on właśnie otwiera wystawę dotyczącą Wilna, niejako witając gości.

Jest też na tej wystawie zupełnie inny autoportret. W 1926 r., pod wpływem swej drugiej podróży do Włoch, Sleńdziński namalował siebie jako... renesansowego artystę. Warto dokładnie przyjrzeć się temu obrazowi. Na pierwszy rzut oka tego nie widać, ale gdy spojrzymy z bliska, nieco z boku, dostrzeżemy, że nie mamy do czynienia ze „zwykłym”, płaskim malowidłem. Pokryta farbami olejnymi dębowa deska została uprzednio poddana starannej obróbce i dopiero na tak ukształtowanym podłożu powstał obraz noszący cechy płaskorzeźby.

Warto wspomnieć o jeszcze jednym wizerunku Ludomira Sleńdzińskiego, który pokazano na wystawie w Muzeum Narodowym. To miedzioryt wykonany przez Stanisława Rolicza w 1944 r. Krótko przed wkroczeniem do Wilna Armii Czerwonej i rozproszeniem środowiska artystycznego Rolicz sporządził serię portretów różnych wileńskich artystów.

W środowisku artystycznym międzywojennego Wilna Ludomir Sleńdziński był postacią bardzo aktywną. W maju 1920 r. wspólnie z malarzami Wacławem Czechowiczem, Bronisławem Jamonttem, Józefem Karczewskim i Michałem Roubą, rzeźbiarzem Piotrem Hermanowiczem oraz architektem Stanisławem Woźnickim utworzył Wileńskie Towarzystwo Artystów Plastyków (WTAP) i został jego pierwszym prezesem. Dzieła tych twórców można obejrzeć na wystawie w Muzeum

Narodowym. Dwu z nich — Piotr Hermanowicz i Bronisław Jamontt — pojawia się też na portretach wykonanych przez Sleńdzińskiego sangwiną.

Ekspozycja przypomina, że w latach dwudziestolecia międzywojennego Ludomir Sleńdziński prezentował swe prace na wielu wystawach w kraju i za granicą, zbierając wiele pozytywnych recenzji. Był uważany za najwybitniejszego przedstawiciela grupy WTAP. Nawet autor uszczypliwej satyry „Pięta Apellesa”, opublikowanej w 1934 r. w wileńskiej „Bibliotece Włóczęgi”, nie kwestionował walorów twórczości artystycznej Sleńdzińskiego i jego statusu nauczyciela akademickiego:

*Że jest wybitnym malarzem,
z oczu mu patrzy —
że być próbował rzeźbiarzem,
Rafał poświadczy.
Że jest dziekanem wydziału,
wie lada student —
lecz, że mu sławy za mało,
uwierzę z trudem.
A jednak... cóż państwo na to,
jaki fatalny traf:
mistrz zostać chce dyplomata...
Boże, ojczyznę zbaw!*

Ten krotkochwilny wierszyk zawiera na końcu przypuszczalnie aluzję do kontaktów artysty z Ministerstwem Spraw Zagranicznych. Sleńdziński wykonał w 1936 r. do sali balowej MSZ projekt dekoracji plafonu, który ostatecznie jednak nie został zrealizowany.

Wśród obrazów pokazanych w krakowskim Muzeum Narodowym zwraca uwagę „Gazeciarka” z 1929 r. To rzadki w sztuce

W otwarciu wystawy uczestniczył rektor PK Andrzej Szarata (na pierwszym planie). Fot.: Jan Zych

artystów wileńskich tego okresu wizerunek nastolatki. Sleńdziński przedstawił dziewczynę, która przypomina gazetarki paryskie. Za jej plecami widzimy winiety ukazujących się w tym czasie tytułów. Jest tam wileński dziennik „Słowo” (założony przez Stanisława Mackiewicza „Cata”) i satyryczny tygodnik „Cyruлик Warszawski”.

Prace innych autorów, pokazanych na krakowskiej wystawie, przedstawiają fragmenty wileńskiej zabudowy — ulice i zaułki miasta. Sleńdziński swoją uwagę kieruje ku osobom z różnych kręgów społecznych, które można było na tych ulicach spotkać. Widzimy kobietę prowadzącą wózek z dzieckiem („Dama z wózkiem”), kobietę z gminu („Anielcia niosąca drzewo”), bawiących się na ulicy chłopców („Gra w guziki”). Jest też obraz nawiązujący do historii miasta — „Piłsudski pod Wilnem” namalowany w 1927 r.

Zestaw obrazów Ludomira Sleńdzińskiego, pokazanych na wystawie „Wilno, Vilnius, Vilne 1918–1948”, pochodzi z lat dwudziestych i trzydziestych. Był to — jak twierdzą znawcy — najlepszy okres w twórczości artysty. Dwadzieścia lat po wojnie Sleńdziński odwiedził rodzinne Wilno i zaczął wówczas odtwarzać swoje wileńskie obrazy. W 1965 r. namalował cykl „Mój pamiętnik” w formie dyptyków — obrazów dwustronnych. Po jednej stronie umieścił miniatury swych prac, po drugiej ich opis.

I tu niespodzianka: cykl „Mój pamiętnik” zawiera także wspomnienia z okresu po II wojnie światowej, łącznie z czasem pracy na Politechnice Krakowskiej, na Wydziale Architektury i pełnienia funkcji rektora PK. Ten etap życia Sleńdzińskiego również został zilustrowany kilkoma miniaturami. A skoro już mowa o zaangażowaniu artysty w działalność akademicką, to warto pamiętać, że w okresie międzywojennym był on na Uniwersytecie Stefana Batorego dziekanem Wydziału Sztuk Pięknych, następcą Ferdynanda Ruszczyca, który ów wydział utworzył.

Osoba Ludomira Sleńdzińskiego to nie jedyna postać wiążąca wystawę w krakowskim Muzeum Narodowym z Politechniką Krakowską. Pokazano na niej również kilka prac Krystyny Wróblewskiej, która w 1960 r. przejęła kierownictwo ówczesnej Katedry Rysunku (dziś Katedra Rysunku, Malarstwa i Rzeźby) po przejściu prof. Sleńdzińskiego

„Gazeciarka” (1929) — rzadki w sztuce wileńskiej okresu międzywojennego przykład sportretowania nastolatki. Repr.: Materiały prasowe MNK

na emeryturę. Na wystawie możemy zobaczyć m.in. akwafortę przedstawiającą św. Krzysztofa, patrona Wilna, wykonaną przez Krystynę Wróblewską w 1937 r.

Znawcą życia i dorobku Ludomira Sleńdzińskiego był zmarły w marcu bieżącego roku rektor PK prof. Andrzej Białkiewicz. Wielka szkoda, że nie dane mu było zapoznać się z obecną ekspozycją. Jego komentarz, jego refleksje dotyczące pokazanych prac artysty niewątpliwie bardzo wzbogaciłyby nasz odbiór twórczości Sleńdzińskiego.

Czynna w gmachu głównym Muzeum Narodowego w Krakowie wystawa „Wilno, Vilnius, Vilne 1918–1948. Jedno miasto — wiele opowieści” została zorganizowana w związku z obchodami 700-lecia Wilna. W otwarciu ekspozycji 24 maja uczestniczył rektor Politechniki Krakowskiej prof. Andrzej Szarata. Na zapoznanie się z wystawą, w tym z dziełami Ludomira Sleńdzińskiego i Krystyny Wróblewskiej, jest jeszcze trochę czasu, bowiem wystawa będzie czynna do 3 września.

(ps)

Złota edycja konkursu SITK RP Oddział w Krakowie na najlepsze prace dyplomowe w dziedzinie transportu

Pięćdziesiątka zobowiązuje

DANUTA SCHWERTNER

Stowarzyszenie Inżynierów i Techników Komunikacji RP Oddział w Krakowie zorganizowało pięćdziesiątą, jubileuszową edycję konkursu na najlepsze prace dyplomowe w dziedzinie transportu, wykonane w 2022 r. przez absolwentów studiów pierwszego i drugiego stopnia uczelni krakowskich, ale nie tylko. Przeważały opracowania dotyczące lokalnych problemów transportu — Krakowa i Małopolski.

Zgłoszono w sumie trzydzieści pięć prac (inżynierskie i magisterskie). W grupie autorów dominowali studenci PK z dwudziestoma czterema pracami. Osiem prac nadesłali studenci Uniwersytetu Ekonomicznego w Krakowie i po jednej pracy dostarczyli studenci Uniwersytetu Jagiellońskiego, Akademii Górniczo-Hutniczej i Politechniki Śląskiej. Oceny dokonała kapituła konkursu, złożona ze specjalistów praktyków. Każdą pracę opinało dwóch niezależnych członków kapituły.

Ogłoszenie wyników konkursu i wręczenie nagród laureatom nastąpiło 13 czerwca 2023 r. w Sali Senackiej Politechniki Krakowskiej. Uroczystość rozpoczęła prezes krakowskiego oddziału SITK Józefa Majerczak od przywitania uczestników i przybliżenia celów i zadań Stowarzyszenia, które od lat dba o wymianę wiedzy i doświadczeń środowiska, organizując konferencje i seminaria naukowo-techniczne, kursy, warsztaty oraz konkursy, pozwalające inżynierom na podnoszenie kwalifikacji. Przypomniana została również historia ustanowienia konkursu, którego pierwsza edycja odbyła się w 1974 r.

Autorzy prac konkursowych

Od prawej: Józefa Majerczak, Andrzej Szarata i Wiesław Starowicz

Rektor PK prof. Andrzej Szarata, witając zebranych w murach Politechniki Krakowskiej, pogratulował uczestnikom konkursu i podziękował Oddziałowi SITK RP w Krakowie za coroczny trud. Głos zabrali również prorektor ds. kształcenia i studentów UEK dr hab. Karolina Klecha-Tylec, prof. UEK, prorektor ds. ogólnych PŚI

prof. Bogusław Łazarz oraz prodziekan Wydziału Inżynierii Lądowej PK dr hab. inż. Agnieszka Leśniak, prof. PK.

W dalszej części spotkania przewodnicząca kapitule konkursu Józefa Majerczak przedstawiła autorów i promotorów prac, a następnie — laureatów (obok prezentujemy listę nagrodzonych).

Zarząd Oddziału SITK RP w Krakowie wręczył autorom zwycięskich prac dyplomy i nagrody. Laureaci I miejsca otrzymali „Złotego Smoka” — statuetkę Oddziału oraz bony na bezpłatny udział w konferencji naukowo-technicznej (ważne przez rok), organizowanej przez Oddział SITK w Krakowie wraz z możliwością prezentacji wyników pracy. Laureatów II miejsca i III miejsca nagrodzono bonami na bezpłatną roczną (lub półroczną) prenumeratę miesięcznika „Transport Miejski i Regionalny”. Wyróżnieni otrzymali wydawnictwo Oddziału SITK w Krakowie „O kolei po kolei”. Wręczono też gadżety elektroniczne i monografię Oddziału SITK w Krakowie „Przeszłość dla przyszłości”.

Promotorzy nagrodzonych prac zostali uhonorowani okolicznościowymi dyplomami i nagrodami. Na zakończenie głos zabrał prezes honorowy SITK RP prof. Wiesław Starowicz, który przybliżył zebrany misję

Laureaci 50. edycji konkursu SITK RP Oddział w Krakowie

W grupie prac inżynierskich, w kategorii infrastruktura transportu:

I miejsce — Wiktor Karpala (PK; promotor: dr hab. inż. Juliusz Sołkowski, prof. PK);

II miejsce — Szymon Kuta (PK; promotor: dr inż. Jan Gertz, prof. PK);

III miejsce *ex aequo* — Jędrzej Kuliński (PK; promotor: dr inż. Jan Gertz, prof. PK) oraz Bartłomiej Bańdur (PŚI; promotor: dr hab. inż. Jarosław Inocenczy, prof. PŚI).

W grupie prac inżynierskich, w kategorii procesy transportowe:

I miejsce — Karol Kończak (UEK; promotor: dr Monika Ziółko);

II miejsce — Jakub Haduch (UEK; promotor: dr Agnieszka Żak);

III miejsce — Marian Baran (PK; promotor: dr inż. Zofia Bryniarska).

W grupie prac magisterskich, w kategorii infrastruktura transportu:

I miejsce — Filip Matyasik (PK; promotor: dr hab. Piotr Kozioł, prof. PK);

II miejsce — Kamil Rokicki (AGH; promotor: dr hab. inż. Michał Strach, prof. AGH);

III miejsce *ex aequo* — Anna Chudy (PK; promotor: dr inż. Jan Gertz, prof. PK) oraz Mateusz Nowak-Gąsowski (PK; promotor: dr hab. inż. Juliusz Sołkowski, prof. PK);

wyróżnienie specjalne — Alicja Liszka (UEK; promotor: dr Agnieszka Żak).

W grupie prac magisterskich, w kategorii procesy transportowe:

I miejsce — Mariusz Soboń (PK; promotor: dr inż. Aleksandra Ciestoń-Ciulkin);

II miejsce *ex aequo* — Joanna Putek (PK; promotor: dr inż. Paweł Więcek) oraz Katarzyna Szczecina (UEK; promotor: dr Monika Ziółko);

III miejsce — Jacek Bartusiak (PK; promotor: dr Tomasz E. Burghardt);

wyróżnienia — Kamila Kasprzyk (PK; promotor: dr inż. Paweł Więcek) oraz Szymon Ściga (PK; promotor: dr inż. Marek Bauer).

Stowarzyszenia Inżynierów i Techników Komunikacji RP — dzieło propagowania najnowszej wiedzy naukowej i praktycznej. Zachęcał uczestników konkursu do ciągłego doskonalenia się, a także podjęcia trudu publikowania artykułów w prasie branżowej.

Podczas gali również laureaci konkursu przekazali organizatorom słowa uznania oraz dziękowali promotorom, doceniając ich wkład w przygotowanie prac dyplomowych, które są pierwszym krokiem na rozpoczynającej się ścieżce kariery zawodowej.

Swoją obecnością uroczystość uświetnili również członkowie honorowi SITK RP: Marek Błeszyński, Anna Bryksy, Jerzy Hydzik i Janina Mrowińska, przedstawiciele Zarządu Oddziału SITK RP w Krakowie: Zbigniew Marzec, Krzysztof Francuz i Sergiusz Lisowski. Wśród zaproszonych znaleźli się również przedstawiciele Małopolskiej Okręgowej Izby

Inżynierów Budownictwa w Krakowie, dyrekcji Regionu Południowego Centrum Realizacji Inwestycji PKP Polskie Linie Kolejowe SA oraz dyrekcji Zakładu Linii Kolejowych PKP PLK SA, komendant i zastępca komendanta Komendy Regionalnej Straży Ochrony Kolei w Krakowie, a także przedstawiciele kapituły konkursu. W uroczystości wzięli także udział prezes Stowarzyszenia Wychowanków PK Izabela Paluch, promotorzy zgłoszonych na konkurs prac dyplomowych.

Zdjęcia: Jan Zych

Mgr inż. Danuta Schwertner jest pracownikiem Katedry Systemów Transportowych PK oraz członkiem SITK RP Oddział w Krakowie, redaktorem informatora wydawanego przez krakowski oddział.

Informator SITK RP Oddział w Krakowie ukazuje się nieprzerwanie od 2019 r. Jego pomysłodawcą był prof. Wiesław Starowicz, ówczesny prezes oddziału. Pismo prezentuje informacje o dotyczących Oddziału kongresach, konferencjach, seminariach branżowych, ale i inicjatywy o szerszym zasięgu, jak budowa pomnika Ernesta Malinowskiego w Peru czy wyprawy techniczno-turystyczne na drugi koniec świata. Redaktorem informatora jest Danuta Schwertner, funkcję redaktorów technicznych pełni: Jolanta Żurowska — redaktor naczelny Wydawnictwa Oddziału SITK RP w Krakowie oraz Janina Mrowińska — sekretarz Oddziału. Informator wydawany jest w wersji papierowej, można go również znaleźć pod adresem: www.sitk.org.pl.

Uczestnicy gali konkursowej

Prof. Krzysztof Kluszczyński członkiem honorowym PTETiS

W uznaniu zasług dla rozwoju Polskiego Towarzystwa Elektrotechniki Teoretycznej i Stosowanej, a także wybitnych osiągnięć naukowych w obszarze elektrotechniki, elektroniki i automatyki, Walny Zjazd Delegatów PTETiS przyznał prof. Krzysztofowi Kluszczyńskiemu godność członka honorowego towarzystwa.

W laudacji podkreślono, że Krzysztof Kluszczyński od 1999 r. nieprzerwanie przewodniczy Zarządowi Głównemu PTETiS (przez 8 kadencji), a wcześniej był wiceprzewodniczącym ZG oraz przewodniczącym Oddziału Gliwickiego PTETiS. Doprowadził do rozwoju struktur towarzystwa (utworzenie nowych oddziałów w Rzeszowie, Lublinie, Białymstoku, Częstochowie i Bydgoszczy) oraz zainicjował wiele nowych przedsięwzięć i konferencji.

Dyplom członka honorowego PTETiS wręczył prof. Krzysztofowi Kluszczyńskiemu podczas uroczystości 31 marca 2023 r. na Politechnice Warszawskiej przewodniczący Kapituły Wyróżnień Honorowych PTETiS prof. Roman Barlik, któremu towarzyszył przewodniczący Komitetu Elektrotechniki PAN prof. Marian Łukaniszyn. W uroczystości uczestniczył

dziedkan Wydziału Inżynierii Elektrycznej i Komputerowej Politechniki Krakowskiej dr hab. inż. Maciej Sułowicz, prof. PK.

Jako naukowiec i dydaktyk prof. Krzysztof Kluszczyński jest uznawany za prekursora kierunku mechatronika, wywodzącego się od maszyn elektrycznych i energoelektroniki. Jest też twórcą nowego kierunku studiów magisterskich infotronika, uruchomionego na Politechnice Krakowskiej (artykuł na ten temat publikowaliśmy w poprzednim numerze „Naszej Politechniki”). Wypromował 15 doktorów nauk technicznych, tworząc szkołę naukową w obszarze niekonwencjonalnych systemów elektromechanicznych i mechatronicznych. Jest autorem bądź współautorem ponad 500 publikacji w czasopiśmie i materiałach konferencyjnych, 6 monografi naukowych, 2 monografi dydaktycznych i 2 podręczników międzynarodowych z zakresu mechatroniki.

W ciągu sześćdziesięciu dwóch lat działalności PTETiS godność członka honorowego przyznano osiemdziesięciu dziewięciu naukowcom, a zaszczytną listę otwierają nazwiska pionierów elektryki: profesora Stanisława Fryzego (pierwszy doktorat z elektrotechniki

Roman Barlik (z lewej), w obecności Mariana Łukaniszyna (w środku), wręcza Krzysztofowi Kluszczyńskiemu dyplom członka honorowego PTETiS. Fot.: Ze zbiorów ZG PTETiS

w Polsce, obroniony z odznaczeniem na Politechnice Lwowskiej „Nowa teoria ogólnego obwodu elektrycznego” w maju 1922 r.) oraz profesora Janusza Groszkowskiego, uznanego za ojca polskiej radiotechniki.

(R.)

Zbigniew Latała na czele Rady Programowej „Nowinek”

Powołana na podstawie zarządzenia rektora Politechniki Krakowskiej z 2022 r. nowa Rada Programowa Radia „Nowinki” zebrała się na swym pierwszym posiedzeniu 30 maja br. W trakcie spotkania wybrano przewodniczącego rady, którym został dr hab. inż. Zbigniew Latała, prof. PK — kierownik Laboratorium Inżynierii Wzornictwa Przemysłowego na Wydziale Mechanicznym PK.

Zbigniew Latała jest absolwentem Akademii Górniczo-Hutniczej. W 1983 r. ukończył studia na Wydziale Geologiczno-Poszukiwawczym, a w 2006 studia podyplomowe z zakresu grafiki komputerowej

na Wydziale Elektrotechniki, Automatyki, Informatyki i Elektroniki. Na Politechnice Krakowskiej w 2002 r. obronił pracę doktorską „Zastosowanie komputerowej analizy obrazu ultrasonograficznego do badania serca”, a w 2018 r. uzyskał habilitację na Wydziale Grafiki Akademii Sztuk Pięknych w Krakowie. Pracę naukową i dydaktyczną na Politechnice Krakowskiej łączy z działalnością artystyczną (fotografia, plakat, grafika komputerowa). Był wielokrotnie nagradzany, swe prace prezentował na wielu wystawach indywidualnych i zespołowych, tak w kraju, jak i za granicą.

Radio Politechniki Krakowskiej jest jedną z najstarszych rozgłośni akademickich w Polsce. Działa od 1958 r. Pierwszą siedzibę miało w akademiku przy ulicy Bydgoskiej. W latach siedemdziesiątych studia emisyjne powstały na Osiedlu Akademickim w Czyżynach, gdzie radio działa do dziś. Od 22 lutego 2011 r. radio nadaje w Internecie. Historię „Nowinek” przypomniał podczas majowego spotkania kierujący politechniczną rozgłośnią Tomasz Kapuśniak.

Posłuchać radia można, wchodząc na jego stronę internetową i klikając przycisk „Włącz radio”.

(ps)

Program TOP 500 Innovators z perspektywy dekady

O polskich innowacjach w Muzeum PK

PRZEMYSŁAW ZIELIŃSKI

INTECH PK, spółka celowa, działająca na Politechnice Krakowskiej, zorganizowała symposium naukowe „Wpływ programu TOP 500 Innovators na polski ekosystem innowacji i komercjalizacji wiedzy”. Naukowcy, przedsiębiorcy i specjaliści dyskutowali 11 i 12 maja o metodach zbliżania nauki i biznesu.

Okazją do zorganizowania wydarzenia było dziesięciolecie udziału Izabeli Paluch, prezes INTECH PK, oraz Krzysztofa Oleksgo w programie szkoleniowo-stażowym Ministerstwa Nauki i Szkolnictwa Wyższego „TOP 500 Innovators. Science — Management — Commercialization”, realizowanym na Uniwersytecie Stanforda. Zaproszeni goście, będący równocześnie absolwentami owego programu, reprezentowali różne obszary aktywności zawodowej — naukę, biznes, instytucje wsparcia biznesu. Podczas spotkania w Muzeum Politechniki Krakowskiej zaprezentowali swoje zawodowe sukcesy ostatniej dekady dotyczące skuteczności wdrażania na polskim gruncie amerykańskich praktyk dotyczących transferu technologii. Była to okazja do refleksji nad efektami programu „TOP 500 Innovators” i nad jego aktualną przydatnością w obliczu bieżących wyzwań, przed którymi stoją przedstawiciele nauki i gospodarki w obszarze innowacji czy komercjalizacji wiedzy.

Z prezentacjami dotyczącymi wpływu programu „TOP 500 Innovators” na współpracę nauki z otoczeniem gospodarczym wystąpili: Izabela Paluch, mgr Dorota Chybowska i prof. Leszek Chybowski. Symposium uświetnił swoim wystąpieniem były rektor PK, inżynier i naukowiec, obecnie kustosz

Muzeum PK, prof. Marcin Chrzanowski, który opowiedział o relacjach między techniką, nauką i sztuką. Wybór Muzeum Politechniki Krakowskiej na miejsce symposiumu nie był przypadkowy. Jest to miejsce promocji kultury i humanizmu oraz pielęgnowania wiedzy historycznej, która przez osobę patrona naszej uczelni Tadeusza Kościuszki nawiązuje do polsko-amerykańskiej współpracy.

Po części eksperckiej przyszedł czas na wizytę studyjną. Goście symposiumu zwiedzili wybrane obiekty Politechniki Krakowskiej, w tym budynek Małopolskiego Laboratorium Budownictwa Energooszczędne, zapoznając się z jego specyfiką badawczą oraz rolą w ekosystemie innowacji. Równie ciekawa okazała się wizyta w usytuowanej na terenie Politechniki Krakowskiej jurcie monogolskiej, w której prowadzone są badania do doktoratu wdrożeniowego.

Uczestnikami symposiumu byli absolwenci programu „TOP 500 Innovators” na Uniwersytecie Stanforda, grupa 40.5, wywodzący się ze środowisk nauki i biznesu w całej Polsce, m.in.: dr Dorota Chybowska i prof. Leszek Chybowski z Politechniki Morskiej w Szczecinie, dr hab. inż. Joanna Mystkowska, prof. PB z Politechniki Białostockiej, prof. Agnieszka Noszczyk-Nowak z Uniwersytetu Przyrodniczego we Wrocławiu, dr hab. Monika Sujka, prof. UP z Uniwersytetu Przyrodniczego w Lublinie, prof. Anna Żaczek z Uniwersytetu Gdańskiego / Gdańskiego Uniwersytetu Medycznego. Politechnikę Krakowską reprezentowali mgr Izabela Paluch i mgr Krzysztof Oleksy.

— *Symposium, w którym uczestniczyliśmy, to nie tylko możliwość spotkania,*

Uczestnicy symposiumu w charakterystycznym wnętrzu Muzeum PK; w pierwszym rzędzie (od lewej): kierownik Muzeum Liliana Lewandowska, kustosz Muzeum Marcin Chrzanowski, prezes INTECH PK Izabela Paluch. Fot.: Jan Zych

dyskusji i podsumowań osiągnięć członków zespołu 40.5. To przede wszystkim przykład wzorcowej współpracy opartej na serdecznych relacjach i zaufaniu, co przekłada się również na współpracę na gruncie zawodowym — podkreśla Izabela Paluch, prezes INTECH PK. — Mówiąc o efektach „TOP 500 Innovators” nie sposób nie wspomnieć o skali tego programu, jednego z największych programów szkoleniowych, przeznaczonych dla osób zajmujących się badaniami naukowymi i ich komercjalizacją. Nasza grupa jest częścią większej społeczności 500 polskich innowatorów, którzy po stażach odbytych w najlepszych naukowych ośrodkach na świecie wrócili do kraju, by rozpocząć tutaj budowanie nowej kultury innowacyjności. Z całym przekonaniem mogę powiedzieć, że my na Politechnice Krakowskiej wykorzystaliśmy daną nam szansę w stu procentach.

Wydarzenie objął honorowym patronatem rektor Politechniki Krakowskiej.

Przemysław Zieliński jest specjalistą ds. marketingu w INTECH PK.

Czas wolny uczestnicy symposiumu wykorzystali na integrowanie się w trakcie zwiedzania Krakowa. Fot.: Ze zbiorów INTECH PK

Uśmiechnięty mentor

W historii światowej urbanistyki Stanisław Juchnowicz zapisał się jako współprojektant jednego z najbardziej udanych nowych miast drugiej połowy XX wieku

TOMASZ JELEŃSKI

SETNA rocznica urodzin Stanisława Juchnowicza i nadanie jego imienia Międzynarodowemu Centrum Kształcenia PK to dobra okazja, aby przypomnieć sylwetkę Profesora — jednego z najwybitniejszych w historii polskich urbanistów.

Z Lidy, przez Gdańsk, do Krakowa

Stanisław Juchnowicz urodził się 10 czerwca 1923 r. w Lidzie, w ówczesnym województwie nowogródzkim, na terenie dzisiejszej Białorusi. Za młodu był zdolnym pianistą, ale po wybuchu wojny zrezygnował z kształcenia w konserwatorium, wybierając studia architektoniczne. Studiował w najtrudniejszych do wyobrażenia warunkach wojennych, najpierw we Lwowie, następnie, już po wojnie, w Krakowie i w Gdańsku.

Tam też w 1948 r. rozpoczął działalność zawodową i naukową. Jako pracownik Centralnego Biura Studiów i Projektów Z.O.R. otrzymał zadanie założenia pracowni urbanistycznej, której celem było przygotowanie projektu odbudowy gdańskiego Głównego Miasta. Podjął również pracę jako wolontariusz w Katedrze Planowania Krajowego i Regionalnego na Wydziale Architektury Politechniki Gdańskiej.

W 1949 r. został zaproszony przez Tadeusza Ptaszyckiego do zespołu projektowego Nowej Huty. Stanisław Juchnowicz miał wtedy 27 lat. Wszedł w skład zespołu opracowującego koncepcję układu przestrzennego miasta Nowa Huta. Przez dziewięć lat był głównym projektantem kilku kolejno realizowanych osiedli: B-1, B-2, B-3 i A-11. Zapisał się w historii światowej urbanistyki jako współprojektant jednego z najbardziej udanych nowych miast drugiej połowy XX w.

Stanisław Juchnowicz

Do późniejszych dzieł Stanisława Juchnowicza jako urbanisty zalicza się koncepcje centrów innych polskich miast: Chorzowa, Krakowa, Lublina, Łodzi. Był też czynnym architektem — zaprojektował m.in. główny gmach Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego. Równoległe, jako pracownik Politechniki Krakowskiej, od 1954 r. kontynuował karierę naukowca i nauczyciela akademickiego.

Afryka miała być epizodem

Wspominał często, że miał w życiu szczęście. Wiemy jednak, że jak mało kto potrafił wykorzystać szczęśliwe okoliczności do tworzenia wielkich rzeczy. W 1959 r. otrzymał Stypendium Fundacji Forda i odbył roczny staż w Penn Institute for Urban Research na Uniwersytecie Pensylwanii. Wykładał gościnnie m.in. na Uniwersytecie Harvarda, gdzie był entuzjastycznie przyjęty jako współprojektant Nowej Huty, o której głośno było wtedy w światowych mediach z powodu masowych wystąpień mieszkańców walczących o budowę kościoła.

Ze Stanów Zjednoczonych wrócił do Polski, wtedy w znacznie mierze odciętej od kontaktów międzynarodowych. Przyniósł tu ogromny zasób wiedzy o sukcesach i porażkach modernistycznego planowania miast. Tę wiedzę rozwijał na Wydziale Architektury Politechniki Krakowskiej, gdzie uzyskał doktorat i habilitację.

W 1973 r. nastąpił kolejny zwrot w życiu Profesora. Trudna sytuacja polityczna w Polsce i na uczelni skłoniła go do podjęcia szybkiej decyzji o wyjeździe do Nigerii. Pobyt w Afryce miał być krótkim epizodem, a stał się jednym z najważniejszych rozdziałów w życiu zawodowym Profesora. Na uniwersytecie Ahmadu Bello w Zarii zorganizował Wydział Urbanistyki i Planowania Regionalnego, którego następnie był dziekanem.

Jako ekspert rządu Nigerii tworzył plany rozbudowy miast: Zaria, Gaya, Gombi i Bichi. Następnie, jako ekspert ONZ ds. planowania miast projektował centrum Santiago de Chile i stworzył oryginalną koncepcję budowy Abudży — nowej stolicy Nigerii. Był bardzo osobiście zaangażowany w rozwiązywanie problemów krajów rozwijających się. W urbanistyce widział wielką szansę na poprawę bezpieczeństwa i jakości życia ludzi.

Z myślą o cudzoziemcach

O potrzebach krajów afrykańskich pamiętał po powrocie do Polski. Po zakończeniu kadencji dziekana Wydziału Architektury zaangażował się przede wszystkim w tworzenie na Politechnice Krakowskiej Ośrodka Kształcenia Urbanistów dla Krajów Rozwijających się. Ośrodek został oficjalnie utworzony decyzją ministra nauki w 1985 r. Nazwa ośrodka zmieniała się w kolejnych dekadach — najpierw na Międzynarodowe Centrum Kształcenia i Studiów Urbanistycznych, a następnie — MCK.

Historyczne centrum Nowej Huty, które współprojektował Stanisław Juchnowicz, uznano za jedno z najciekawszych założeń urbanistycznych drugiej połowy XX wieku

Centrum prof. Juchnowicza stało się wiodącym w kraju ośrodkiem kształcenia cudzoziemców przyjeżdżających do Polski z całego świata. Jest do dziś jedynym ośrodkiem wyspecjalizowanym w kursach przygotowawczych dla kandydatów na studia urbanistyczne, architektoniczne i artystyczne. W centrum działała również pracownia projektowa. Tu powstało m.in. „Studium i koncepcja rozwoju obszaru strategicznego Kraków-Wschód”, na podstawie których realizowany jest obecnie projekt Nowa Huta Przyszłości.

Do końca zawodowej aktywności prof. Juchnowicz był dyrektorem centrum, a następnie przewodniczącym Rady Naukowej MCK. Wielokrotnie powtarzał, że to centrum jest jednym z jego najważniejszych dzieł, chociaż innych dzieł i aktywności było tak wiele, również po oficjalnym przejściu Profesora na emeryturę. Był stale aktywnym nauczycielem, ekspertem, zaangażowanym przede wszystkim w rozwój Krakowa, i naukowcem, przez wiele lat, niemal do końca życia, przewodniczącym Komisji Urbanistyki i Architektury Polskiej Akademii Nauk.

Twórca filozofii ekorozwoju Polski

Opisując postać Stanisława Juchnowicza, trzeba koniecznie wspomnieć, że był patriotą. Jego patriotyzm był czynny — połączony ze społecznym zaangażowaniem — i otwarty. Prof. Juchnowicz nie tolerował nacjonalizmu, ksenofobii, wierzył w wielokulturowość. Często

mówił, że MCK jest żywym dowodem na wielki potencjał wielokulturowości.

Swojego patriotyzmu dowiódł już we wczesnej młodości jako żołnierz Armii Krajowej, później jako projektant zaangażowany w odbudowę kraju i nauczyciel dbający o utrzymanie akademickich standardów wbrew naciskom politycznym. W kolejnych dekadach był m.in. członkiem Społecznego Komitetu Odnowy Zabytków Krakowa i współtworzył Polski Klub Ekologiczny — pierwszą w ówczesnym bloku wschodnim niezależną organizację pozarządową, działającą na rzecz ochrony środowiska. W latach osiemdziesiątych był jej przewodniczącym, a następnie został honorowym przewodniczącym PKE. Jako ekspert opozycji demokratycznej Profesor tworzył filozofię ekorozwoju Polski i uczestniczył w obradach Okrągłego Stołu.

Był jednym z pierwszych, wiodących promotorów idei zrównoważonego rozwoju w Polsce. W tej idei widział przede wszystkim potrzebę poprawy warunków przyrodniczych i społecznych, w tym partycypacji lokalnych społeczności w zarządzaniu urbanistycznym. Przez niemal całe zawodowe życie związany z Nową Hutą, wspierał tamtejsze inicjatywy oddolne. To dzięki zaangażowaniu profesora Juchnowicza udało się ochronić przed zabudową teren Łąk Nowohuckich i — na podstawie koncepcji Profesora — utworzyć tam pierwszy w Krakowie użytek ekologiczny. Łąki stały się dopełnieniem i kompozycyjnym zamknięciem tzw. Starej

Nowej Huty — terenem rekreacji i równocześnie niebywale wartościową ostoją przyrody.

Z niezwykłą otwartością mówił Profesor o potrzebie zmiany paradygmatu urbanistycznego, m.in. podchodząc z wyjątkowym poczuciem humoru do szczęśliwie niezrealizowanego kilkadziesiąt lat wcześniej... własnego projektu ośrodka sportowego na terenie starorzeczka Wisły.

Profesora Juchnowicza zapamiętamy jako człowieka o niezwykle otwartym umyśle, zdolnym do nieustannego weryfikowania wiedzy — prawdziwy wzór uczonego, badacza, naukowca, nauczyciela.

Autoritet o niespożytej energii

Na koniec warto powiedzieć, kim był Stanisław Juchnowicz dla nas, jego współpracowników w MCK, bo przecież prawie wszyscy mieliśmy okazję go poznać, a niektórzy z nas współpracowali z nim blisko. Ta współpraca urwała się nagle, niespodziewanie, zaledwie kilka lat temu.

Był dla nas mentorem, wielkim autorytetem i wsparciem. Witął nas zawsze szerokim uśmiechem, życzliwie dopytywał i dyskretnie nam doradzał. Zawsze był bardzo blisko, niezwykle zaangażowany w rozwój MCK. Zarażał nas swoim optymizmem; zazdrościliśmy mu niespożytej energii i motywacji.

Jeszcze cztery lata temu prowadził w MCK zajęcia na studiach podyplomowych ZZRM (zarządzanie zrównoważonym rozwojem miast). Jego wykłady zawsze były wielkim wydarzeniem. Współpraca z Profesorem to był niezwykle przywilej.

Jesteśmy wdzięczni władzom PK za decyzję o nadaniu Międzynarodowemu Centrum Kształcenia PK imienia Stanisława Juchnowicza w stulecie jego urodzin.

Zdjęcia: Jan Zych

Dr Tomasz Jeleński jest dyrektorem Międzynarodowego Centrum Kształcenia Politechniki Krakowskiej.

Tekst wygłoszony został 13 czerwca br. podczas uroczystości nadania Międzynarodowemu Centrum Kształcenia PK imienia Stanisława Juchnowicza. Tytuł i śródtytuły pochodzą od redakcji.

Cyfrowe wyzwania Politechniki

Usprawniony obieg dokumentów, centralizacja portali i zwiększenie bezpieczeństwa w sieci — to najbliższe cele informatyzacji PK

LESŁAW PETERS

NADEJŚCIE do Polski wiosną 2020 r. pandemii koronawirusa przyniosło nie tylko skutki medyczne. Tradycyjny rytm działalności wielu instytucji, w tym także szkół wyższych, uległ zaburzeniu, zmuszając do przejścia w tryb pracy zdalnej. W szczególności nauczyciele akademicy stanęli wobec prawdziwego wyzwania.

W trybie on-line

Wykładowcy musieli chwilowo pożegnać się z tradycyjną tablicą i kredą. Do komunikacji ze studentami mogli wykorzystywać tylko klawiaturę, myszkę i ekran komputera. Karierę zrobiło słowo „Teams”, oznaczające metodę komunikowania się większych zespołów za pośrednictwem łączy internetowych. Okazało się, że w trybie on-line można prowadzić nie tylko wykłady, ale także obrony prac magisterskich i doktorskich. Normą stały się konferencje realizowane na łączach internetowych.

Złowrogą koronawirus z czasem stracił swój impet. Studenci i wykładowcy mogli powrócić do sal wykładowych. Kształcenie na odległość, mimo pewnych zalet, było dość uciążliwe. Jednak doświadczenia z lat 2020 i 2021 zachęciły do przyspieszenia procesu informatyzacji uczelni, postępującego wszak od dłuższego czasu.

Na Politechnice Krakowskiej utworzono nowe stanowisko. Funkcję dyrektora IT objął 1 lutego br. dr inż. Dariusz Żelasko — dotychczasowy prodziekan na Wydziale Informatyki i Telekomunikacji

PK, a jednocześnie pełnomocnik rektora ds. informatyzacji uczelni.

Bez papieru

Okres pracy zdalnej pokazał, jak uciążliwy jest tradycyjny obieg dokumentów, gdy pracownicy nie mogą kontaktować się ze sobą codziennie w miejscu pracy. Aby zaradzić problemowi, umożliwiono pracownikom i studentom posługiwanie się niektórymi dokumentami w postaci elektronicznej. — *Były to jednak dokumenty daleko odbiegające od współczesnych standardów komunikacji elektronicznej* — zwraca uwagę dyrektor Dariusz Żelasko. — *Do elektronicznego podpisywania dokumentów wykorzystywaliśmy, na mocy zarządzenia rektora, certyfikat Politechniki Krakowskiej dostępny pracownikom. Jednak w wielu wypadkach, nie twierdząc, że we wszystkich, taki dokument i tak musiał być w końcu drukowany. A skoro tak, posłużenie się podpisem cyfrowym było zupełnie niepotrzebne.*

Pod niektórymi dokumentami wymagane są podpisy wielu osób. Taki dokument musi długo krążyć między poszczególnymi jednostkami uczelni, aby skompletowany został pełny zestaw podpisów i pieczętek. Dzisiejsza technologia umożliwia załatwienie wszystkiego szybciej i bez użycia papieru. Znika problem z fizycznym dostarczaniem pisma kolejno różnym osobom. Gdy nie ma kogoś na uczelni, bo akurat tego dnia pracuje zdalnie, procedura nie ulega wydłużeniu. Wirtualny dokument wędruje w wirtualnym świecie od jednej osoby do drugiej bez przeszkód, opatrywany kolejnymi wirtualnymi podpisami.

A co z archiwizacją?

Czy podpisane pismo nie powinno mimo wszystko zostać wydrukowane, aby można je było wpiąć do segregatora? Niekoniecznie, uważa dyrektor IT. Możemy stworzyć cyfrowe archiwum, do którego będą trafiać wszystkie dokumenty funkcjonujące w obiegu elektronicznym.

— *To jest przyszłość. Biorąc pod uwagę liczbę dokumentów powiększających*

stale nasze uczelniane archiwum, to korzystne rozwiązanie. Zamiast regałów zapelnionych papierami możemy mieć archiwum dostępne w sieci. Oczywiście, z zachowaniem wszystkich zasad wynikających z przepisów o archiwizacji dokumentów — zastrzega Dariusz Żelasko. Dodaje, że archiwum cyfrowe nie musi się znajdować na serwerze stojącym fizycznie na uczelni. Nasze dokumenty możemy przechowywać, dzięki rozwiązaniu chmurowemu, nawet w Stanach Zjednoczonych, pod warunkiem że będzie to odpowiednio zabezpieczone pod względem prawnym, zastrzega dyrektor IT. Tego typu rozwiązania to jednak dalsza perspektywa.

— *Z punktu widzenia obecnego obiegu dokumentów na uczelni obieg elektroniczny jest nie tylko bardzo nowoczesny, ale i bardzo potrzebny. Myślę, że to będzie duże usprawnienie. Powinniśmy stale iść w kierunku optymalizacji różnych procesów, ułatwiania pracy poprzez stosowanie narzędzi informatycznych* — podkreśla dyrektor IT.

Multiportal — jeden organizm

Od kilku lat na Politechnice Krakowskiej prowadzone są prace nad utworzeniem tzw. multiportalu. Chodzi o zupełnie nowe podejście do stron internetowych, prowadzonych przez różne jednostki uczelni. Są ich dziesiątki. Funkcjonują zupełnie niezależnie od siebie. Strona główna uczelni, strony wydziałowe, strony jednostek pozawydziałowych funkcjonują jak wolne elektrony. Dariusz Żelasko wyjaśnia, że istniejące obecnie strony utworzono, używając różnych technologii, takich jak Wordpress czy Joomla. Zdarzają się też rozwiązania autorskie. Zwykły użytkownik nie dostrzeże różnic. Skupia się na treści i szacie graficznej stron. Jednak to, co jest teraz, wyklucza łatwy przepływ informacji między stronami.

Jeśli coś ważnego dzieje się na uczelni, informacja o tym fakcie szybko trafia na stronę główną, ale nie ma możliwości rozprowadzenia jej w prosty sposób do wszystkich innych portali uczelni. — *Multiportal będzie to wszystko spajał w jeden organizm* — tłumaczy dyrektor IT. — *To będzie jedno wspólne serce wszystkich stron. Pilny komunikat pojawi się równocześnie na wszystkich stronach. Nie wszyscy pracownicy*

Dr inż. Dariusz Żelasko

1 lutego br. stanowisko dyrektora IT na Politechnice Krakowskiej objął dr inż. Dariusz Żelasko — dotychczasowy prodziekan ds. organizacyjnych na Wydziale Informatyki i Telekomunikacji oraz pełnomocnik rektora ds. informatyzacji uczelni.

Ukończył X Liceum Ogólnokształcące w Katowicach, po czym w latach 2006–2010 studiował na Wydziale Informatyki Wyższej Szkoły Technologii Informatycznych w Katowicach, gdzie uzyskał tytuł zawodowy inżyniera. Studia magisterskie odbył w latach 2010–2012 na Wydziale Fizyki, Matematyki i Informatyki PK (kierunek: informatyka). Stopień doktora w dziedzinie nauk inżynierjno-technicznych, w dyscyplinie informatyka techniczna i telekomunikacja, otrzymał w 2022 r. na Politechnice Częstochowskiej.

Na PK pracuje od 2012 r. W latach 2012–2022 był równocześnie zatrudniony w firmie

ArcelorMittal w Krakowie. Na PK administrował laboratoriami komputerowymi Instytutu Teleinformatyki (2018–2020). W latach 2021–2022 był pełnomocnikiem ds. organizacyjnych dziekana WliT. Przed objęciem funkcji dyrektora IT był od grudnia 2021 r. pełnomocnikiem rektora ds. informatyzacji uczelni, a od października 2022 r. prodziekanem WliT. W 2022 r. został wyróżniony Honorową Odznaką PK.

Odbył wiele szkoleń, nie tylko związanych z pracą na uczelni — m.in. kurs dla przewodników górskich beskidzkich i szkolenie pilotów dronów dla kategorii „otwartej”. Posiada uprawnienia instruktora nauki jazdy kat. B i A. W latach 2017–2021 pełnił funkcję prezesa Zarządu Oddziału Akademickiego PTTK w Krakowie. Jako swoje hobby wymienia informatykę. Lubi podróżować, interesuje się lotnictwem i motoryzacją.

uczelni sprawdzają codziennie stronę główną, ale wielu regularnie zagląda na stronę swego wydziału czy jednostki, w której pracuje. Dzięki centralizacji stron internetowych będzie można docierać do takich osób.

Za centralizacją przemawia też uproszczenie zarządzania. Wszystkimi stronami będzie mógł zarządzać jeden główny administrator. To nie wyklucza funkcjonowania administratorów lokalnych, zajmujących się np. stronami wydziałowymi, podkreśla Dariusz Żelasko, ale nad całością potrzebny jest wspólny nadzór.

Na straży sieciowego bezpieczeństwa

Co jakiś czas w mediach pojawiają się informacje o atakach hakerskich w sieci. Ofiarami padają wielkie firmy, banki, agendy rządowe różnych państw. Atakowano także stronę Politechniki Krakowskiej. Dlatego problem bezpieczeństwa cybernetycznego uczelni jest traktowany bardzo poważnie.

O bezpieczeństwo zasobów cyfrowych PK dbają specjalnie do tego celu przystosowane urządzenia sieciowe oraz grono specjalistów, którzy owe urządzenia skonfigurowali, wyjaśnia dyrektor IT. Musimy jednak pójść dalej. Potrzebne są zabezpieczenia na wyższym poziomie. Potrzebne jest środowisko, które będzie kontrolować, sprawdzać urządzenia sieciowe i wykrywać niebezpieczeństwa.

— Chcemy zastosować oprogramowanie, które będzie sprawować nadzór nad procesem wykrywania zagrożeń, przypadków naruszenia bezpieczeństwa, a następnie informować

administratora lub inną uprawnioną osobę, jakie zdarzenie miało miejsce. Specjalista będzie mógł szybko podjąć działania, by zapobiec wyciekowi informacji bądź naruszeniu integralności systemu. Usprawni to proces uszczelniania systemu w momencie, gdy pojawią się zdarzenia powodujące zagrożenie bezpieczeństwa — mówi Dariusz Żelasko.

Chodzi nie tylko o bezpieczeństwo całej sieci uczelnianej. Rozwiązanie tego typu może wykrzyć, czy dzieje się coś złego z systemami konkretnych użytkowników. Będzie to więc swego rodzaju „policjant” nadzorujący wszystkie elementy systemu. Nie będzie on walczył np. z wirusami, bo do tego służy oprogramowanie antywirusowe, które na ogół dobrze sobie z tym radzi. Będzie natomiast monitorował samo oprogramowanie antywirusowe, a także inne miejsca systemu. Będzie czerpał informacje z wielu źródeł równocześnie.

To będzie analizowanie nie tylko podstawowego ruchu sieciowego, ale spojrzenie globalne na cały system, spojrzenie z szerokiej perspektywy. Jeśli „policjant” stwierdzi, że coś niepokojącego dzieje się nie tylko w pojedynczym komputerze, ale w stu lub dwustu innych, podniesie alarm, zwracając specjalistom uwagę, że może to być początek większego ataku. I wtedy specjalista będzie mógł szybko podjąć odpowiednie decyzje.

Imperatyw ciągłego kształcenia

W dzisiejszym świecie edukacja nie kończy się wraz z ostatnim rokiem studiów.

Zmiany, szczególnie w obszarze nauki i techniki, zachodzą tak szybko, że uczyć się trzeba całe życie. Informatyków dotyczy to w znacznie większym stopniu niż kogokolwiek innego. Muszą nieustannie doskonalić swoje umiejętności, podnosić swoje kompetencje. Muszą się nieustannie szkolić.

Dyrektor Dariusz Żelasko zwraca uwagę, że szkolenia nie służą podnoszeniu wiedzy ogólnej informatyków, ale czynieniu ich specjalistami. Można oczywiście doszkalać pracownika sfery IT w szerokim zakresie, ale na ogół oczekuje się, by dysponował on umiejętnościami specjalistycznymi. Jeśli ktoś chce zostać wybitnym administratorem systemów, nie należy go szkolić w zakresie obsługi urządzeń sieciowych.

— W informatyce konieczność nieustannego szkolenia się jest niewyobrażalnie wielka — podkreśla z naciskiem Dariusz Żelasko. — Informatycy są grupą, która w największym stopniu wymaga szkoleń. Uważam, że trzeba w tym zakresie szukać możliwości wyznaczania indywidualnych ścieżek podnoszenia kwalifikacji. Jeśli ktoś jest zainteresowany podążaniem konkretną ścieżką, należy go maksymalnie szkolić w tym kierunku.

*

Zadaniem, które powierzono dyrektorowi IT na Politechnice Krakowskiej, jest sprawowanie kontroli nad wszystkimi procesami informatycznymi, zachodzącymi na uczelni. Ma on wspomagać merytorycznie kanclerza w kwestiach ściśle informatycznych, pełniąc rolę pośrednika między pracownikami, administracją oraz informatykami.

Tych kilka tematów, które zostały wyżej przedstawione, to tylko część zadań czekających uczelnię w obszarze informatyzacji. Dariusz Żelasko podkreśla, że informatyzacja uczelni to proces, który wymaga kompleksowego podejścia i spójnych działań. Do jego realizacji konieczny jest plan, wpisujący się w strategię uczelni, bo nie można wdrażać poszczególnych rozwiązań informatycznych bez wzięcia pod uwagę funkcjonowania całej Politechniki. Z drugiej strony trzeba pamiętać, że systemy informatyczne ulegają szybkim zmianom, nieustannie są unowocześniane. Planować można jedynie w perspektywie kilku najbliższych lat.

Jedno nie ulega wątpliwości: Politechnika musi stawać się uczelnią coraz bardziej cyfrową.

Zdjęcia: Jan Zych

Kraków — tu bije polskie serce BIM

Rozmowa z dr. inż. Jackiem Magierą z Katedry Technologii Informatycznych w Inżynierii na Wydziale Inżynierii Lądowej Politechniki Krakowskiej

Politechnika Krakowska gościła w maju InfraBIM V4 Expo & Multi-Conference. Jak ważne dla środowiska i polskiego rynku budowlanego było owo wydarzenie?

To była piąta edycja międzynarodowej multi-konferencji, która od kilku lat jest najważniejszym w Europie Środkowo-Wschodniej wydarzeniem poświęconym cyfryzacji branży budowlanej. Pierwsze spotkanie z tej serii odbyło się w Krakowie, który jest najmocniejszym w kraju ośrodkiem akademickim, specjalizującym się w tematyce BIM. Konferencja już na stałe, jak się wydaje, wrosła w środowisko BIM w Polsce. Do 2023 r. była jedyną tak dużą konferencją organizowaną nie przez producentów oprogramowania czy podmioty komercyjne. Teraz do wydarzeń branżowych dołącza konferencja buildinSMART Polska, ale jej charakter jest nieco inny. InfraBIM stanowi odpowiedź na potrzeby rynku projektów infrastrukturalnych i liniowych; rynku specyficznego, bo praktycznie całkowicie realizowanego w domenie zamówień publicznych. Z uwagi na wielkość projektów — dużych i bardzo dużych — rynek ten to idealny kandydat dla metodyki BIM poziomu dojrzałości 2, ale jednocześnie to rynek trudny z powodu wielu realizacji, potrzeby szerokiej edukacji i harmonizacji praktyk wielu stron procesu inwestycyjnego, przeszłości organizacyjnych, kadrowych, technicznych. Dodajmy, że także ze względu na wartość tego rynku BIM staje się dla niego technologią kluczową. Tu przysłowiowe dwa procent oszczędności oznacza miliony złotych, a mówimy o oszczędnościach mogących sięgać nawet 20–30 procent!

Tegoroczna konferencja InfraBIM była nie tylko forum prezentacji referatów czy prelekcji. Towarzystwo jej także warsztaty i wystawy wielu firm oferujących rozwiązania wspierające BIM i inne obszary cyfryzacji budownictwa. InfraBIM to przede wszystkim forum spotkań, dialogu, wymiany informacji o najnowszych rozwiązaniach technicznych, procesowych czy prezentacji działań szczebla rządowego — miejsce, gdzie można zobaczyć zarówno najnowsze rozwiązania, jak i trendy rozwojowe czy osiągnięcia w realizowanych projektach.

Czym jest BIM? Kiedy pojawił się w inżynierii lądowej i architekturze?

Trudno odpowiedzieć na pytanie, czym jest BIM, bo BIM to nie narzędzie czy jakaś nowa technika, ale nowe podejście do całkowitej

cyfryzacji budownictwa. To jest jednocześnie nowa technologia projektowania, nowa technologia realizacji obiektów budowlanych, nowa technologia zarządzania infrastrukturą, nowa socjologia czy kultura pracy i współpracy, jedna z metod zarządzania procesem inwestycyjnym, a także klucz do coraz bardziej cyfrowego świata, w którym żyjemy. BIM „wynaleziono” w połowie lat dziewięćdziesiątych XX wieku, chociaż mówiąc tak, popełniamy pewne nadużycie, bo wtedy jedynie podjęto pierwsze — zorganizowane i wspierane przez szeroko rozumiany przemysł — próby zbudowania podstaw implementacji technologii PLM (*Product Lifecycle Management*) w obszarze budownictwa, a technologię tę rozwinęto około dwadzieścia lat wcześniej w obszarze przemysłu wytwórczego, np. samochodowego czy lotniczego, oraz na potrzeby sił zbrojnych Stanów Zjednoczonych.

BIM to technologia budowy systemów informatycznych, w których rzeczywiste obiekty i ich komponenty składowe są reprezentowane przez struktury danych i inteligentne obiekty w pamięci komputera, powielające cechy (właściwości, zachowania, ograniczenia itp.) ich realnych odpowiedników i to z punktu widzenia opisu obiektu budowlanego w całym cyklu życia. Dzięki BIM komputerowa reprezentacja obiektu budowlanego jest jego cyfrowym odzwierciedleniem (nazywamy go modelem informacyjnym), a oprogramowanie może zapewnić dzięki temu wsparcie dla praktycznie wszystkich etapów jego życia i dostarczyć informacje potrzebne do podjęcia właściwych decyzji technicznych, ekonomicznych czy reagować na sytuacje związane z eksploatacją.

Jak BIM ewoluował?

Pierwsze systemy BIM koncentrowały się przede wszystkim na dostarczeniu narzędzi do tworzenia modeli informacyjnych. Były to narzędzia pozwalające graficznie, w trójwymiarowej przestrzeni, tworzyć wirtualne budynki czy inne obiekty, strukturyzować informację, nasycać parametrami i atrybutami, a następnie wykorzystywać je do generowania informacji pochodnej (np. rysunki, rzuty, widoki, przekroje, zestawienia, raporty, wizualizacje). Od modelu informacyjnego, zbudowanego z inteligentnych komponentów „wiedzących” o sobie, czym „są”, był już niewielki krok do pojawienia się na rynku drugiej fali

Jack Magiera podczas wystąpienia na InfraBIM V4 Expo & Multi-Conference. Fot.: Jan Zych

oprogramowania BIM — oprogramowania przeznaczonego do wszelkich analiz, w tym konstrukcyjnych, kolizji, harmonogramowania i kosztorysowania, fotorealistycznych wizualizacji, analiz energetycznych, kosztów cyklu życia czy śladu węglowego. W ten sposób nastąpiło otwarcie w budownictwie na różnorodną optymalizację, poprawę wyników ekonomicznych, budownictwo proekologiczne i prospołeczne.

Kolejne fazy rozwoju BIM, jakie miały miejsce w ostatnich 10–12 latach, to rozwój systemów geometrii generatywnej, widoczna faza standaryzacji i wdrażania w wielu krajach inicjatyw związanych z tzw. mandatem BIM, czyli obowiązkiem stosowania BIM w inwestycjach publicznych powyżej pewnego progu wartości inwestycji. Praktycznie równolegle nastąpiła konwergencja z nowoczesnymi technikami obrazowania w budownictwie i w geodezji, technikami, które wtedy zaczęły się szeroko rozwijać (chmury punktów uzyskiwane z pomiarów fotogrametrycznych 3D, skaningu laserowego 3D, pomiary georadarowe i inne), oraz z systemami informacji geograficznej GIS.

Obecnie prowadzone są prace nad połączeniem technologii BIM z systemami sztucznej inteligencji, inteligencji biznesowej,

a także prowadzone są studialne prace nad autonomicznym projektowaniem przez komputery; tworzone są podstawy systemów inteligentnej infrastruktury, tzw. National Digital Twin (cyfrowy bliźniak kraju), czyli połączenia modeli BIM z bazami GIS. Celem tych prac jest budowa systemów do inteligentnego zarządzania całą infrastrukturą państw, systemami urbanistycznymi, transportowymi i komunikacyjnymi, energetycznymi i innymi.

Czym BIM jest obecnie?

Na pewno jest technologią i metodyką, która już zmieniła oblicze budownictwa, a niebawem zmieni oblicze naszego codziennego życia, pracy i naszego środowiska. Jest narzędziem transformacji społecznej i ekonomicznej, sprzymierzeńcem ekosystemu, w którym żyjemy, kreatorem innowacji.

Jak powszechnie BIM jest wykorzystywany? Czy nadal potrzebuje promocji? Czy świadomość możliwości, które daje, jest powszechna w środowisku praktyków i teoretyków budownictwa?

BIM poprawnie wdrożony — i przy odpowiednio szerokiej bazie jego zastosowania — zmienia fundamentalnie realia techniczne i ekonomiczne inwestycji budowlanych. „Cyfrowy szlak” projektu w BIM — od wczesnej fazy koncepcji poprzez projekt budowlany, wykonawczy, realizację, a potem zarządzanie i eksploatację — to zupełnie nowe drogi budownictwa. Jest tak wiele aspektów tej innowacji, że trudno w kilku zdaniach podsumować zmiany i benefity, poprzestając na kilku przykładach.

Rozważmy konsekwencje „uniwersalności” modeli BIM: jeżeli wszystkie komponenty modelu informacyjnego BIM „wiedzą”, czym „są” dzięki wbudowanej w technologię BIM semantyce, to model BIM jest uniwersalnym medium prawie wszelkich analiz. Np. konstruktor może model BIM, praktycznie po nieznacznym uzupełnieniu, przekazać do oprogramowania analiz konstrukcyjnych, a akustyk czy architekt może wykonać analizy akustyczne, oświetlenia czy zacięcia sąsiednich działek. Bez BIM każda z tych analiz to wyzwanie na wiele tygodni pracy, bowiem trzeba dla każdej z nich przygotować osobne zbiory danych, definiujących dany obiekt. Dzięki BIM możemy dostać lepsze, tańsze i bardziej ekologiczne budynki. Rozwiązanie kolizji projektowych — z mora fazy wykonawczej i źródło wielkich strat finansowych — dzięki technologii BIM jest łatwe i prawie automatyczne. Skutek? Realizacja inwestycji mieści się w budżecie i harmonogramie, a rozrzut w kosztorysach możliwy na poziomie 3–5 proc., a nie 30 proc., z czym mamy do czynienia w inwestycjach prowadzonych tradycyjnie.

Kolejny przykład: mając cyfrowy model BIM i cyfrowy model terenu, można wykonać roboty ziemne, z wielką dokładnością pozwalającą realizować inwestycje liniowe. Dzięki temu potencjałowi BIM rząd Wielkiej Brytanii — wprowadzając mandat BIM — za cel przyjął nie zmianę technologiczną jako taką, ale np. redukcję kosztów cyklu życia infrastruktury budowlanej na poziomie 50 proc., redukcję śladu węglowego na poziomie 50 proc., obniżenie kosztów inwestycyjnych na poziomie 30 proc.

Jeśli chodzi o powszechność BIM, trudno wypowiadać się jednoznacznie. Jego prostsze elementy (np. wykorzystanie do wewnętrznych potrzeb biur projektowych narzędzi do modelowania BIM zamiast oprogramowania CAD) znajdziemy dziś w miarę powszechnie w biurach średniej wielkości i większych. Jednak pełnego, dojrzałego BIM, implementowanego w całej perspektywie cyklu życia obiektu budowlanego praktycznie w Polsce nie ma. Dlatego tak bardzo ta technologia potrzebuje promocji, edukacji i wsparcia. Bo choć ogólna świadomość BIM, mimo że jest już spora i praktycznie 70–80 proc. respondentów z branż AEC w Polsce o BIM słyszało lub jego elementy zna z własnej praktyki, to z całościowym podejściem jest bardzo wiele do zrobienia.

Jaką rolę w Polsce pełni obecnie Politechnika i Wydział Inżynierii Lądowej w edukacji poświęconej BIM?

Wydział Inżynierii Lądowej jest absolutnym pionierem we wdrażaniu BIM. Pierwsze narzędzie z technologii BIM — według ówczesnych standardów i możliwości — nasi studenci mogli zacząć poznawać już na początku XXI wieku, na zajęciach prowadzonych w ówczesnym Samodzielnym Zakładzie Metod Komputerowych w Inżynierii Lądowej. Kamieniem milowym był 2010 r., kiedy Politechnika Krakowska stała się trzecią w Polsce — i jedną z nielicznych w Europie — uczelnią partnerską Autodesk, firmy, która należy do liderów rynku oprogramowania BIM. Równocześnie powołano na PK unikatową w skali światowej jednostkę — Centrum Kompetencji Autodesk przy PK. Dostarcza ono najnowszej wiedzy w postaci kursów, szkoleń i oferuje studentom i pracownikom uczelni możliwości certyfikacji z oprogramowania Autodesk. Do czasu pandemii, która przerwała działalność CKA PK (jak dotąd nie wznowioną), setki studentów i wielu pracowników PK uzyskało certyfikaty Autodesk.

Rok 2010 to prawdopodobnie pierwsza w Polsce konferencja BIM, Dzień Autodesk na PK. Konferencja zorganizowana z okazji podpisania umowy partnerskiej i powołania

CKA PK potem była kontynuowana przez wiele lat jako Dzień BIM na PK. Kolejny kamień milowy to 2015 r., kiedy Wydział Inżynierii Lądowej PK — jako pierwsza jednostka akademicka w kraju — powołuje studia magisterskie ze specjalnością BIM. Od początku cieszą się bardzo dużym zainteresowaniem studentów, także w trudnych latach pandemii.

Co przyniosły następną lata?

W latach 2017 i 2018 WIL PK zorganizował dwa sympozja „BIM w edukacji”, a w 2017 r. także konferencję „BIM dla inwestorów publicznych”, zleconą przez ówczesne Ministerstwo Budownictwa i Infrastruktury w uznaniu wiodącej roli WIL PK w obszarze BIM w Polsce. Rok 2017 to także powołanie — pod egidą i z inicjatywy PZITB — Międzyuczelnianej Komisji ds. Podstaw Programowych BIM na Polskich Uczelniach Technicznych pod moim kierownictwem. Raport Komisji stał się katalizatorem w procesie wprowadzania do programów nauczania większości uczelni technicznych w Polsce przedmiotów związanych z BIM. Powstał też wtedy podręcznik „BIM w praktyce. Standardy, wdrożenie, case study”, który — zarówno dla studentów, jak i dla rynku zamówień publicznych — stał się podstawowym przewodnikiem po skomplikowanych tematach metodyki BIM. Rok 2018 przyniósł pierwsze studia podyplomowe BIM, zorganizowane przez Wydział Architektury PK, z kolei w 2019 r. WIL PK dołączył do grona ośrodków oferujących studia podyplomowe z programem „koordynator BIM”.

Czy specjalność BIM na kierunku budownictwo na Politechnice Krakowskiej nadal jest unikatowa na tle oferty innych szkół wyższych w Polsce?

Od około dwóch lat na kilku uczelniach oferowane są studia w większym lub mniejszym stopniu związane z BIM, zarówno studia I stopnia, II stopnia, jak i podyplomowe. Wydaje się jednak, że specjalność BIM na Wydziale Inżynierii Lądowej PK wciąż oferuje unikatowy profil kształcenia w zakresie BIM, ukierunkowany nie na nauczanie narzędzi (oprogramowania), ale nauczanie procesu i metodyki BIM i tzw. BIM management. Absolwenci naszej specjalności są rozchwytywani i nie mają problemu ze znalezieniem dobrej pracy. Z radością słyszymy, że wielu z nich bardzo szybko czyni ogromne postępy w karierze, obejmując po dwóch, trzech latach nawet tak wysokie stanowiska jak koordynator BIM w projektach o wartości powyżej jednego miliarda euro czy dyrektor ds. BIM w zagranicznych firmach.

Rozmawiała: MAS

Konkurs CYBERFOTO 2023

Wyróżniono „Trudne czasy” Jana Zycha

Kolejny laur do swej bogatej kolekcji dołączył nasz kolega redakcyjny, fotografik Jan Zych. Na XXVI Międzynarodowym Konkursie Cyfrowej Fotokreacji CYBERFOTO 2023 otrzymał nagrodę honorową prezesa Fotoklubu RP Małgorzaty Dołowskiej. Wyróżniony został cykl pięciu prac opatrzonych znamienym tytułem „Trudne czasy”.

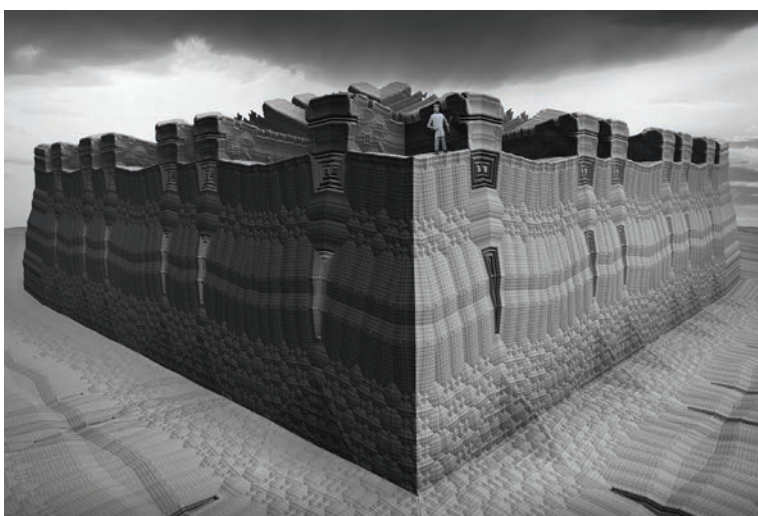
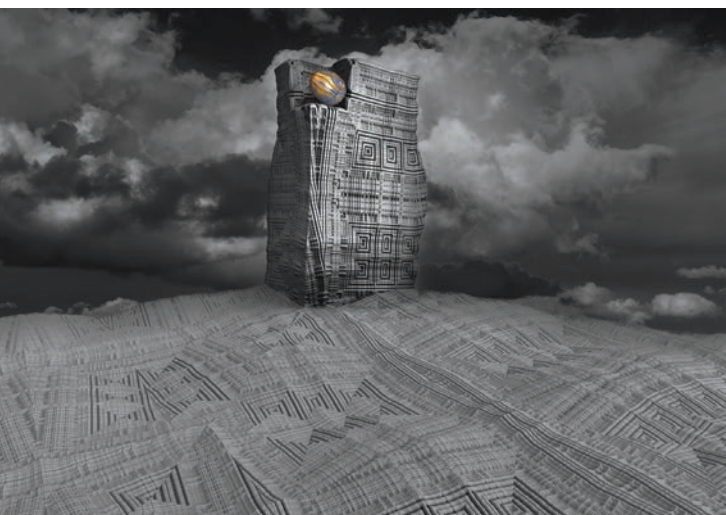
W werdykcie podkreślono, że zdjęcia Jana Zycha przedstawiają „tematykę nieludzką”. Występuje tu zupełnie

odhumanizowana architektura i akcentowana jest znikomość człowieka — „o ile jeszcze możemy dostrzec postać ludzką, ponieważ nic nie jest tu pewne”. W podsumowaniu konkursu jury zwróciło uwagę, że za moment wyzwaniem, także dla rynku sztuki, będą prace graficzne o tradycji fotograficznej, wykonane przez sztuczną inteligencję. Na nowo trzeba się zastanowić, kim jest artysta i co definiuje obraz fotograficzny.

Jury, które obradowało 31 marca w Regionalnym Ośrodku Kultury w Częstochowie, pracowało w składzie: dr Krzysztof Jurecki (dziekan Akademii Humanistyczno-Ekonomicznej w Łodzi, przewodniczący jury), Sławomir Jodłowski, Małgorzata Dołowska. Na konkurs nadesłano 140 prac wykonanych przez 36 autorów.

(ps)

Zdjęcia: Jan Zych

Kajakami z betonu po... medale w Holandii

Ekipa studentów Politechniki Krakowskiej z Koła Naukowego Footprint zdobyła podczas zawodów w Holandii dwa złote medale w wyścigach osad mieszanych oraz medal brązowy wśród kobiecych dwójek. Zawody BetonKanoRace 2023 w holenderskim mieście Delft odbyły się w połowie maja.

Studenci PK byli w Delfcie jedyną ekipą z Polski. Przygotowywali się przez rok, pracując nad innowacyjnymi betonowymi mieszankami, z których zbudowali kajaki. W dopracowaniu optymalnego kształtu łódek pomogli eksperci szkutnictwa Krzysztof i Grzegorz Polaczykowie. Przydało się też bezcenne wsparcie naukowych mentorów z Politechniki Krakowskiej: prof. Izabeli Hager, dr inż. Katarzyny Mróz, dr inż. Mateusza Sitarza, dr. hab. inż. Tomasz Tracza i dr. hab. inż. Tomasz Zdeba — naukowców z Wydziału Inżynierii Lądowej. Przy ich pomocy stworzyli wysokowartościowy kompozyt betonowy z proszków

reaktywnych RPC, z którego zbudowali ultralekkie łodzie, o wysokiej szczelności i cieniutkich ścianach.

W tym roku organizatorem BetonKanoRace był Uniwersytet Techniczny w holenderskim mieście Delft (TU Delft).

Zwycięzcom poszczególnych wyścigów wręczono... betonowe puchary.

16 maja, bezpośrednio po powrocie z Holandii, konstruktorzy betonowych kajaków i zdobywcy medali oraz ich opiekunowie naukowcy z Wydziału Inżynierii Lądowej PK spotkali się na terenie kampusu głównego uczelni, w stu-

denckiej Strefie Relaksu. W spotkaniu wziął udział nowo wybrany rektor Politechniki Krakowskiej prof. Andrzej Szarata, który serdecznie gratulował sukcesu jego twórcom.

(mas)

Fetowanie sukcesu na kampusie PK. Fot.: Jan Zych

Spotkania świąteczne, pikniki patriotyczne, wycieczki, książki...

Pierwsza dekada Koła Seniorów — nasza pierwsza dekada

TERESA BASZAK-FILIPCZUK, MICHAŁ NOWAK

Koło Seniorów, działające przy Stowarzyszeniu Wychowanków Politechniki Krakowskiej i Uniwersytecie Trzeciego Wieku PK, liczy już dziesięć lat. Dziesięciolecie poświęciliśmy spotkanie, które odbyło się z okazji Świąt Wielkanocnych.

Gdy rozpoczynaliśmy studia na UTW PK, utworzyliśmy — jako grupa osób mających wspólne zainteresowania — sekcję „Dziedzictwo kulturowe znane i mniej znane”. UTW PK funkcjonował od początku w ramach Centrum Pedagogiki i Psychologii. Przy pełnym poparciu ze strony dyrektora CPlP dr Władysławy Marii Francuz przyjęliśmy program działalności niezależny od harmonogramu UTW.

Odbyło się wiele wycieczek krajowych i zagranicznych, w trakcie których poznawaliśmy ważne i ciekawe miejsca oraz obiekty, głównie zabytkowe. Dla słuchaczy UTW organizowaliśmy też coroczne imprezy: spotkania świąteczno-opłatkowe, patriotyczne pikniki trzeciomajowe na zamku w Korzkwi i wieczornice z okazji narodowego Święta Niepodległości. Zadbaliśmy również o uczestnictwo słuchaczy w życiu kulturalnym. Były więc wyjścia

do kin, teatrów, muzeów i na koncerty oraz inne wydarzenia.

Z naszej inicjatywy ustanowiony został tytuł „Honorowy Senior UTW PK”. Zaczęto nim wyróżniać najaktywniejszych seniorów, którzy swoją postawą i działaniem aktywizowali i integrowali środowisko.

Pod koniec ostatniego roku studiów na UTW, w celu kontynuowania naszych działań, z inicjatywy wieloletniego członka SWPK, laureata Złotej Księgi Wychowanków PK Mieczysława Zygmunta Kamieńskiego, nawiązaliśmy w 2012 r. kontakt z Zarządem Głównym SWPK. Cennej rady udzielił nam ówczesny rektor PK prof. Kazimierz Furtak. Przy pozytywnej opinii Zarządu Głównego SWPK grupa kilkunastu osób złożyła deklarację i w grudniu 2012 r. ZG SWPK powołał Koło Seniorów SWPK i UTW PK.

Studiując wciąż na Uniwersytecie Trzeciego Wieku, po powołaniu Koła Seniorów nadal organizujemy dla ogółu słuchaczy UTW podobne imprezy. Również udzielamy się na rzecz uczelni, organizując od dziesięciu lat Zadaszki PK we współpracy z Samorządem Studenckim.

Za tymi wszystkimi przedsięwzięciami stały osoby, zarówno te, które tworzyły Koło Seniorów, jak i te, bez których wsparcia i pomocy niewiele można byłoby zdziałać. Byli to m.in.: dr Władysława Maria Francuz i prof. Kazimierz Furtak — współzałożyciele UTW PK, rektorzy poprzednich kadencji, prorektorzy. Niezwykłej życzliwości i wsparcia doświadczyliśmy ze strony Jego Magnificencji Rektora prof. Andrzeja Białkiewicza, który dużym szacunkiem darzył seniorów. Wspierały nas służby uczelniane. Przykładem może być Dział Gospodarczy PK. Wyjątkowo owocnie układa się współpraca z Muzeum PK. Bardzo cenimy otwartość kierownictwa Muzeum PK na seniorów.

Nasze liczne wyjazdy dokumentowaliśmy w publikacjach „Seniorzy UTW PK na szlakach dziedzictwa kulturowego” i „A seniorzy UTW PK wciąż wędrują”. Uczestnicy przedstawiali w nich relacje z wydarzeń. Z okazji Zadaszek PK wydawane były kolejne publikacje, a na jubileusz tych spotkań opublikowaliśmy wydawnictwo „X-lecie Zadaszek Politechniki Krakowskiej”, zilustrowane zdjęciami współpracującego z nami fotografa Jana Zycha. Publikacje te zostały umieszczone w Repozytorium PK. Tam też znalazła się wstrząsająca relacja jednej z naszych koleżanek, sybiraczki Barbary Ciaputy „Zapiski z tułaczki wojennej. Epizody z życia”.

Byliśmy również inicjatorami nadania UTW PK imienia dr Władysławy Marii Francuz. Na tę okoliczność została zorganizowana uroczystość z pełnym ceremoniałem uczelnianym. Uczestniczył w niej poczet sztandarowy, któremu towarzyszył Polonez B-dur, skomponowany przez Tadeusza Kościuszkę, zaś akt nadania imienia wręczył rektor PK prof. Jan Kazior.

W trakcie pandemii koło przeniosło się do Internetu i organizowało spotkania w trybie *on-line*. Mamy zamiar nadal kontynuować nasze działania na rzecz Politechniki.

Teresa Baszak-Filipczuk jest przewodniczącą Koła Seniorów SWPK i UTW PK.

Michał Nowak jest jego sekretarzem.

Dziesięciolecie swej działalności Koło Seniorów SWPK i UTW PK podsumowało podczas spotkania w gościnnych murach Muzeum PK

Moja, Twoja, Nasza — BIBLIOTEKA!

KRYSZYNA WIATR

W dniach 8–15 maja po raz 17. świętowaliśmy Tydzień Biblioteki PK, tym razem pod ogólnopolskim hasłem: „Moja, Twoja, Nasza — BIBLIOTEKA!”. Towarzyszyły mu liczne atrakcje zarówno w formie tradycyjnej, jak i wirtualnej. Zorganizowano spotkanie dla byłych pracowników Biblioteki. Seniorzy wzięli w nim licznie udział. Po spotkaniu w Czytelni Głównej BPK odbył się wernisaż wystawy „Okładki NIEzwykłe”. Przybyli zaproszeni goście: p.o. rektora dr inż. arch. Bogdan Siedlecki, prof. PK, dr hab. inż. arch. Tomasz Kapecki, prof. PK oraz dr hab. inż. arch. Marcin Barański, prof. PK, który wygłosił krótką prelekcję otwierającą wystawę. Wystawa daje możliwość poznania Biblioteki przez pryzmat introligatorskich dzieł sztuki, dzieł, które się w niej znajdują, prezentuje skarby „moje, twoje i nasze”. Na wystawie obejrzyć można zasoby Biblioteki, książki szczególnie cenne, związane z Politechniką Krakowską poprzez twórcę lub wydawnictwo, dzieła sztuki introligatorskiej z XIX wieku, książki współczesne oraz okładki rękodzielnicze. Obecnie wystawę można obejrzeć w formie wirtualnej na stronie internetowej BPK, pod adresem: www.biblos.pk.edu.pl.

W kolejnym dniu odbyła się prezentacja najstarszego dzieła w Bibliotece PK: „Monumenta Illustrium Per Italiam, Galliam, Germaniam, Hispanias, totum denique Terrarum Orbem eruditione praeciue, & doctrina Viro- rum, figuris artificiosissimis expressa, nuncque primum fic nove edita”, wydanego w 1585 r. Podczas pokazów gościliśmy pracowników Politechniki Krakowskiej, zainteresowanych obejrzeniem książki.

W trakcie Tygodnia Biblioteki Oddział Informacji Naukowej oferował szkolenia: „Jak skutecznie i szybko odnaleźć najlepsze zasoby drukowane i elektroniczne w bogatej ofercie Biblioteki PK” oraz „Gdzie znaleźć edytowalne wykresy, grafy, tabele czy kursy, które ułatwią przygotowanie prac zaliczeniowych”. Zainteresowani szkoleniami użytkownicy mogą umówić się na spotkanie także w innym terminie, w trakcie roku akademickiego.

Tradycyjnie wydana została „Bibliodniówka” — okolicznościowa gazetka,

Podczas wernisażu wystawy. Fot.: Krystyna Wiatr

którą można znaleźć w Repozytorium PK (repozytorium.biblos.pk.edu.pl). Przez cały Tydzień na facebookowym profilu biblioteki odbywały się konkursy wiedzy o BPK, a do wygrania były atrakcyjne nagrody. Całość dopełniły częste odwiedziny naszych użytkowników w Bibliotece i liczne rozmowy na temat nowego ksiązkomatu BPK (www.biblos.pk.edu.pl/agendy-i-godziny/ksiazkomat) oraz bogatej oferty podręczników (www.biblos.pk.edu.pl/e-zasoby/podreczniki).

Mgr Krystyna Wiatr jest pracownikiem Oddziału Udostępniania Zbiorów BPK.

Prace dzieci w Galerii „Gil”

Z okazji Dnia Dziecka na Politechnice Krakowskiej odbył się wernisaż wystawy prac plastycznych dzieci pracowników uczelni. W sumie napłynęło 145 prac. 30 maja twórcy — liczący od 3 do 16 lat — przybyli z opiekunami do Galerii „Gil” na otwarcie wystawy. Autorzy prac, głównie rysunków, zostali obdarowani upominkami.

Witając przybyłych, prorektor dr hab. inż. Jerzy Zając, prof. PK stwierdził, że w autorach prac dostrzega przyszłych studentów Politechniki i dodał, że — sądząc po tematyce pokazanych na wystawie dzieł — będą to zapewne przede wszystkim studenci architektury oraz wzornictwa przemysłowego. Dr hab. inż. arch. Marcin Barański, prof. PK, przewodniczący Rady Programowej Galerii PK, podzielił się refleksją, że kartka z wykonanym w dzieciństwie rysunkiem,

znaleziona dwadzieścia lat później, wywołuje żywe wspomnienia i nieraz wyzwała duże emocje.

Obdarowanie dzieci upominkami było możliwe dzięki rektorowi PK, a także Komisji Zakładowej NSZZ „Solidarność” PK; komisję reprezentował Janusz Szlachta,

Prace Marysi (3,5 roku) i Mateusza (12 lat)

i dzięki Radzie Uczelnianej ZNP PK. Spotkanie było powrotem do tradycji, którą przerwała pandemia koronawirusa. Poprzednie takie wydarzenie miało miejsce w 2019 r.

(ps)

Zdjęcia: Jan Zych

Siedemnasty Wiosenny Spacer „Solidarności”

Przemyśl — na styku kultur

JACEK WOJS

1 maja 2023 r. wybraliśmy się w gronie członków „Solidarności” i Związku Nauczycielstwa Polskiego, wraz z rodzinami i przyjaciółmi, po raz kolejny (już siedemnasty) na Wiosenny Spacer Śladami Świętego Jana Pawła II. Celem był Przemyśl — piękne, historyczne miasto na styku kultur i narodów, położone nad Sanem. Wstąpiliśmy również do kwitnącego arboretum w pobliskich Bolestraszcach. W Przemyślu, pełnym zabytków i nastroju kresów wschodnich, autokar wywiózł nas na Zniesienie, skąd nad miastem króluje 22-metrowy Krzyż Zawierzenia Przemyśla Bożemu Miłosierdziu, wzniesiony w 2000 r. Weszliśmy na Kopiec Tatarski (352 metrów n.p.m.), usypany, jak głosi legenda, przez Tatarów jako mogiła poległego w walce chana. Roztacza się stąd wspaniały widok na Gród Przemysławski, dolinę Sanu, pobliskie tereny wschodnie, należące obecnie do państwa ukraińskiego, dalekie Bieszczady.

Spacer po mieście zaczęliśmy od Muzeum Dzwonów i Fajek, by udać się pod pomnik Wielkiego Świętego, którego śladami tu dotarliśmy i do kościoła franciszkanów z pięknym barokowym wystrojem, następnie — do katedry greckokatolickiej ofiarowanej przez Jana Pawła Wielkiego w wieczyste użytkowanie unitom w 1991 r., z kapiącym złotem

Widok ze Zniesienia, górującego nad Przemyślem. Fot.: Stanisław Struś

ikonostasem. W katedrze łańciskiej podziwialiśmy alabastrową figurę Matki Bożej Jackowej. Według legendy św. Jacek uratował ją z płonącej katedry w Kijowie na początku XIII w., podczas najazdu Tatarów (z tego powodu rzeźby i malarskie wizerunki przedstawiają tego patrona Krakowa, jak trzyma w rękach obok monstrancji figurę Matki Bożej).

Z Zamku Kazimierzowskiego roztaczały się imponujące widoki na „las” wież i wieżyczek przemyskich świątyń. Chwila wytchnienia i... należało wracać przez Rynek z ratuszem, pomnikami herbowego niedźwiedzia i dzielnego wojaka Szwejka, który

według Haška był więziony w Twierdzy Przemyśl, węgierskiego żołnierza oraz polskiego ułana. Potem spacer starymi uliczkami. Kto zdążył, zjadł — podobno pyszne — lody. Wróciliśmy do Krakowa przez Orły, miejscowość z charakterystycznym okazałym kościołem w kształcie orlego skrzydła. Wypad do Przemyśla był krótki, ale zachęcił wielu z nas, by tu kiedyś wrócić.

Dr inż. Jacek Wojs pracuje w Katedrze Pojazdów Samochodowych na Wydziale Mechanicznym PK. Jest przewodniczącym KZ NSZZ „Solidarność” PK.

Pod Krzyżem Zawierzenia. Fot.: M. i J. Wojsowie

Sobór św. Jana Chrzciciela i zamkowa wieża w Przemyślu. Fot.: Stanisław Struś

Mała retrospektywa 2013–2023 Prace studentów i wykładowców Laboratorium Inżynierii Wzornictwa Przemysłowego PK 17 kwietnia — 19 maja 2023 r.

Wystawa została zorganizowana z okazji dziesięciolecia kierunku inżynieria wzornictwa przemysłowego na Wydziale Mechanicznym PK. Przedstawiono na niej prace zarówno studentów, jak i wykładowców Laboratorium Inżynierii Wzornictwa Przemysłowego, wychodząc z założenia, że w tego typu ekspozycjach również kadra powinna brać udział, by pokazać, że jest aktywna twórczo.

Prace studenckie podzielono na trzy grupy. W pierwszej znalazły się najlepsze dyplomy inżynierskie. W ramach drugiej grupy pokazano nagrodzone w różnych konkursach projekty (np.: butelki, obudowy urządzeń optoelektrycznych, hotel

na wodzie itp.). Grupę trzecią tworzyły rysunki i grafiki warsztatowe (linoryt, gipsoryt), realizowane na zajęciach kreatywnych, głównie w pracowni dr. Jana Bosaka.

Poza pracami graficznymi pojawiło się też na wystawie kilka eksponatów. Wśród nich był odkurzacz zaprojektowany przez prof. Marka Liskiewicza z krakowskiej Akademii Sztuk Pięknych, wykładającego również na PK.

Plakat promujący wystawę zaprojektował dr hab. inż. Zbigniew Latała, prof. PK, kierownik Laboratorium Inżynierii Wzornictwa Przemysłowego.

(R.)

Klub Studencki „KWADRAT 2.0” Prace studentów IV roku Wydziału Architektury PK 21 marca — 12 kwietnia 2023 r.

TOMASZ KAPECKI

Na wystawie zaprezentowane zostały koncepcje architektoniczne, stworzone przez studentów czwartego roku (siódmy semestr) Wydziału Architektury Politechniki Krakowskiej. Prace powstały w ramach semestralnego ćwiczenia w roku akademickim 2022/2023 w Katedrze Architektury Miejsc Pracy, Sportu i Usług, w Zespole Architektury Sportu i Rekreacji. Projekty nowego klubu studenckiego „Kwadrat 2.0” studenci realizowali pod opieką dr. hab. inż. arch. Tomasza Kapeckiego, prof. PK (kierownik Katedry), dr inż. arch. Marty Urbańskiej, prof. PK, dr inż. arch. Andrzeja Wiszowatego i mgr. inż. arch. Leszka Piłata.

Czterdzieści cztery projekty młodych twórców, tak bardzo różne od siebie, ujawniły ich nieograniczoną wyobraźnię. Prace powstawały w formule konkursowej, więc podczas otwarcia wystawy prorektor ds. studenckich dr inż. Marek Bauer wręczył studentom nagrody oraz wyróżnienia. Laureatów wskazało specjalnie powołane jury, składające się z fachowców w dziedzinie projektowania obiektów architektonicznych. I tak, pierwszą nagrodę zdobyła Alicja Janeczek, drugie miejsce zajęła Anna Zakrzewska, a trzecie — Katarzyna Adamska. Pomysł na „Kwadrat 2.0” to nie tylko

ćwiczenie, ale i pierwsze przymiarki do tego, jak powinien wyglądać ten ważny element struktury uczelni związany z kulturą. Władze uczelni coraz częściej dyskutują o potrzebie budowy nowego klubu studenckiego, gdyż stary obiekt, z powodu mocnego zużycia konstrukcji i niemożliwej adaptacji do nowych potrzeb, nie spełnia już wymagań stawianych tego typu budowlom.

Studenckie projekty Klubu „Kwadrat 2.0” zapoczątkowują dyskusję, której rezultaty — miejmy nadzieję — urzeczywistnią

Laureatki konkursu, od lewej: Alicja Janeczek, Anna Zakrzewska, Katarzyna Adamska oraz wyróżnione Gabriela Latocha i Julia Muraj. Fot.: Jan Zych

się bardzo szybko, wpisując się w założenia koncepcji przestrzennej „Politechnika Krakowska 2100”, opracowanej dla kampusu Czyżyny trzy lata temu przez specjalnie utworzony interdyscyplinarny zespół, kierowany przez prorektora ds. ogólnych PK Tomasza Kapeckiego.

Dr hab. inż. arch. Tomasz Kapecki, prof. PK kieruje Katedrą Architektury Miejsc Pracy, Sportu i Usług na Wydziale Architektury Politechniki Krakowskiej, jest prorektorem ds. ogólnych PK.

Józef Wąsacz

PROJEKCJE — małe formy rzeźbiarskie, pastele
20 marca — 20 kwietnia 2023 r.

BARBARA BAJOROWA

„Projekcje” — to wystawa artysty zatrudnionego na Wydziale Architektury Politechniki Krakowskiej. Niezwykłość tego twórczego spotkania kryje się w autorskiej decyzji zinterpretowania własnych prac rzeźbiarskich w formie barwnych rysunków pastelem. To ekscytujące i zarazem bolesne doświadczenie kresu możliwości komunikacji kodami języka. (...)

Józefa Wąsacza obserwowałam podczas długoletniej współpracy w Pracowni Rzeźby, na Wydziale Architektury Politechniki Krakowskiej. W intuicyjny sposób posługiwał się grą pomiędzy znaczeniem pojęć — formy i istoty. (...) W Pracowni Rzeźby komunikacja odbywa się poprzez projekcje interpretacji i interpretacje projekcji. Praca dydaktyka oraz warsztat artysty to forma i istota twórczości Józefa Wąsacza.

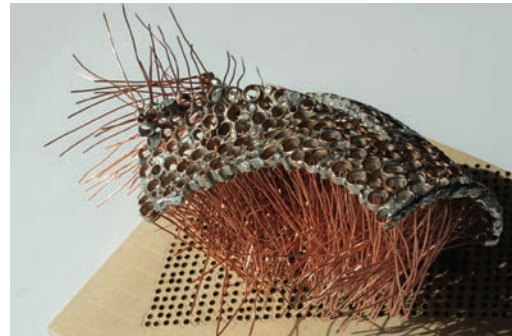
*Wysysam krew z małej ranki na dłoni
wiatr zdmuchnął włochatą gąsienicę z liścia wierzb*

*

Józef Wąsacz — urodzony w 1958 r. w Błędowej Tyczyńskiej. Studiował na Wydziale Rzeźby

Akademii Sztuk Pięknych w Krakowie, dyplom obronił w 1985 r. w pracowni prof. Jerzego Bandury. W 2007 r. uzyskał stopień doktora habilitowanego w zakresie sztuki, nadany przez Radę Wydziału Rzeźby ASP w Krakowie. Zajmuje się rzeźbą i medalierstwem. W dorobku ma 13 wystaw indywidualnych oraz udział w 33 wystawach zbiorowych, w tym 12 zagranicznych. Za pracę twórczą otrzymał kilkanaście nagród i wyróżnień. Od 1989 r. jest zatrudniony w Katedrze Rysunku, Malarstwa i Rzeźby na Wydziale Architektury Politechniki Krakowskiej, od 2019 r. pracuje na stanowisku profesora uczelni.

Dr inż. arch. Barbara Bajorowa pracowała w Katedrze Rysunku, Malarstwa i Rzeźby na Wydziale Architektury Politechniki Krakowskiej. Od 1993 r. wraz z mężem Wojciechem Bajorem prowadzą firmę „Bajo”; zajmując się projektowaniem i produkcją drewnianych zabawek.

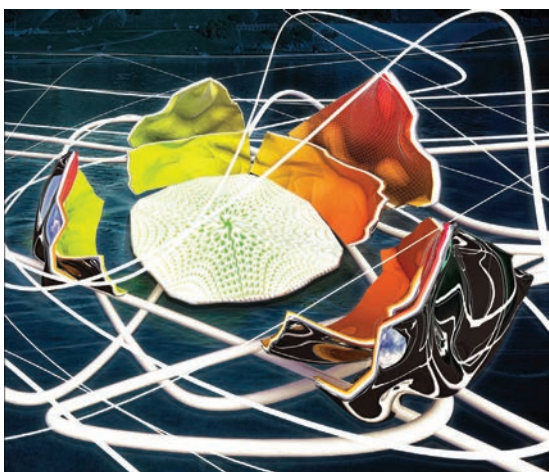

Pomyślane jako możliwość — Kraków_Nowa Przestrzeń 2014–2022
24 kwietnia — 25 maja 2023 r.

BEATA GIBAŁA-KAPECKA

Interdyscyplinarne warsztaty „Nowa Przestrzeń” to przedsięwzięcie Wydziału Architektury Wnętrz Akademii Sztuk Pięknych w Krakowie i Wydziału Architektury Politechniki Krakowskiej. Zostały zapoczątkowane w 2009 r. Od 2012 r. bierze w nich udział Instytut Socjologii Uniwersytetu Jagiellońskiego. W kolejnych latach dołączyły Katedra

Projektu pływającej sceny. Autorzy: Michał Łach, Barbara Oziębło (ASP w Krakowie) i Maciej Bajor (PK). Fot.: Barbara Oziębło

Mechaniki i Wibroakustyki Akademii Górniczo-Hutniczej w Krakowie oraz Instytut Geografii i Gospodarki Przestrzennej UJ.

Jednym z głównych założeń programu warsztatów „Nowa Przestrzeń” jest poszerzenie możliwości kształcenia studentów poprzez rozwijanie zainteresowań zawodowych, także naukowych, współpraca studentów kierunków pokrewnych na różnych uczelniach, inicjowanie integracji środowiska zawodowego wraz z kształceniem umiejętności współpracy w zespołach branżowych. Opracowane przez studentów koncepcje projektowe mogą stanowić materiał do przeprowadzenia konsultacji społecznych w celu opracowania ofert inwestorskich dla miasta Krakowa i zainteresowanych podmiotów.

Ważne jest, by przyszli projektanci, może także i mieszkańcy miasta Krakowa, uświadomili sobie i uwzględnili w założeniach projektowych potrzebę nadania tkance architektonicznej miasta charakteru dialogicznego, wska-

żując na potrzebę jego rozwoju w kierunku miasta przyszłości. By podjęli próbę ponownego wyszukania relacji pomiędzy istniejącą, historyzującą tkanką architektoniczną i nowoczesną architekturą na miarę czasów obecnych i przyszłych.

Autorzy wszystkich projektów finalnie opowiedzieli się za nowoczesnymi w charakterze i funkcji aktywnymi przestrzeniami użyteczności publicznej. Bardzo zadowalającą jest fakt, że przyszli projektanci wierzą, iż transformacja i rozwój miast odbywa się poprzez dostosowywanie się do zmian w zwyczajach i stylu życia społeczeństw, które je zamieszkują, stąd też projekty w widocznym stopniu promują krajobrazy kulturowe w zgodzie ze społecznymi potrzebami.

Kuratorami wystawy prezentowanej w Galerii „Gil” byli prof. dr hab. Beata Gibała-Kapecka oraz dr hab. inż. arch. Tomasz Kapecki, prof. PK.

Prof. dr hab. Beata Gibała-Kapecka kieruje Katedrą Projektowania Architektury Wnętrz na Wydziale Architektury Wnętrz ASP w Krakowie.

Letnia zabawa

Lato z radiem, lato w lesie,
wiatr nam polkę „Dziadek” niesie.
Byłe cicho i w słuchawkach,
by nie spłoszyć ptaka w trawkach,
a właściwie to już w trawach,
bo to letnia jest zabawa.
Zapomnieć o pracy krzywkę
i wypocząć odrobinę.
Lato czeka i las czeka,
choć czas płynie
niczym rzeka.
I upłynie nam ta labą;
skończy się letnia zabawa.

Jacek Wojs

Świat w zupełnie starym stylu

Ponad sto pojazdów pokazano podczas II Zlotu Samochodów i Motocykli na początku czerwca w Czyżynach. Wzrok przyciągały szczególnie automobile z minionych epok. Impreza odbyła się w ramach Festiwalu Mechanika — święta Wydziału Mechanicznego Politechniki Krakowskiej.

(ps)

Zdjęcia: Jan Zych

